

ဝဏ္ဏအောင် မာ ကြေးတေးပေါ့

BURMESE
CLASSIC

ပ+ဒု
ဇာတ်သိမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၅၈/၂၀၀၂(၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၉/၂၀၀၃(၁)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ထုတ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံဇာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၃၉၊ ဧရာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဆန်းပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းလင်း (မြို့ - ၆၃၆၂)
ပိုးဝအောင်ဆက်
အမှတ် (၁၄၅)၊ (၄၅)လမ်း၊
ဒိလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဏ္ဏအောင်

ကြေးစားပေါ့

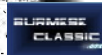
ဝတ္ထုအောင်

ကြေးစားပေဒါ

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC

ခရီးဆွမ်းလှလင်

ည....

ထောင်ကင်ပေါ်၌ စာဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။
 အေးမြသောညလေများက ညအမှူးပန်းရန်များကို သယ်
 ဆောင်ကာ သွန်သွန်ညင်ညင်၊ တိုက်ခတ်နေသည်။
 သစ်ပင်များသည် စိမ်းသန်းစိုပြည်လျက်ရှိပြီးပန်းစာလေး
 များလည်း ငွေးငွေးစွင်စွင် ဖူးပွင့်နေကြသည်။
 ပိုးစုန်းကြွေးအလေးများသည် လင်းဆစ်လှည့် မိုတ်သစ်
 လှည့်ဖြင့် ထရပ်ရွစ်မျက်နှာသို့ ပျံသန်းနေကြသည်။
 အဝေးမှချေးဟာထိသံများ ကစ်ချစ်တစ်ချစ် ထူထဲ
 ပေါ်ထွက်သည်ကို ကြားနေရသည်။
 အေးချမ်း၍ သဘောလှစေသော ညအိပ်ညဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီသည် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်က စောစောင့်ထဲ
ပြတ်သန်းထား ခရီးနှင့်ရမည်ကို ဝန်လေးမိသည်။

သို့သော် နားစိစရာနေရာ ရှာမတွေ့သဖြင့် ရှေ့ဆက်
လျှောက်လှေရင်း စောစောထဲတောင်ထဲ လှောက်သွားချိန်၌ မိုးချုပ်
ပူပူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်သွားပြီ၊ မကြာမီ လဝန်းထုတ်ပေါ်လာ
သဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လရောင်ဖြင့် သာယာလှပသွား
ဆူဆူအေးအေး ဝမ်းရီလည်း အနားယူတတ် ခရီးဆက်ခဲ့
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အနားယူတဲ့ ဘောလမ်းခရီးမှပြတ်သန်းကာ လရောင်
ကိုအဖော်ပြု၍ ခရီးဆက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ထူးခြား
သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောတော့သည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည့်

ဝမ်းရီသည် လရောင်တို့အဖော်ပြုကာ တောထမ်းအတိုင်း
ရိုးနှင့်မုန့်၏။

ထူး၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်
၍ နေသည်။

စိတ်ထဲကြည်နူးသာယာနေသလိုလို၊ လှမ်းဆွေးနေသလို
လို နာမည်ဖော်ရန်ခက်သော ဝေဒနာများ ခံစားနေရခြင်း
ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်းရီမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသေးသော လူငယ်
လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မျှော်လိုးမျှော်ခိုး နှုတ်ကောင်းသော လူချော့ခမ်းတစ်
ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ပြုံးနေသောမျက်နှာထားက သဘောမခနားကောင်းသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ဝမ်းရီသည် ထိုကံခန်းမြို့သို့ သူ့ရန် ခရီးထွက်လာရာမှ
ခိုင်ပေါင်းထောင်ချီ ရှည်လျားသော ထိုကံခန်းစောင့်တန်း
၏အစံနေရာမှ တေးအုပ်တစ်ခုထွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

စာဖွဲ့မကုန်နိုင်အောင် သာယာနေသော သဘာဝအလှ
ကြောင့် ဝမ်းရီမှာ အနားယူဖို့ပင် အတိမရတော့ဘဲ ရှေ့
ခရီးဆက်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝတ္ထုအောင်

လမ်းဘေးဝဲယာ... တစ်ဖက်တစ်ချက်... အလေးကျပါလိ...
ရောက်လျက်ရှိသော အနိမ့်ဆုံးပတ်ချားသည် ပန်ဒင်...
ကြီးမားစွာ... ရှိနေသည်။

ဝမ်းရီ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသေးအခါ...

အား...

အမယ်လေး...

သေမိပြီဆို

စူးရှသော အင်္ဂါတို့သည်... အစစ်ခဲနက်... ထွက်ပေါ်လာ...
သည်ကို ကြားသိရလေသည်။

ဟင်...

ဝမ်းရီ ခေါင်းနှာပန်းကြိုးလွှားသလို ခြေလှမ်းတုံ့ခန့်...
ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ခက်တစ်ထဲများ ထွက်ပေါ်လာသည် အခြေတစ်ဆီသို့...
မျက်လုံးပြူးကာ မျှော်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ရုက္ခပါပဲ၊ စောလေးစောစင်ထဲမှာ တစ်တွေ့မျှအဖြစ်နေ...
ကြပါလိမ့်

စိုးရှစ်စိတ်ဖြင့်ပေါ်နေသကဲ့သို့ အဖြစ်နှင့်ကို သိလိုစိတ်...
မှားလည်း ပြစ်ပေါ်နေသည်။

လူငယ်သံတူ... စူးစမ်းလေ့လာလိုမိ... သဘာ...
ကြောင် (တံခွန်ထုတ်ကို ကျိုးစားတောင်မေ့လေ အက...
ခတ်ငင်း အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာနေသိသို့ ဦးတည်...
လှမ်းသွားလိုက်မိလေသည်။

ခက်တစ်ထဲများက စားတစ်ကောင်တောင်မပစ် ပြန်လည်...
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီသည် သစ်ပင်များကို ထုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရွှိနေသော...
တောင်မီးတလေးကို ချိုးစကုတ်လိုက်သည်နှင့် အရပ်ဆုံး...
အကျည်းတန်လှသော အင်္ဂါလေးမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ...
လေတော့သည်။

စောလေးပေါ်၌ လူသေအလေးအင်များ ပြန်ကျနေ...
သည်။

သွေးများတ ဟိုစစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ရှိနေသည်။

ခင်းလှိုင်နုအေးများသည် ကျိုးပဲ့ကာ ခြေပေါ်၌ပြန်...
ကျနေသည်။

ပြင်းအန်သေစ ထိန်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး လိဗျာဒုဒု...
အားလုံး သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာတွေ့...
မြင်နေရပါ။

၀ ဝတ္ထုအောင်

‘အမယ်သေး’

အကျည်းတန်လှသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဝမ်းရီ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေ၏။

ကြော့တံရွံစိတ်ချားလည်း ဖြစ်ပေါ်လားကစ ကြက်သီး မွှေးညင်းထသွားလေသည်။

အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိရတာ၊ ချွတ်ခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးမိတော့သည်။

‘ဟေးဟဲ...ဟေးဟဲ’

ဝမ်းရီ အားကုန်ခံပြုလွှားလားခဲ့ရာ မော့ဟို ဝီဒီနီ၊ နယ် လှေသကဲ့သို့ အစ်ကိုယ်လို့၊ ဇော့ချွမ်းမြင့် စိုရွှေအနုစေ တော့သည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ မပြေးသွားပြီးမှ ခြေထု ခုပ်လို့ထိ သည်။

ကြေးစား... ဗဒါ (ပ) ၆၆

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကျောမိုက်စွာ အမော့ပြေခင်း လာရာ လမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

အရပ်ဆုံးအကျည်းတန်စွာ သေဆုံးနေကြသူများကစ၊ အနောက်ဘက် အတော်ဝေးဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

အန္တရာယ်ပြုသည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

‘ဟေးဟဲ...ဟေးဟဲ’

ဝမ်းရီက အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်ကာ အမော့ပြေ လိုက်သည်။

အတော်ထဲလေးကြာစေ့စွာ အမော့ပြေသွားပါကော့ သည်။

‘ကြော့ကံစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ခေမာထဲ အစွမ်းထဲမှ လူဆိုးခေးပြေးတူ ရှိနေကြပြီထင်အယ် ဝါလိုခရီးသွားစေ့ လှယ်ကံယဉ်းဖြတ်ခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်မယ်’

လူတွေ့တော့အစဉ် အနောက်ဘက်မှ ပေါ်ပါးသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်...’

ဝမ်းရီ ရင်ထိတ်သွားပြန်သည်။

သစ်ပင်သီးနှံနှင့်အားကစားပွဲကစားလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
ခြေလှမ်းနေရုံနှင့်ဖြင့် လမ်းလစနေသော မိန်းကလေး ဟစ်
ယောကအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သစ်ပင်မျှားဖွဲ့လျှားချထားကာ အစိမ်းရောင်ပိုးပဲအဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ်သာ ရှိဦးမည်ဟု
ထင်ရသည်။

လရောင်အောက်တွင် အလွန်ချောမွေ့လှပသည့် နတ်မိ
မယ်လေးတစ်ယောက် အေးစေ့မြင်လိုက်ရသည့်ဟုမင်း ထင်ချက်။

ရုတ်တရက်မို့ ဝမ်းရီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်အား
သည်။

အစမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်အချောအလေးသည် ဝမ်းရီနှင့်မလှမ်း
မတမ်း၌ ခြေလှမ်းရပ်ဆိုက်လေသည်။

မျက်မှောင်ကုတ်အား အေးစိမ့်သော အကြည့်ဖြင့် စိတ်
ကြည့်လာလေသည်။

ဝမ်းရီ မင့်သက်ရှိက်လိုတီသည်။

ဒီမိန်းကလေး ငှက်ရောင်အေးအေးပဲ

ချက်ချင်းပင် မိန်းမချောလေယံ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်း
ထွေးကာ အော်ပြေးလိုက်လေသည်။

ညီမ ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့၊ ငှက်ရောင်လိမ့်မယ်

လူက စိုးရိမ်စာကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း မိန်းကလေးက
အေးတိအေးတိရီနေပုံသည်။

‘ဟာ...ဖြစ်လို့လဲရှင့်’

‘ရှေ့မှာ လူဆိုးတွေပြောတုန်းနာမယ်၊ ခရီးသွားတော့
လူဆိုးတွေဖြတ်သွားကြာမယ်’

‘ဪ...’

ညီမ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲနေတာ... အစမ်းလိမ့်မယ်...
ဒီနေရာမှာ နေရတာ စိတ်မချရဘူး၊ လခြားသမ်းကနေပြီး
အေးအောင်ထဲကထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာ အစမ်းဆုံး
ဖြစ်လိမ့်မယ်

ဝမ်းရီက ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် အထောက်ကြီး ပြောနေ
ပါသော်လည်း မိန်းမချောလေးက အေးတိ အေးစိမ့်
လှပသည်။

‘ရှင်က လူဆိုးတွေ လက်ထဲက လွတ်မြောက်လို့တာ
ဟုတ်လား’

‘ဟာ... ဖော်တုန်း၊ ကျွန်က တေးလမ်းအတိုင်းအား
ရင်းအေးသိသိပင်လဲ... ကြီးလှေ သွားပြန်တဲ့အခါ မြေ

၁၂ ဝဏ္ဏအောင်

ဝေါ့မှာ ငါကျသေဆုံးနေကြတဲ့ အသေခင်းတွေကို တွေ့ခဲ့ရတော့ လူဆိုးတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မေးပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်မှ မခံတွေခံတွေဘူး'

'လူဆိုးတွေထဲ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်မှပေါ့ရှင်'

မိန်းကလေးက စိုးရှုံ့ထိတ်လန့်ပုံပျက်သွားနေသလိုပဲ အတူပဲဖြစ်နေတဲ့ ဝမ်းရီ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

'လူဆိုးတွေ ထွက်သွားဘယ်ဆိုရင်လဲ ဝေးဝေးကို သွားကြမယ်ဆိုရင်လည်း ဘေးထဲတောင်ထဲမှာက ကျင်လည်ကျင်လည် စားကြမယ် မတတ်အေး။ ဒီတော့အုပ်ထဲမှာနေရတာ စိတ်မချေရတော့ပါဘူး။ ညီမ မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်'

'ရှင်ကော...'

'ကျုပ်လဲ သွားမှပေါ့'

မိန်းမချောလေးသည် ဝဲဘက်ကမ်းနေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

'ဟိုဒရွှေမှာ လမ်းခွဲတစ်ခုရှိသေး၊ ရှင် အဲဒီဘက်ဆီသွားပါလား။ အဲဒါ လမ်းပဲ'

'ညီမကော...'

'ကျွန်မအေးနဲ့ နေ့နက်ကြောင်း ပြန်လှည့် သွားတော့မယ်'

'ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ် ကျုပ်တော့ မသွား၊ မဖြစ်လို့ ညီမပြောတဲ့ ဖြတ်လမ်းကပဲ သွားတော့မယ်'

မိန်းမချောလေး လက်ဝှေ့လမ်းပြလိုက်သည်။

'ရှင်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ မြန်မြန်သွားပါ၊ ဘေးကြောလူဆိုးတွေ ပြုတော့ ရောက်လစဉ်းမယ်'

'ဟုတ်တယ်...ကျုပ်လူဆိုးမယ်၊ ညီမထို မြန်မြန်သွားပေးတော့'

ဝမ်းရီသည် မိန်းမချောလေးအား နှုတ်ဆက်ကာ ဖြတ်လမ်းရှိရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

မိန်းမချောလေးညွှန်ပြသည့်နေရာ၌ အမှန်ပင် ဖြတ်လမ်းအစ်ခုရှိနေပါသည်။

ဝမ်းရီသည် ထိုဖြတ်လမ်းကိုအသုံးပြုကာ ပတ်နေကြောင်းကို မျှော်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ရင်းအပြေတစ်ပိုင်း သွားလိုက်မိလေသည်။

သွေးပျက်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို မျက်စိထဲမှ အဖျားကိဖျက်၍ မရပါချေ။

လူဆိုတာပြုများနှင့် မတွေ့ပါစေနှင့် ဟုဆုတောင်းလျက် အပြင်းနှင်ဆွေသည်။

ဝမ်းရိပ်သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်တူသ်ဘွားပြီဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမချောလေးသည် မလှုပ်မလှိုက် ရပ်လျက် ဝမ်းရိပ်တူသ်ဘွားသည်ကို မျက်စိအောင်မခတ်ကြည့်စေသည်။

စုမသည် ဝမ်းရိပ်ကဲ့သို့ပင် ဘေးလမ်းခရီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်ဖြစ်ရာ အော်သံ ဖာသံများကို ကြားမိမည်သောဖြစ်လေသည်။

စုမသည် အေးတိအေးတိဖြင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်ပန်သည့်အသွင် လှိုဝမ်းရှိပါချေ။

မိန်းမချောလေးမှာ ထူးခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်ဘာသာ။

ဟူ...ဟူ။

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ခွာ လာလေသည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ၏။

အသစ်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ဆစ်ယောက်စ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာရှည်မျောမျော ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ရှိလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခန္ဓာကိုယ်ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ မျက်နှာဖြည့်ဖြည့် အဖောင်းဖောင်းရှိလေသည်။

အနုတ်ရောင်ဝတ်အစားအိုမှာ နာသာရှည်လျှာမသာ အစ်ယောက်နှင့်တူပြီး အဖြူရောင်ဝတ်အစားသူမှာ ပညာရှိချစ်သောကြယ်သော၊ ညိုမကုတ် ကုန်သည်ပုံစံနှင့်တူသူ ဖြစ်လေသည်။

ဆန်ကွပ်ကဲအသွင်ရှိသူ နှစ်ယောက်သည် မိန်းမ ခေ့
လေးရွှေသို့ရောက်ရှိလာကြပြီး ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်ကြ
လေသည်။

မိန်းမကလေးမှ အဘိုးထိုနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို
တွေ့ရသော်လည်း ဟန်အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မ ခံ
ပကတိ အေးတီအေးစစ်အသွင်ရှိနေလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသောအဘိုးအိုက ပြောလိုက်သည်။

‘သခင်မလေး... သူ့ကိုလွတ်ဖေးလိုက်လို့ဖြစ်ပါလော့’

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... သခင်မလေး၊ ကျင့်လို့ နှော့ဂါး
အမေခံရဒနကလူတွေကို လူ တွေမြင့်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့
အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ဆူ့ကိုပါ သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

မိန်းမချောစေး ငြိမ်သက်နေဆဲ။

အဖြူရောင် အဘိုးအိုသည် ဝမ်းရိက္ခန်သွားသည့် ဖြတ်
အမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး အနက်ရောင် ဝတ်အဘိုးအိုအား
သဘောထား တောင်းခံလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြရအောင်’

‘ကေခင်သားပဲ’

အနက်ရောင်အဘိုးအိုက သဘောတူလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သည် မိန်းမချောစေးလေးအား ကြည့်လိုက်
ကြ၏။

လူတို့သည် ဝမ်းရိက္ခန်ဆီသို့ လိုက်သွားလိုကြသော်လည်း
မိန်းမချောစေးလေး၏သဘောမပါဘဲ သာမန်လှုပ်ဝံ့ကြသည်
အတွင်မျိုးရှိနေသည်။

မိန်းမချောစေးလေးထံမှ မင့်သက်ရှိကွယ် သူ့ကိုရောက်လာ
သ တဲ့သို့ လူ့လှုပ်ရှားရှားပြုလေလေသည်။

လူ့အားကြည့်နေသောအဘိုးအိုနှင့်ယောက်ျားခေါင်း
ခေါယမိုးပြုလိုက်လေသည်။

ကျင်းလုံနဲ့သူ့ လူ့တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ရှင်းပစ်လိုက်တာ လူ
သေသေချာချာ တွေမြင်စားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျင့်လို့လူလဲ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မခင်ရိုးသွားတစ်ယောက်ဆိုဘေဇွ ကျွန်ုပ်တို့
ကိုစွန့် အေးမှမဆိုင်ပါဘူး၊ လူ သွားပါစေ’

အဘိုးအိုနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်... ၇

မိန်းမချောလေး၏စကားကို စောစောတတ်ခြင်းမရှိကြ
ဘဲ ပြိုင်တူညီညွတ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ကေခင်းပါပြီ သခင်မလေး’

မိန်းမချောလေး၏စကားသည် အပတ်အခန်းချောင်းကို
အယ်တင်လိုက်သည်ဟော ချီးနုသည်။

သူမသည် ဝမ်းရီသွက်သွားရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လတ်တော်ယမ်းပြန်လိုက်သည်။

‘ရှေးဂါးပြီးရင် ငွေဂါးအလှည့်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ သွားကြ
ပါစို့’

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ အခိမ်း
ရောင်မီးခိုးအနံ့အစံခ ထွက်ပေါ်လာသည်အလား လျှင်မြန်
စွာ ရွှေလျားသွားပြီး အခင်းသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အဆိုးဆုံးနှစ်ယောက်ထည်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခပြေးလွှား
လိုက်သွားကြလေသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြတ်အထွင်းမှာပင် သုံးယောက်
သား မြင်တွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြအတော့သည်။

ငွေဂါး

ထိုကဲ့သို့
ထိုက်ခုံမြို့သည် ထိုက်စန်မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင်
တည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က တောင်ဒေသကို အမိသဟာပြုကာ စီးပွားရှာကြ
သော ကုန်သည်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ခရီးသည်များဖြင့် စည်ကား
သိုက်မြိုက်မှုရှိသော မြို့တစ်မြို့သည် ဖြစ်မလှသည်။

ဝမ်းရီသည် ထိုက်ခုံမြို့သို့ရောက်လာသောအခါ ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းခရီး၌ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် အကြောက်
ထန်ကြား ခရီးဖြင့် နှင့်ခဲရာ မိုးခင်စင်ဆင်းပြီးမကြာမီ
ထိုက်ခုံမြို့သို့ရောက်ရှိလာခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းမှားပေါ်၌ အရောင်အမှားစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ၊ ဥဒဟိုသွေးလေးနေကြလေသည်။

ကျေးဆိုင်မျှ ။ စားသောက်ဆိုင်များလည်း ပွင့်ထားပြီဖြစ်ရာ ဝယ်ယူပါ အသံစားစာညီနေတေ့စွာသည်။

ဝမ်းရီသည် လူကြီးသူကြီးမိတ်သို့ ရောက်လေးတော့မှ မိတ်သတ်သားရာ သွေးသလို ကြေးကံရွံ့ထိတ်လန့်မိတ်များလည်း ပျော်ကဲကွယ်သွားလေသည်။

အောက်ဆောင် ဘယ်လေးကံပဲအရေးကြီးပါစေ၊ ညဘက်မှာ ခရီးမသွားတော့ဘူး၊ တေးလမ်းဆီ ဝေးဒတားကရွာဝင်လေ့လှယ်

ကိုယ့်ဆုံပြောပြီးသည်နောက် စိတ်ထဲ ကြည့်လင်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီလုံး အပြေးဖလှွား ခရီးနှင့်ခွဲရသဖြင့် ဆန္ဒမယူနေကြရှယ်ကာ စားသောက်ဆိုင်ဖန်ဆိုင်သို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

အချိန်စေးဝေးသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်များမှာ လူရှမ်းနေပါသည်။

ဝမ်းရီသည် အနီးရောင်ဆေးသုတ်ထား ဆန်ရှင်းလှစွာဖြင့် အင်အားဆေးစားသောက်ဆိုင်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

လှမ်းဝင်သိရှိသည်နှင့် ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက်က အရိုအသေပြုကာ မိတ်ခေါ်ပြီး နေရာဆိုင်ခင်းပေးလေသည်။

'အစ်ကို့လေး... ကာများ၊ သုံးဆောင်မလို့ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ'

ဝမ်းရီက စားစရာအချို့ မှကြေးလိုက်၏။

ဆိုင်လှလင်သည် ချက်ချင်းပင် ဝမ်းရီမှာကြေးတည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

အစဉ်အကောင်းထိထားထကာ မွေကြပ်ပူနေသော ဟင်းလျာများသည် ဝမ်းရီခန္ဓာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆိုင်၏ အပြင်ဘက် အခင်းအကျင်း မပတ်ရွံ့စွာ ထက်ဆံပုံနှင့် ဟင်းလျာများ၏ အသွယ်ကောင်းမွန်ပုံကို ဝမ်းရီထောက်ကျသွားတော့သည်။

'ခနားကံနှင့် ခံမြို့မင်းတို့ ရောက်လာပြီး သူ့ဆိုင်ကော့တခြားဆိုင်ကို ရွေးနေစရာ မလိုတော့ဘူး'

ဝမ်းရီသည် စားသောက်ဆိုင်လေးကောင်းကြောင်း စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်း၍ မဆံ့မီ စိတ်ပျက်စရာ ပြန်ရပ်တစ်ခဏ မတူခြင်လိုက်ရ၏။

'သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြပါဗျာ'

တောင်းရမ်းစားသောက်သူ တစ်ယောက် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ကာ သနားစဖွယ် တောင်းရမ်းစားသောက်သော အခါ ဝမ်းရီအား ပြုံး၍ ပျဉ်းငှာစွာ ကြိုဆိုခဲ့သေး။ ဆိုင်လှလင်သည် အလွန်ကော်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့်အသွင်ပြောင်လဲသွားစေ...
 'တေးကံ... စောစောစီးစီး ကျွတ်သရေမရှိလို့ကံစား... သွားရမ်း၊ မြန်မြန်ထွက်သွား'

ကော်ထန်ကြမ်း ရှိတော့မောင်၊ ပုတ်မေစင်းပြုရန် ဟန်ပြုရာ တောင်းရမ်းသွားလည်း ကြေကတ်လန်တကြား ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ဝမ်းရီမှာ ကောင်းစွာစားသောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးအမည် မြစ်သွားစေသည်။

'အကျိုးအမြတ် တစ်ခုတည်းကိုပဲ ရှေ့ဆန်းထင်ကြည့်သဘောပေါ်လစား၊ တော်ပြီ... နောက်ဆုံး ဒီဆိုင်မှာ လာစားတော့စွာဘူး'

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက်သေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝေ့ရောင် အစတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီအင်္ကျီတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်တော့ရ၏။

ထိုအင်္ကျီအင်္ကျီမှ ဥပဓိရုပ်အတိုင်းပြီး ဝေ့ကြေးတတ်နိုင်ခြင်း ပို၍လေသည်။

ဆိုင်လှလင်သည် အဘိုးအိုအား ပျာပျာသလို ကြိုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

'ဆရာကြီး... ဘာများသုံးစေခင်မလဲ၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ' အလွန်ရိုကျိုးသေး လေသံဖြင့် ပျူပျူငှာငှာ မေးလေသည်။

ဝမ်းရီ မတော့မနင်ဖြစ်သွား၏။
 'တော်တော် ဟို မျက်နှာပြောင်တဲ့လူတော့ပဲ၊ ဝေ့မျက်နှာအစုံတည်းကိုပဲ ကြည့်ပါလား'

ဤဆိုင်လေး၌ အာရောက်စွာသောက်မိသည်ကို စိတ်ပျော်လွှားစေသည်။

နေမြင်လွယ်ပြီဖြစ်ရာ လမ်းပေါ်၌ လှုပ်ရှားသွားလာသူများ ပို၍စည်ကားလာသကဲ့သို့ ဈေးဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များ၌လည်း လူစည်ထားလွယ်ပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းရီ ရောက်ရှိနေသော စားသောက်ဆိုင်ထက် အခြားဆိုင်မျှ ထပ် ပို၍လူများပြီး ရောင်းကောင်းနေသည်ကို တွေ့လေသည်။

'အင်... ဒီဆိုင်လူနည်းစား ခန့်၊ တုတ်စွမဟုတ်တော့ဘူး' အမြန်ဆုံး စားသောက်ကာ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီနှင့် ပညာမီးကမ်း၌ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုမှာ
ဝမ်းရီထက်ပင် သူကနေပါသည်။

ဝေ့ထောင်ဝတ်ထမ်းသော အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ် စေး
သောပြုံးလည်နှင့် အသင်ရှိနေသော ဆို လူပုဂံကိုခေါ်ကစ
ကျသင့်စွ ပေးမချလိုက်လေသည်။

‘ကြေးပြားတစ်ပြားတည်း ကျပါထယ်ခင်ဗျာ’

ဆိုင်လူထင်က ရှိရှိသေးသ ပြေးလေသည်။

ဝေ့ထောင် ဝတ်ထမ်းသော အဘိုးအိုသည် ဝေ့တုံးခမ်း
ထဲတို့ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ...

‘စိုတဲ့ ဝေ့ ပြန်အမ်းနဲ့ကတည်း’

ဝေ့ထောင်ကြားရာ အမှတ်ထားမည့် အသွင်ဖြင့် ပြောစကား
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

ဆိုင်လူထင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကာ အသိပေးပြီးညွှတ်
ရင်း ဆုံမုန့်ကောင်း ဖောင်းခန်းတော့သည်။

ထို အဘိုးအိုမှာ ဝေ့ထောင်လူပုဂံသည်မှာ ကြေးပြားတစ်ပြား
မျှပေးကျသည့်ဟု သိရှိစိတ်ချသောအခါ ဝမ်းရီ ကိုဆွဲပေး
လေသည်။

‘ဈေးနှုန်းကျစော့ လက်သားလှချည်လား’

ကလည်း ကျသင့်စွပေးချရန် ဆိုလှပင် အားခေါ်
လိုက်၏။

‘ဘယ်လောက်ကျသလဲ’

‘ဝေ့တစ်ဆယ်ကျပါထယ် ခင်ဗျာ’

‘ကင်...’

ဆိုင်လူထင်၏စကားကြောင့် ဝမ်းရီအံ့ဆွဲပွားပြေ လှ
နိုင်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဝေ့တစ်ဆယ်...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဆွဲချခွဲလဲသဖြင့် ဟိုဘက်ဘက်ကျသော ကြေးပြား
တစ်ပြားပဲကျပါလေ။

ဝမ်းရီက ဝေ့ထောင်ဝတ်ထမ်းသော အဘိုးအို မှာကြား
သောစကားများနှင့် သူ့မှားကြားခဲ့သော စကားများစွာ
ကျခြားလှသည်ဟုဆိုရာ ဘဝင်ကျနိုင်အောင် ပြစ်သွား၏။

ဆိုင်လူထင်က ခြုံရုံ ရှင်းပြလေသည်။

‘ဆရာကြီးမျှ လုံ့လို့ ပြေးနေတာပဲ၊ အခန်းကတော့ ဆရာ
ကြီးဆီက တစ်ပြားမှ တစ် ပယုယပ်ပါဘူး၊ သူ့ ဝေ့က
ကျမှ စိုးရိမ်လို့ ကြေးပြားတစ်ပြားတောင်းလို ပိုရသာ
ပါ၊ သူက ဝိမြို့ခံအကျော်ကြားဆုံး သိုင်းဆရာကြီး ဖြစ်
သောကြောင့်၊ သိုင်းသောကမှာပင် ဝေ့တောင်း ချုပ်လိုဆိုတဲ့
အခင်းနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားပါကတည်း သားလုံးက သူ့ကို

လေးစားကြိုပေါတယ်၊ အင်္ကျီလေးကစတော့ သေခန့် စား
သေခက်သူ တစ်ယောက်ပဲ မတုတ်လေးဗျာ'

ဆိုင်လုလင်၏စကားသည် ထင်ရှားသော သိုင်းဆရာကြီး
တစ်ယောက်အား တုပ၍ ပြောနေသည်ဟူသော သဘော
အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေ၍ ဝမ်းရီ ရှက်သွားလေသည်။

'ဘာပဲပြောပြော ငွေတစ်ဆယ်ဆိုတော့ များလွန်းတယ်
ဆိုင်လုလင်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များပျောက်ကွယ်
လွှားလွှာ ခက်ဆန့်တင်မာသွားလေသည်။

'ခင်ဗျား စားတုန်းက စားပြီ၊ ပေးခါနီးမှ အပိုထေ
ပြောမနေနဲ့၊ ငွေတစ်ဆယ်ပေးပါ'

ကြိမ်းမေခင်းအော်ငေါက်ခြင်ခံ၍ ဝမ်းရီ ဝေါပူသွား
သော်လည်း နှာချင်း များရမည်ကို မလိုဆားသဖြင့် ခေ
အစ်ဆယ်ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်
ပစ်ချပြီ၊ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

လမ်းပေါ်၌ အရောင်အလေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထား
ကြသူများ ဥဒဟို သွားလာနေပြီး စည်ကား သိုက်မြိုက်လေ
သည်။

ဝမ်းရီသည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာပြီမှ စားသေခက်
ဆိုင်တက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'တော်တော်ဆိုတဲ့ဆိုင်'

မကျေမနပ်ခရရွတ်ပြီးမှ ရွှေဆတ်လွှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ထိုခဏ...

မလှမ်းမတမ်းရှိ သစ်သီးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ လှမ်းထွက်လာ
သော ငွေ့ရာဇ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုအား တွေ့လိုက်
ရသေးသည်။

'သိုင်းဆရာကြီး၊ ငွေ့နဂါးချူလုံပါလား'

ဝမ်းရီသည် စားသေခတ်ဆိုင်မှ မတရားမှုကို ငွေ့နဂါး
ချူလုံထံ၌ တင်ပြလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သိုင်းသဲမေးများသည် မတရားမှုကို ရှိမုန်းပြီ၊ တရား
မျှတမှုရှိစေရန် စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်အပ်ကြသည်ဟု
လူကြားဖူးတားသည်။ မတုတ်ပါလား။

ဆိုင်လုလင်၏မမခန့် ပြောဆိုမှုများအား တိုင်တန်းရန်
စိတ်ကူးပြီ၊ လှမ်းသွားလိုက်၏။

ငွေ့ရာဇ်ဝတ်ထားသော အဘိုးအို(ဝါ) ငွေ့နဂါးချူလုံ
သည် ဝမ်းရီကို သတိမပြုမိဘဲ လမ်းကြွေးတစ်ခုအတွင်းသို့
ချိုးကျော် ဝင်ထွားလေသည်။

၂၀. ဝဏ္ဏထောင်

ဝမ်းရိုက်သွား ဝမ်းဆွဲကံသွား ပြေးတိုက်သွားလေသည်။
လမ်းကြားကတည်း၌ လှူရှင်နေပါသည်။

ဝမ်းရိုက်သွား ဝမ်းဆွဲကံသွား ကိုယ်ပေးရင်
စားစားလှူပုပ် ဆူး၊ နေ၏။

ဝမ်းရိုက် ပြေး ဝမ်းဆွဲကံ

ဝမ်းရိုက်လေး ဝမ်းဆွဲကံကြောင့် ချူးလုံက နေထိုင်
လှည့်လည်လေပါသည်။

ဝမ်းရိုက်လေး ဝမ်းဆွဲကံကြောင့် ရှေးဟန်ပြင်ဆင်
မလုပ်မကပ်ဘဲ ဝမ်းကြေးစေးပေးရန် လှူပူဆောင်ရွက်
လှူပူဆောင်ရွက်လေသည်။

ထိုလှူပူဆောင်ရွက်ရာတွင် တွေ့ရုံသေ
မိန်းမချစ်အား ဖြစ်နေပါသည်။

မိန်းမချစ်အား ဝမ်းဆွဲကံကြောင့် တွေ့ရုံသေ
ဝမ်းရိုက်ကြောင့် အမ်းအမ်းဖြစ်နေပါသည်။

ချူးလုံကား မေခေါ်ဖိစားသော်လည်း ခြေလှမ်း
လိုက်လေကော ချူးလုံကံအနီးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ရှက်တက် ချူးလုံက လက်ဆဲခဲ ဆစ်သီးကို လှူပူ
လိုက်ပြီ။ လက်ဆဲခဲထက်က ဝမ်းရိုက်အား ဝမ်းဆွဲကံ
လှည့်လည်လေသည်။

ဝမ်းရိုက် နေထိုင် လိုက်လေပြီး ချူးလုံက အထပ်၌
စပ်နေကော ရှက်တက်ထုတ်ပေါ်လာသောမိန်းမချစ်အား
က တစ်ဖက်၌ရှိနေ၏။

ချူးလုံက ဖျတ်နဲ့ဆွဲယူပြီး လှူပူဆောင်ရွက်လိမ့်ဆော
အခါ ချူးလုံနှင့် မိန်းမချစ်အား တို့ကြား၌ ဝမ်းရိုက်
ရှိသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်သွားသည်နှင့် မိန်းမချစ်လေးသည် လမ်း
ချိုးလေးကတည်းသို့ ချစ်ချစ် ပြန်လည်ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းရိုက်ကြောင့် အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

လှူပူဆောင်ရွက်ရာတွင် တွေ့ရုံသေ လိုက်လေ
ချူးလုံကြောင့် အမ်းအမ်းဖြစ် ကြည့်ရုံမိမိလေသည်။

ချူးလုံသည် ခံပြင်းသောစာသင်ပျိုရှိနေသည်။

ဝမ်းရိုက်အား စိတ်ကြည့်ရင်း ခက်ထန်တင်းမာစွာ
လေသည်။

ပြောစမ်းပါဦး... ပင်သားကြောင့် ဝါကို လှုပ်ရှား
ကလဲ

ဖူး...

မေ့လာလင့်ဘဲ ကြီးမာလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဝမ်းရီ ပါးစပ်အဟောင်းသားပြန်သွားစေသည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ကိုလုပ်ကြံချင်ရတာလဲ၊ အမှန်တတိုင်းပြောရင် မင်းဘယ်သူမယ်’

‘ကျွန်...ကျွန်တော်...’

‘မင်း မပြောဘူးလား’

ချူးလုံသည် ဝမ်းရီ၏ပခုံးကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် ဆွတ် နှိပ် ချစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

‘အဖယ်လေးတု...’

ထိုမျှမှာ အက်ကဲ့သို့ပြောဆိုရအောင် နာကျင်သွား သဖြင့် ဝမ်းရီ လှုတ်ခခဲ ဆော်လိုက်မိလေသည်။ ဦးမျှား ကျောညှစ်ကစ လိုကျသွားတတ်ပြန်သွားရ၏။

‘ငါ့မေးတာ ပြောမိမိ’

ချူးလုံက တော်တော်နဲ့နဲ့ဆိုလိုက်ပင်ဝမ်းရီ အမှုမထား နိုင်။ နာကျင်မှုသက်သာရလေအောင် အတင်းရန်ထွက်လိုက် သည်။

‘လွတ်...လွတ်...ကျွန်တော် ကို လွတ်ပါလျ’

ချူးလုံက လွတ်မခပ်တည့်ဘဲဖြင့် သံသယချောင်းမျှား ပမာ မာကျောသောသက်ချောင်းမျှားဖြင့် ပို၍ အားစိုက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

‘ဟေ...’

နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဝမ်းရီ ငယ်ဆီပါအောင်အော်လိုက် စေသည့် မျက်ရည်မျှားစို့လေတော့သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ...ပြောမိမိ’

‘ကျွန်...ကျွန်တော် ဝမ်းရီဝါ’

‘မင်းဘာကြောင့် ငါ့ကိုလုပ်ကြံချင်ရတာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဦးဆီမှာ အတူ ညီတောင်းမလို့ပါ’

နာကျင်မှုကို ကျိတ်ချိခံရင်း အဖြစ်မှန်ရှင်းပြရန် ဝမ်းရီ စားလိုက်လေသည်။

ချူးလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ခါရင်သူပီဝီ ဝမ်းရီမှာ သိုင်းပညာမထက်ကြောင်း၊ ရိပ်မိ မှ၏။

‘စာခဲ’

ဝမ်းရီကို ဆွဲခေါ်ဆွားပြီး လမ်းချိုးလေးဆဲသို့အက်ခတ် လိုက်လေသည်။

ဒါ့အချားသားကား ဓမ္မာရုံချင်းမလှ ဖောက်ကွယ် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ချူးလုံသည် အနီးကပ်စွာ ကျင့်၍ ပုန်းအောင်းနေခြင်း
ရှိ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးပြီး ဝိန်းခေချာလေး မရှိ
ထော့မှန်း သေချာသွားတော့မှ ဝမ်းရိဘာတီသို့ လှည့်လိုက်
သည်။

‘ပြောစမ်း...မင်းဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော်က ဝမ်းရိပါဗျာ’

‘ကောင်းပြီ...ဝါကို သားကြောင့် လုပ်ကြံချင်ရတာလို့
ပြောစမ်း’

‘ဟ...’

ဝမ်းရိ စိတ်ပျက်စွာ အော်လိုက်မိသေးသည်။

‘ကျွန်တော်က အကူအညီတောင် ဖွဲ့ဦးခွဲခံနာကံကို လိုက်
တာပါ။ ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး’

စမ်းသောအခိုင်၌ ဈေးကြီးပေးခဲ့ပြီ ဆိုင်လုလင်များက
မချေမငံဆက်ဆံသည့်ကိစ္စတွေနုလဲသဖြင့် အကူအညီပေးခင်း
လိုက်ခဲ့မိသည့်အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ချူးလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘မင်းပြောတာ အမှန်ပဲလား’

‘ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ လိမ်ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးကို ဒီကနေ့မနက်မ ငံတွဖူးဘဝပါ။ ဒုက္ခ
ပေးရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

ချူးလုံ တွေဝေသွားလေသည်။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော သိုင်းသမားအစ်ယောက်ပီပီ
ခမ်းရီသည် သိုင်းညော မတတ်သည့်အပြင် အမှန်အတိုင်း
ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေ၏။

‘မင်းလားခဲ’

ချူးလုံသည် ဝမ်းရိ၏လက်ကို ဆွဲကစားခေါ်သွား၏။

ဝမ်းရိလည်း ထန်လန်တန်လန်ဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။

လူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့မိသည့် နေရာအနီးသို့ရောက်
လျှင် ခြေပေါ်၌ ကျနေသော သစ်သီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်
လေသည်။

‘မင်း ကြည့်လိုက်စမ်း’

သစ်သီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြစာ ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းရိက
ငိုကြည့်လိုက်၏။

မှည့်စင်းနေပြီ စားချင်စရာမကောင်းလှသော သစ်သီး
တစ်လုံးအဖြစ်သာ ဝမ်းရိ ခြင်္ခြင်မိလေသည်။

‘ဒါ ဘာလဲ’

ချူးလုံက သစ်သီးကို ကောက်ယူကာ ဝမ်းရိ၏မျက်နှာ
အနီးသို့ ထိုးပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ သစ်သီးပေါ်၌ ခင်းရာဉ်ကမိတ်မိတ်အစကပ်ပ
နေသော် ခင်းရာဉ်ကလေး သုံးခုနှင့် စိုက်ဝင်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'အစ်ကလေးတွေပါလား'

ဝမ်းရီ လှူတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

'ကုတ်တယ်...ဒါ ရှိ၊ ရှိ၊ အပ်မကုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ပြင်း
ထန်တဲ့ အဆိပ်လူးထဲက အဆိပ်အပ်လေးတွေပဲ၊ မင်းက
ငါ့ကို အာရုံစိုက်အောင်လုပ်ဆိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လမ်းချိုးထဲက
ထွက်လာတဲ့မိန်းကလေးက အဆိပ်အပ်နဲ့ပစ်ပြီး ငါ့ကိုလှုပ်ကြံ
လိုက်တယ်၊ ငါသား မျှစ်စိမလျှင်ခင် သေသွားအကြံပြု'

ဝမ်းရီ ကြေးစင်အစိအစိပြစ်သွားသည်။

'သုတ ဦးကို ဘာကြောင့် လှုပ်ကြံချင်တာလဲ'

'ငါက မင်းကို ခေးမလို့'

'ဟာ...ကျွန်တော်မှမသိသေး'

'သုနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး ကုတ်သား'

'ဗျာတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ချူးလုံ သက်ပြင်းချ လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီသည် သုတ၊ လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားသူများနှင့်
ထိတ်သက်နေခြင်း မရှိကြောင်း လက်ခံသွားသည်။

'ခေးသောကီဆိုင်မှာ ကြံခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို မင်းတွေ့နေမိဘူး
ဆိုရင် နေ့စဉ်နေ့စဉ် အဲဒီဆိုင်ကို ဝေးဝေးထဲ ရှောင်ပေါ့၊
ဘယ်နေရာမဆို သတိနဲ့သွား၊ သတိနဲ့စားတာ မမှားဘူး။
ဟိန္ဒူစင်မလေးက ဘာကြောင့် ငါ့ကို လုပ်ကြံချင်ရလဲ
ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ရဦးမယ်၊ ငါသွားတော့မယ်'

ဝမ်းရီက အမှူးကားတော့စုတ် မိန့်ကလေး မျှောက်ကွယ်
သွားသည့် လမ်းချိုးလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကြောက်ဖြင့် လှမ်း
သွားလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့စဉ် လမ်းချိုးလေး အတွင်းသို့လျင်မြန်စွာစင်သွား
ကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းရီသည် မအချွန်လင့်ဘဲ ကြံ့ပိုင်ရသော အရှုပ်အထွေး
အစုံအကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝေးဝေးကြည့်ရှုရင်း ကျန်
နေခဲ့လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးမှ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေသော မြင်းလည်း
တစ်စီးကို ငှား၍ရသေးသည်။

မြင်းလည်းပောင်းသမားမှစ ကျောက်ပေါက်ရာများရှိပြီ
ရုပ်ဆိုးလှသော်လည်း သဘောကောင်းသူ ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်ုပ်ရဲ့မြင်းလည်းက စုတ်ချာနေပြီ။ သူ့များမြင်းလည်းနဲ့
သွားဆေးဆေးစာရင် လိုရာခရီးကို နောက်ကျပြီးမှ ရောက်
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဈေးနှံအေးတဲ့ အတူတူပင်ကိုတော့
အေးနာမာတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့မြင်းလည်းကို ငှားရင်ရဲ့လား'

ဝမ်းရီက သဘောတူလိုက်လေသည်။

'ရပါအယ်ဗျာ... သူ့များပေးတဲ့ဈေး ပေးရမှပေါ့။ ခုနီး
ခိုင်းမောင်းတဲ့ မြင်းလည်းကို စီးရအောင် လိုရာခရီးကို မြန်မြန်
ရောက်တာပေါ့။ အသွေးနှေးတဲ့ မြင်းလည်းကို စီးရတော့ထိ
ပတ်ဝန်းကျင် အလှအပတွေကို ကြည့်ရှုခဲစားလိုရတာပေါ့
ဗျာ'

'ဒါဖြင့် မြင်းလည်းပေါ်တက်ပါ'

ဝမ်းရီက မြင်းလည်းပေါ် တစ်လိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်...

ထိုက်စန်းမြို့သို့ သွားရမည့်ခရီးမှစ အဆင်ပြေသွားလေ
သောစွာသည်။

အန္တရာယ်

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလွှားလေသည်။
နေ့မှန်းဘည့်အချိန်ညီပင် ရောက်ရှိလေးပြီ ဖြစ်လေသည်။
ဝမ်းရီသည် ထိုဝမ်းရီမြို့မှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်
ရွှေခရီးကို မြင်းလည်းတစ်စီး ငှားရမ်း၍ သွားရန် စီစဉ်
ကျွန်ုပ် မြင်းလည်းငှားသည်ငှားနဲ့ ညီအညီသွားလိုက်လေ
သည်။

မြင်းလည်းငှားသည့်ငှားနဲ့ မြင်းလည်းတစ်စီး ငှားရမ်း
လိုက်ချိန်မှစပင် မြင်းလည်းသမားများသည် အရေးကြီးသဖြင့်
အမူအရာဖြင့် တီးတိုး တီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည့်ထံ ရှေ့
ရ၏။

ဝမ်းရီက ငှားရမ်းသောအခါ မြင်းလည်းသမား ဆယ်
လေးပါးလေးက ငြင်းကြသည်။

'ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်'

'ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်'

မြင်းခွာသံ စည်းချစ်ခါ၊ချစ်ကျကျ တွက်ပေါ်နေ၏။

ကျောက်ပေါက်မကြီးမောင်းနှင့်လစေ့မှ မြင်းလှည့်
သည် ထိုစခန်းမြို့သို့ဦးတည်ကာ ခရီးနှင့်နေ၏။

မြင်းလှည့်မှာ စောင်းနှစ်၊ စွတ်ချောနေပြီ ပြစ်ရကစား
လမ်းတစ်ခုလျှောက် တကျားကျားကျိုးကျိုးမြည်တစ ထစ်စစ်
ပြုတ်ထူထဲသွားတစုမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

မြင်းလှည့်ထိမိတ် လိုက်ပါလာရသည့် ဝမ်းရိမှစသည့်
သက်သးလှသည့်မတုတ်ဘဲ ဆန်ကေထဲထည့်၍ လှိုမ့်ဆည်
ဆီးဖြူသီးပမာ ရှိနေပါတော့သည်။

မနေနိုင်တော့သည့်နေ့ကတည်းမြင်းလှည့်ပေစင်၊ တုနေရာ
မှပင် လိုက်ခွင့်ပြုရန် တေစင်၊ ဆိုရတော့သည်။

ကျောက်ပေါက်မကြီးနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်သိုင်ကာ လိုက်
ပါလာရင်း နှစ်ယောက်သာ၊ စကားစမြည်ပြောဆိုမိကြလေ
သည်။

'ထိုစခန်းကို မနေမဝင်ခင်ရောက်မယ်ထင်ပါပြီ'

ဝမ်းရိုက စကားစလိုက်သောအခါ ကျောက်ပေါက်
မကြီး၊ ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေသည်။

'မိုးကြီးချုပ်မ ရောက်နိုင်မယ်'

ထုတ်မြင်းလှည့်ကကြောင်၊ ထုသာသိထမပုံဖြင့် ခြောက်
စည်။

ဝမ်းရို သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကျောက်ပေါက်မကြီးစာ ဟိုဟို ဆည်သည် ကြည့်ပြီး
ဆစ်မြေလေသည်။

'ကံမတောင်းအကြောင်းမလှရင်လမ်းတစ်ဝက်ကတော့
လှည့်ပြန်ရဦးမူ့၊ ကျုပ် ကြိုပြီးပြောထားမယ်၊ စာစခန်းဖြစ်
စားခဲ့ရင် ကျုပ်က မင်းတို့စားခွင့်နေမှမထုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လွတ်
ရုန်းပြေးမှနေနော်'

'ဗျာ...'

'ထိုစခန်းထွားပေးလမ်းကို မြင်းလှည့်သမားတွေ ဘာ
ကြောင့် မဆိုတချက်ကြသလဲဆိုတာ ဝင်းသိသမား'

'ကျွန်တော်...'

'မင်းပေးသိဘူးမဟုတ်လား၊ အေး... ဝီလမ်းခရီးမှစလှသတ်
အမားတစ်ယောက်တောင် ကျွန်တော်နေထိုင်ကွ'

ဝမ်းရို မျှော်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မကြီးက ပခုံးချင်းယှဉ်သိုင်ကာ

ငါက မြင်းလည်းပြင်ဖို့ ဓဉ်ဖိုချင်တာနဲ့ ခုန့်စားပြီး လိုက်တာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ... တို့ခွဲထိုက်ခွဲမြို့ ကအကျွန် ဝေးယျာ သိုင်းသမားကြီးနစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ငွေ့နဂါ၊ ကျွန်းလုံနဲ့ ငွေ့နဂါ၊ ချူးလုံတို့ ကအတိတ်ခံလိုက်ခဲ့ပြီးတဲ့နေ့အစီ အားလုံး ကျိုးလန့်စားစားဖြစ်သွားကြတာ ဆန်းမလေး၊

‘ဗျား...’

ကြေးစား ဖိုထိရသောစကားကြောင့် ဝမ်းရိုပါ၊ ဝမ်းအပာစင် သား ဖြစ်သွားလေသည်။

ငွေ့နဂါ၊ ချူးလုံ...’

ငွေ့နဂါ၊ ချူးလုံအား ယခုနဲ့နက်ဦးနက် ဘယ်ဘယ့် ဘာ ဘေးစားသောက်ဆိုင်ခလေးနဲ့ ဆုံးတူခဲ့ရသည်။

ဆိုင်လုံသင်ချမ်း၏ ခိုင်စိုင်းခေတ်မာမှုကို မကျေနပ် သဖြင့် တိုင်တန်းရန် လိုက်သွားရာမှ ချူးလုံအား လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားမည်အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ချူးလုံလုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ရပြီဖြစ်လေသည်။

‘ငွေ့နဂါ၊ သိုင်းသမားကြီး ချူးလုံ လုပ်ကြံ ဖို့စံသနား ဆိုစာ အတယ်ပဲလား’

ဝေးချာခေတ် ထပ်ပေးသို့ စီးပွားသည်။

ကျေးဇူးတင်ဝါဆိုမကြို၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တထယ်ဝေါ၊ ရွှေ့နဂါ၊ ကျွန်းလုံကို အရင်လုပ်ကြံခဲ့ရအယ်၊ ငွေ့နဂါ၊ ချူးလုံအတော့ ဝိမနက်မှ လုပ်ကြံခံရတာ’

ဝမ်းရို ယုံရခက်နေသည်။

‘သူ ဘာကြောင့်လုပ်ကြံခံရတာလဲဗျား’

ကျေးဇူးတင်ပေါ်ဆိုမကြို၊ ခေါင်းခါယမ်း လှိုစိစေသည်။

‘မခပြောထက်ဘူး၊ သိုင်းလောထသားတွေဟာ ပြည်နာ တွေနဲ့ အမြဲသမ်း နပန်းလုံးနဲ့ကြည့်တော့ပဲ၊ ရွှေ့နဂါ၊ စော ငွေ့နဂါ၊ ပါ အင်မတန်မာနကြီးတဲ့လူတွေ၊ မြို့သူမြို့သားတွေ တသစ လူတို့ကို ရိုသေလေးစားကြတာ၊ သူတို့ကတော့ ခပ် စည်ကဲသည်ပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ သိုင်းသမားဆိုရင် သဘောကို မတူဘူး၊’

ဝမ်းရို ထေးကန်ခံလိုစိလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သဘော မတူဘူး၊ သိုင်း သောကသားတွေဟာ ထစ်ခနဲခိုက်ကြိုခိုက်ကြိုပုံစိတ်ကု နေကြတယ်လို့ ကြားဖူးအယ်’

‘အေး... သိုင်းလောထသား တွေရဲ့ ပြည်နာ ဆိုရင် အကြောင်းမထုတ်ဘူး၊ တမင်လှယ်ကံကို ဖိခိုက်သတ်ပြန်ချင် နေတာပိုရင် ခက်မယ်’

ဝမ်းရိတ် ကျောက်ပေါက်မာကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး စုမ်းလိုက်လေသည်။

'ဦးကော့ အယ်လိုဆဲထောထေးသလဲ'

'ကျုပ်တို့အား သိုင်းသမားတွေရဲ့ ပြဿနာပဲလို့ သူ့ခဲထမ်း၊ ခါခါကြောင့် ခင်းကိုလိုက်ဖို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့'

'ဝုန်း...'

'ဟီး...ဟီး...ဟီး...'

မြင်းမျှားတ ရှည်လျားစွာ ဟိဆိုထိကြပြီး ဇန်နဝါရီကိုင် မည်သူမရှိသဖြင့် ဦးတင်ရာပြေးလေတော့သည်။

'ဟဲ...မြင်း...ဟဲ...မြင်း...'

ဝမ်းရိတ် မြင်းလှည်းပေါ်၌ ဝရန်းသန်းကားပြန်သွားရာ ပြတ်ကျမသွားစေရအောင် မည်းထိန်းထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လူရိပ်ကပ်ရ ရိပ်ခဲခဲရောက်လာပြီး မြင်းနှစ်ကောင်ကြားသို့ ထိုးဝင်ကာ ပန်းချင်ကြိုးကို စားတမ်း ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

'ဟီး...ဟီး...ဟီး...'

မြင်းနှစ်ကောင်ကား ချုပ်ကိုင်ဥဉ်သွ ပေါ်ဝေါက်ယခဲသဖြင့် ရပ်တန့်သွားကြတော့သည်။

'ဝုန်း...'

ရှင်တရုတ် မြင်းလှည်းရုပ်သွားသဖြင့် ဝရန်းသန်းကားပြန်နေသေး ဝမ်းရိတ် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

'ဟား...ကျွတ်...ကျွတ်'

ဝမ်းရိတ် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လွန်စဉ်ကျသွားပြီး ကြေးကပ်အေးယုန်အားဖြင့် ကပျာကယခဲ လှုပ်လိမ့်မလိုက်သည်။

ဇန်နဝါရီကိုင်ရိပ်ခဲသလိုနားကျင်သွားခြင်းကြောင့် ဥဉ်သွားတုခဲလိုက်လေသည်။

မလွန်းမတမ်းတစံနေရ၌ နေရောင်ကြိုးပြန်ရသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ မတုတ်ပေါက်စေ့ကို တွေ့ရသဖြင့်

၃၄ ဝတ္ထုအောင်

နကျင်မှုကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ ဘေးပြေးသွားလျှင် ဝမ်းရီ၏အမေကို မသေချာစွာ ချစ်မည်။

‘ဦး...ဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ’

ကျောက်ပေါက်မမ၏ ဝမ်းရီ၏အမေကို မသေချာစွာ ချစ်မည်။

မျက်လုံးကြီးပြူးကျယ်ကာ စန့်စန့်ကြိုလှဲကျအာအသစ် ပျောက်နေလေသည်။

ဝမ်းရီသည် အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်အောင် ပြစ်သွားလေသည်။

‘ခုကွပ်ပါ’

ကျောက်ပေါက်မမ၏ ဘေးကြောင့် သေဆုံးသွားရမည် နှစ်နှစ်မထည်နိုင်တော့ပါ။

လူကိုယ်တိုင်သာမက ကျောက်ပေါက်မမကိုယ်တိုင်လည်း အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုမည်မည်သင်ပေ။

ဝမ်းရီသည် ကျောက်ပေါက်မမကို ခြေထောက်ကြည့်ရင်း ဝေဒနာ၊ ချွေးလုံအား အဆိပ်အိတ်ဖြင့် လုပ်ကြံခဲ့သည်ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

စစ်စစ်စစ်စစ်ထောက်ကျေခင်၊ မြောင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျောက်ပေါက်မမ ခုကွေ့ရောက်စွာ၊ ရခြင်းဖြစ်မည် ထူးဆင်ခြင်လိုက်သည်။

ရွှေဂါ၊ နှင့် ငွေဂါ၊ အား သတ်ပစ်လိုက်သော လူသတ်ကောင်သည် သိုင်းလေးတသားများကို အမေ သိုင်းလေးတနှင့် မသေဆုံးနိုင်သူများကိုပါ ခုကွေ့ပေးနေပြီမဟုတ်။

‘ငါတဖန် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုကွေ့မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဘေးကြောင့် ငါ့ကို ခုကွေ့ပေးချင်ရတာလဲ’

ဝမ်းရီ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကျောက်ပေါက်မမ၏ အသွင်မှ စုန်ဖြည်းဖြည်းချင်း လဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မမ၏ အသားအရည်များ မည်သတ် ပြောနှစ်၊ သွေးခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

‘သုတေ အဆိပ်အိတ်နဲ့ လုပ်ကြံခံရတာပဲဖြစ်မယ်’

သူ၏ ရေရွတ်သံနှင့် မခရမ်းခရမ်းနား၊ မှုတ်ပင် ရယ်ခမေ့ဖတ် အစ်ချစ် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရမိတော့သည်။

ဟာ...ဟာ...ဟာ

ရယ်မေးသံ ထွက်ပေါ်တစ်ခါ

ဝမ်းရီ လှမ်းကြည့်လိုစိသောအခါ မြင်းလည်း ဆွဲသည့် မြင်းနှစ်ကောင်ကြားမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည် ကို တွေ့လိက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝရန်းသန်းကား ပြစ်နေသော မြင်းလည်း ရပ် တန့်လှားစေရန် မြင်းနှစ်ကောင်ကို မီးချပ်ကြို ဆွဲ၍ ထိန်း သိမ်းခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

အထက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အနက်ရောင် ဝတ်ထစားသော အဘိုး အိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရ လှည့် လှေခွေတစ်ယောက်အသွင် ရှိနေသည်။

ဝမ်းရီအ လက်နှစ်ဖမ်းဆုပ်အစ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ထူးစကားကြောင့် အဘိုးအို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် သူလေးသည်။

'ဟင်'

'ဦးသာ မြင်းတွေကို ထိန်းမခေးဘူးဆိုရင် မြင်းလည်း ခုခွေကံပြီး ကျွန်တော် ခုကွေရက်သွားနိုင်ပါတယ် ဝါမ ဘုတ်'

'တိတ်မင်း'

အဘိုး အိုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် လိုက်သဖြင့် ဝမ်းရီ၏အထေး အပ်ပိုင်းတစ်ဖဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုအား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ယခုမှ အဘိုးအို၏မျှော်လင့်မျှားသည်အရောင်တစ်ဖက်တစ် ငင်းလက်ပေးကံပြုစေခဲ့ပြီ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အေးစိမ့် သောအငွေ့ အသက်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ဟု ဝမ်းရီခံစား ချက်ရလေသည်။

ဝမ်းရီသည် ဘိုင်းလမ်းမတုတ်သော်လည်း ထိုအနက် ရောင်ဝတ်ထစားသည်အဘိုးအိုမှ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကောင်၊ သူဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကြေးထိရွံထိတ်လန့်သည်စိတ်များလည်း ဟုန်းခနဲ ဖြစ် ပေါ်လေသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်ခန်းအစုံ၌ လူ့ဝတ်လိုသော အရိပ် အသေခင်များ ထွက်ပေါ်လေလေသည်။

၄၀ ❀ ဝတ္ထုအောင်

'မနေ့ညက မင်း ကံအောင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒီကနေ့တော့ ကံမကောင်းနိုင်တော့ဘူး'

အေးတီအေးဝမ်းပြောရင်း ရွှေတိုးထာအေးသည်။

မိမိအေး သတ်ပစ်ခံတာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းရီ နား
ထည်ကိုယ်ပြီ...

'အမယ်အေး'

အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

'ခုပ်...ခုပ်...ခုပ်...ခုပ်'

'ခုပ်... ခုပ်... ခုပ်...ခုပ်'

မြင်းခူသံများ ကျယ်လောင်စွာထုတ်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မြင်းခူသံများ ထုတ်ပေါ်လာသည်။

မြင်းငါးဆောင်၊ ခုန်စိုင်းနှင့်ကာ ဝေသာလမ်းထစ်ပစ်မှ
ထုတ်ပေါ်လာလေသည်။

အနုတ်ရောင်ဝတ်ထဲ၊ သေအဘိုးအို မျက်နှာမုတ်သွား
စေသည်။

နေ့နက်သို့ တပျဏယာဆုတ်လိုက်သော ဝမ်းရီကိုကြည့်
အေး မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'သွေးပေတော့'

ထုန်လက်ထစ်ဖက်ကို ဧဝံ့ယမ်းလိုက်သောအခါ အဆိပ်
လူးထေးသေအပ်ကလေးများ၊ ပစ်လွှင့်လေလေသည်။

ဝမ်းရီမှာ သူ့အေး အဆိပ်အင်္ဂါကလေးများဖြင့် အခစာ
ဆတ်ရန်ကြိုးစားမုန်၊ မသိပါ။

အနုတ်ရောင်ဝတ်အဘိုးအိုက ဇာန်ခေတ္တယမ်းလိုက်သည်
ထို တွေ့မြင်သွင် သူ့အား ရိုက်နှစ်တော့မည်ထင်မှတ်ကာ
ကြောထ ရွံ့ထိတ်လန့်စွာလေသည်။

'အမယ်လေး'

ခူများပျော့ခွေကာ မြေပေါ်စိုက်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီ ကံစကစင်းသွားသည် ဆိုရပေမည်။
ထိုသို့လိကျသွားခြင်းက အနက်ရောင်ဝတ်အတို အိုပစ်
ခေါ်လိုက်သည့် အဆိပ်အပ်ကလေးများကို ရှောင်တိမ်းပြု
သော ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

အဆိပ်အပ်ကလေးများသည် ဝမ်းရီ၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ
ကျော်ကာ ရုန်းစိုင်းနှင့်လအနေသည် မြင်းစီးသမားငါး
ယောက်ထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားပေတော့မည်။

မြင်းစီးသမားများသည် လျှ မြင့်သောအနိန်အကုန်ဖြင့်
နီးအပ်လအကြပြုဖြစ်ရာ အဆိပ်အပ်ကလေးများဖြင့် တိုက်
ခိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေအစွာမည်။

ဟူ...ဟူ...

ပစ်လွှင့်သွားသော အဆိပ်အပ်ကလေးများသည် ရှေ့
ဆုံးမှ မြင်းစီးသမား၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ခုပြိုစိုက်ဝင်သွားတော့
မည်။

မြင်းစီးသမားမှာ စူးရှစွာအစိတ်စိတ်ကား မြင်းပေါ်မှ
ပြုတ်ကျသွားလျှင် ကျန်မြင်းစီးသမားများသည် မျက်ချင်း
စစ် မြင်းပေါ်မှခန့်ထုတ်လာကြပေမည်။

ဟူ...ဟူ...ဟူ...

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်မှာ အနီးရောင်ဝတ် အတိုအို
အနီသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ဖိုခဲခနောက်ဆိုင် စိုင်းရံသာလိုက်
ကြပြီ ဖြစ်ပေမည်။

ကျန်တစ်ယောက်က မြင်းပေါ်မှပြုတ်ကျသွားသူအနီသို့
ရောက်သွားပြီး ဖေးဖလို့စီထေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများ ရောက်သောမြင်းမှာ ဝမ်းရီ ကံ
စကစင်းသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေတော့မည်။

‘သုက ရှေ့ဂါးအာခမံဌာန အဖွဲ့သားတေကို တိုက်ခိုက်
သွားပါ။ အမှတ်ငါးကို အဆိပ်အပ်ခွဲ တိုက်ခိုက် ပိုက်ပြီ’

မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသူအား စစ်ဆေးကြည့်သုက
အားပြောလိုက်၏။

ထိုမြင်းစီးသမား ငါးယောက်မှာ ရှေ့ဂါးအာခမံဌာန
သည်ထောင်ထားသည့် ရှေ့ဂါးကျင်းလုံနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး
သော ကျန်းနန်သို့သံသရာငါးဖော် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းနန်ငါးဖော်သည် ထိုစီးနှင်းမြို့သို့ အပည့်အပတ်
အဆီရှိနေကြစဉ် ရှေ့ဂါးကျင်းလုံနှင့် မဇ္ဇဂါးချူးလုံတို့
ပတ်ကြံခံရသည့် သတင်းကြားလျှင် ဟိုက်ခုံမြို့သို့ မျက်ချင်း
ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုက်ခုံမြို့သို့မရောက်မီ လှမ်းဝှေ့လာသည့် လူ့သတ်သမားနှင့်
တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ရှေ့ဂါးကျင်းလုံ၏ အာခမံဌာနသမားများသည် အလွန်
အားထန်သော အဆိပ်လျှာအပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရလာ သော

အသုံးများကြကြောင်း သတင်းကြားသိခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ ယခု
ကျွန်းနှင့်ငါတို့မှ အမှတ်ငါးဆယ်ပိအပ် ထိမှန်သွားလျှင်
တို့ တွေ့ရလျှင် ရွှေဂါးနှင့် ငွေဂါးအား လုပ်ကြသွား
သည် လူသတ်သမားနှင့် တွေ့ရပြီဟု နားလည်လိုက်ကြစေ
တော့သည်။

‘မလွတ်စေခဲ့ဟေ့’

ကျွန်းနှင့် သိုင်းသမားများသည် ငြာသံဒပးက အနာ
ရောင်ထေ အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြစေသည်။

အနာရောင်ထေ အဘိုးအိုကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

တောဆမ်းခလေးပေါ်၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေ
စေလေသောအခါ ဝမ်းရီသည် တိုက်ပွဲကို မကြည့်ဝံ့
ကြောင့်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားလေထေ့ ဆာဗာဗီ

လက်ဆေးစင်

နေဝန်းနီမှာ အခနာထိတစ်ခု ဂုပ်လျှို၊ ပျောက်ကွယ်သွား
ဖြစ်လေသည်။

နေခြည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု အစေး
ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်စည်းသွားသောအခါ ဝမ်းရီ
တေးအုပ်ထဲ၌ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေအော့သည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေပြိုက်ပြိုက်စီ၌နေသလို နားကျင်
ဖြစ်နေသည်။

အသစ်လူအား တေးတိုးစပြုခဲ့သဖြင့် ဖွန်များသဲများ
နေသလို ခြေထောက်များ၌ ရှုရာခြစ်ရာများ ဗလပူဖြစ်
နေ၏။

ဝမ်းရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြင် သစ်ဝင်ကြီးတစ်ပါး
ထောင့်၌ လှိုင်ချသိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း မြို့ကိုထွက်လာခဲ့တာ မှားပြီထင်ကယ်၊ ငါ၏
ပြန်တစ်ပဲ ကောင်းမယ်။

အခက်အခဲ ခက်ကြုံတွေ့လားရသောအခါ မိဘ၏အင်
အားဝါသကို သတိရလေလေသည်။

အိမ်ပြန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ထစတော့သည်။

တေးလဲကောင်ထဲ ခမောင်မောင်မည်းမည်းဖြင့် ဝမ်း
အခက်ကြုံကာ တွေးစဉ်ရုပ်ကြီးပမာထိုင်ရင်း အချိန်များ
တစ်ရွှေ့ရွှေ့ ကျန်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကောင်းအင်ပေါ်၌ အဝန်းသွက်ပေါ်လာသည်။

အရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်လင်းကျင်းကျ
ဖြစ်လာသလို သာယာလှပစေခဲ့သည်။

ည၏ ပိုမိုအေးခင်မှု၊ အေးခင်လေ၊ များ၏ အော်မြည်
များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အေးမြသော ညလေအေး၊ များ တိုက်ခတ်လေသော အ
စွမ်းကြိုင်သင်းပျံ့သော ပန်းငုံများ လှုပ်ပျံလေစေသည်။

ငူငူကြီးဖြစ်နေသော ဝမ်းရီလည်း သတိရလာလေတော့
သည်။

ထိုစဉ်အခါ မြို့သို့ခရီးဆက်မည်လေစ၊ အိမ်ပြန်ရမည်လေစ၊
လှည့်လေသောလေအယ် တောခန့်ကထဲထွက်လာစ၊ လူ့သူရှိရာ
အရပ်အစွန်အနား အရောက်သွားနိုင်ဖို့တ ပိုအရေးကြီးသည်ဟု
တွေးမိလေသည်။

ယမန်နေ့ညက အပြစ်အပျက်ကြောင့် ထေးစေတင်ထည့်
မည်၊ ဆက်မခံခဲ့ပဲပါဗျေ။

ဝမ်းရီသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်
ကြည့်ရင်း ထုတ်လေခဲ့လေသည်။

ထေရ်တေခင်တင်ခလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သာယာ
လှပကစ အန္တရာယ်ဖြစ်မည့် အရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမျှ
မတွေ့ရပေ။

ဝမ်းရီက သတိရှိရှိဖြင့် လှမ်းလေစဉ်ရင်း တစ်ခုခုရာသို့
အရောက်တွင် ခလုမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ မီးရောင်များ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းရီ ဝမ်းသာသွားသည်။

မီးရောင်ရှိရင် လှူရမှာပဲ။

ချစ်ချင်းပင် မီးရောင်ထုစီပေါ်လှေရာဆီသို့ မှန်းဆီထာ
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းသွားလို့ထိလေသည်။

မောသည်ပန်းသည် သဘောထေးအိုင်တော့တဲ့ အကူ
အညီရလို့ရငြား သွားလိုက်ရာ မကြာခင်ပေးချေ

တေးအုပ်ထဲ၌ မြေကုန်လုပ်ဆစ်ခွင့်နေပြီး တိုမြေကုန်
လပ်၌ မီးပုံတန်ပုံ ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းရီသည် စစ်ပင်များကြားမှနေ၍ မီးပုံကို လှမ်းမြင်
လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

လူက လူနေအိမ်ခြေထစ်ခုခုကို ရှာပေးတော့လို့မိမည်အာ
မျှော်လင့်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထခုတော့ တေးအုပ်ထဲ၌ပင် ရှိနေသေးသဖြင့် တေးထဲ
တေးဝင်ထဲ၌ရှိနေသူများသည် လူဆိုးလော လူအောင်းလော
ခေခဲရန် ခေထဲခဲသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ချုပ်ပုတ်ကြီးတစ်ခုအနီး၌ရပ်ကာ မီးပုံရုံရာမြေကုန်လုပ်သို့
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မီးပုံအနီး၌ လူသုံးယောက်စီ ရှိနေပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်
ကြသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အနက်ရောင်ဝတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်
နီပိန်ပါးပါးရီပြီး ကျန်အဘိုးအိုမှာ ဗမာပြုရောင် ထစေ
အေးဝတ်ကစ ဝဝပိုင်ပိုင် ရှိလေသည်။

မိန်းကလေးတေး ကျောခိုင်းထားသဖြင့် ဆူမော်မျက်နှာ
တို့ မမြင်ရပါချေ။

ဝမ်းရီသည် အနက်ရောင် ဝတ်ထားသော အဘိုးအိုကို
မြင်လျှင် သွေးပျက်မတတ် ထိတ်မန့်သွားလေတော့သည်။

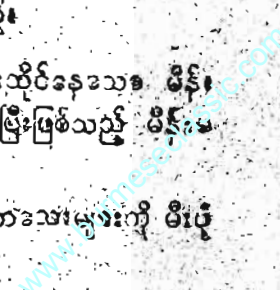
'လစ်စသတ်တော့ လူသတ်သူမားကြီးနဲ့မှ တည့်တည့်ကြီး
ခိုင်းတိုးမိဘာပါပဲလား'

နေ့ခင်းလှည့် လွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသော်အညှိုး
အေးအင်ကုန်ခန်းက ခြေထိမုန်း ပယ်ချင်အောင် ဖြစ်
လာတော့သည်။

ထွက်ပြေးသွားသောအခါနှင့် ဆက်ပြီးရပ်နေဖို့ပင် ခုန်အား
တော့သလို ဖြစ်သွားရကား ထန်းပွဲ ချုပ်ပုတ်ကြီးအတွင်း
တိုးဝင်ပုန်ကွယ်နေလိုအပ်တော့သည်။

မီးပုံအနီး၌ ဝမ်းရီအား ကျောခိုင်းထိုင်နေသော မိန်း
ကလေးမှာ ဝမ်းရီနှင့် တစ်ကြိမ်ဆုံတော့ခြင်းဖြစ်သည့် မိန်း
ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမချောသေးကသစ်ကိုင်းခြေထိတ်တေးများကို မီးပုံ
တို့ ပစ်ထည့်နေသည်။

အဘို့အိ နှစ်ခဲဆက်တ သူမအား မျက်ထောင်မခ
ကြည့်နေကြ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး အစော
တခင်းကြားမှ မိန်းမချောအလေး၏ သင်္ကေတပြင်းချယ် ထွက်ခွာ
လာလေသည်။

'ဘာတော့ရင်ရှင်... ကျွန်မကားကို နားမထောင်
ခဲ့တော့ ရန်သူထပ်တိုးလေပြီပေါ့'

အနက်ရောင်ဝတ်ထားလည် အဘို့အို မျက်နှာပျက်သူ
လေသည်။

'သစ်မလေး... သူ့ဟာ ကျုပ်တို့ကို တွေ့မြင်သွားခဲ့တယ်
ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိနေတယ်။ မျက်မြင်သင်္ကေတ
သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကို သူ့မသင်္ကေတ
လို့မခေါ်မိတ်ချင်လိမ့်မယ်'

မိန်းမချောအလေး ရယ်နဲ့မသိုက်လေသည်။

'သူ့ကိုသုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ် မအောင်မြင်တဲ့အ
ကျန်းနဲ့သိုင်းငါးဖော်နဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ရတာပဲ အလုပ်တ
ပိုလေးတယ် ဟုတ်လား'

တောင်းရှင်ဆိုသောအဘို့အိုက တည်ကြည်သောမျက်နှာ
ထားဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

'ကျန်းနဲ့သိုင်းငါးဖော်တော့ ရွှေဂါးနဲ့ရင်နီးတဲ့မိတ်ဆွေ
တွေပေါ့။ သူတို့ ထိုဆိတ်နဲ့မြို့မှာရောက်နေတုန်း ရွှေဂါး
သတင်းကြားလို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာပေါ့။ အခုရင်မဆိုင်ရင်လဲ
နေခင်းနေခင်း ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ပါ။ သူတို့ဟာ ရွှေဂါးတို့ ဆုပ်
ကြဲသွားတဲ့လူကို အလွတ်ပေးမှာ မတုတ်ပါဘူး'

အဖြူရောင် ဝတ်ထားသော အဘိုးကိုက ဝင်ပြောလေ
သည်။

'ကောင်းရှင်ပြောစာ မှန်ပါဘယ် သခင်မလေး။ ကျန်းနဲ့
သိုင်းငါးဖော်နဲ့ အခုရင်မဆိုင်ရင်လဲ နေခင်းရင်ဆိုင်ရမှာ
ပါပဲ။ ခုကတည်းက ရှင်းလိုက်တာကောင်းပါတယ်'

မိန်းမချောအလေးလည် အဖြူရောင် အဘိုးတို့အား မျက်
မှောင်ကုတ်တော့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

'ဘာကကျန်းထင်ကလဲ သဘောတူဘယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ကျန်းထင်ဆိုသည့် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးတို့
ခေါင်းညှိတိုက်လေသည်။

'ဟုတ်ပါစမ်း သခင်မလေး။ ကျုပ်တို့ ပြည်မကိုချွတ်
ဆာရတဲ့နည်းရှယ်ချက်ဟာ ဘာမှဟုတ်တဲ့ ကောင်လေး တစ်
ယောက်ကြောင့် အပျူအိမ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ခါကြောင့် သူ့ကို
ရှင်းပေးတာ အစောင့်ဆုံးပါပဲ သခင်မလေး'

၆၀ ဝတ္ထုအား

မိန်းမချေလေ၊ သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

'သူဟာ သိုင်ပညာ မတတ်ဘူး။ သိုင်လေးအသား
စာနံ့ယာနံ့မတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မရှင်ပစ်သင့်
ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်ယူဆထားတယ်'

ထောင်းရှန်နှင့် ကျွန်ုပ်ထင်တိုနှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ပျား၊
ချွေး ပြစ်သွားကြလေသည်။

ကစီစုံဘစ်ခုခွဲပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြသော်လည်း မပြော
တော့ဘဲ မျှီဆိပ်ထားလိုက်ကြသည်။

မိန်းမချေလေက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မတို့ဟာ လူနဲ့မပျော်လင့်ဘဲ ကြုံကြုံဆိမ်ကြွတာပါ။
ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးမှာ ဘယ်လိုမှပတ်သတ်စရာ အကြောင်း
မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မေ့အားလိုက်ကြစားအစောင့်
ဆုံးပါပဲ'

ကောင်းရှန် သစ်ပြင်းချလိုက်သည်။

'သခင်မခလေး သဘောပါပဲ။ ရှေ့ဂါး၊ ဝှေ့ဂါးကို
ထော့ ရှင်းပြီပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘာဆန္ဒလုပ်ကြမလဲ ဆိုအေး
ပြောပါဦး သခင်မခလေး'

ရှေ့ဆက်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် မေးဆိုက်ခြင်းကြောင့်
ပြန်ပျက်ပြီး ခဲ့သည်ကိုစွဲများအား မေ့ထားလိုက်သည်သဘော
မျိုးနုပါသောသည်။

မိန်းမချေလေ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'လောလောဆယ်အတွာ ထိုစိတ်စဉ်း မြို့ကို သွားကြတာ
ပေါ့၊ ဟိုရော့ထံမှပဲ ဘာဆန္ဒလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စီစဉ်ကြ
မယ်'

'ထောင့်ပြီလေ၊ ထိုစိတ်စဉ်းကို သွားမယ်ဆိုရင်ထော့ တချိန်
မဖြုန်းဘဲ ညတွင်းချင်း သွားကြတာ ကောင်းလိမ့်မယ် ဆင်
တယ်'

'သွားကြတာပေါ့လေ'

မိန်းမချေလေးက သဘောတူလိုက်သည်။

အဘိုးအိုနှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

'ကျုပ်တို့ အရင်သွားပြီ၊ စီစဉ်ရာရှိအေး စီစဉ်ထားပါ
မယ် သခင်မခလေး'

ကောင်းရှန်ဆပြောလျှင် မိန်းမချေလေးက အဆီစတု
ထမ်းပြလိုက်လေသည်။

ထောင်းရှန်နှင့် ကျွန်ုပ်ထင်တိုသည် မိန်းမခလေးအေး
နှုတ်ဆတ်အေး လျှင်မြန်စွာထုတ်ခွဲသွားကြလေတော့သည်။

အတိုးဆိုနှစ်ထောက်ထုတ်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် မီးပုံအနီး၌ ဆက်၍ ထိုင်နေ၏။

သစ်ကိုင်၊ ခြေခံကုမ္ပဏီကို မီးပုံထဲသို့ ထည့်လေရာ မီး
အရှိန်အထက်ပြီ။ အလင်းရောင်နှင့် အနွေးမိမိ ရရှိနေပါ
တော့သည်။

ဝမ်းရီပုန်းအစားနေသော ချုံပုတ်ကြီးအတွင်း၌ အစား
ခြင်မှု၏မျှော်ကိုးသလို အေးစိမ့်နေပါတော့သည်။

ခြင်မျှားစာ ဝိုင်းထုံကိုလဲခဲနေကြသည်တိုင် ဝမ်းရီ တုတ်
တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့ပါချေ။

မိန်းမချောလေးနှင့် အတိုးဆိုနှစ်အယောက် ပြောနေကြ
သော ကေးများကို အတိုင်းစားကြစားနေရသည်။

သူ့အား ဗညိုရွယ်ကာ ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း
လည်း နားလည်ထားမိတော့သည်။

အတိုးဆိုနှစ်ယောက်ထုတ်ဆွမ်းကြသော်လည်း မိန်းမချော
လေး ထုတ်မသွားဘဲ သဖြင့် ဝမ်းရီစိတ်ပျက်စီးလေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် သူ့အဖွဲ့ ထု လွတ်ထပ်စွာ လှုပ်ရှား
နိုင်မည်တုတ်ပါလော့။

မြန်မြန်ထွက်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းနေစဉ်မှပင်...

'ချုံပုတ်ထဲက ရှင်ထုတ်လာခဲ့ရင်အေးစိမ့်မယ်'

မိန်းမချောလေး၏ စကားသံ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို
ဘာလို့တိရသေးသည်။

'ဟေ... ဝါပုန်းခနဲအာကို သူ့သိနေပါလား'

ဝမ်းရီ ခေါင်းနှစ်ဖန်ကြုံစွားသော့သည်။

'ရှင်ထုတ်မလဲ ဘဲ ဆက်ပြီး ပုန်းအစားနေမယ်ဆိုရင်
အာ ကျွန်စိတ်ဆိုးမှာပဲ။ ရှင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်
အော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

မိန်းမချောလေး၏စကားသံ ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာလေ
သည်။

'ခဲထိ ရှင်ထုတ်မလာသေးဘူးလား'

ဝမ်းရီက ချုံပုတ်ထဲမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ
မိချောလေးသည် သူ့ပုန်းအစားနေသော ချုံပုတ်ကြီး
ဗျက်နှာမူကာ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းရီ မတတ်သဘော့ဘဲ ချုံပုတ်ထဲမှ တိုးထွက်လိုက်
အော့သည်။

မိန်းမတွေရဲ့အဖေကလေးလေးနဲ့နားထိုင်နေတာ

ဝမ်းရီသည် မဝံ့မရဲပြင် မိန်းမချော့အေးအေးနိုးနိုးလိုရောမိ
သွားလေသည်။

မိန်းမချော့လေးသည် ဝမ်းရီအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

'ထိုင်ပါဦးရှင်'

'ကျုပ်...'

'ထိုင်ပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မခွင့်ကုပေးမှာ မတုတ်ဝါဘူးရှင်'

လူမမိမိအေးအေးကြောင့် ဝမ်းရီ အနည်းငယ်စိတ်သက်သ
ရာရသွားလေသည်။

မိန်းမချော့လေးနှင့် မလှမ်းမတမ်း၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

မိန်းမချော့လေး သတ်ပြင်ချလိုက်သည်။

'ရှင်တို့ကြည့်ရတာ သိပ်ကြောက်စရာထယ်ထယ်ထင်ပါခွဲ'

'ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဟို ထဘိုးအိုဆ ဆျာပုံ
ခုကွဲပေးစေရမလို့'

'ဘာဆဲဆဲစင်းရှင်ကိုပြောစား မတုတ်လား။ မပူပါနဲ့ရှင်
ခုချိန်မှာ ထူထဲ နှင့်ကိုမေ့လိုက်ပါပြီ'

ဝမ်းရီ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

'ဟိုတစ်နေ့ထဲ ထေးအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မကို ထွေကြွေထွေ
ကျွန်မကို လူဆိုးဝေးပြုစေတာကွဲပေးမှာကို ရှင် စိုးရိမ်ခဲ့တယ်
ထုတ်လား'

မိန်းမချော့လေးကလေးလျှင် ဝမ်းရီက ထေးပြောပေးဘဲ
ပြန်နေ၏။

မိန်းမချော့လေး ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်မ ခွင့်ကုပေးနေမှန်းကို ရှင်က စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့အထဲ
ဒီကွဲပေးတာမှန်းကိုလဲ ကျွန်မ မလိုလားဘူး ရှင် သိပ်တ
ကောင်းသွားထယ် မှတ်ပါ'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'

ဝမ်းရီ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောမိ၏။

မိန်းမချော့လေး ပြုံးလိုက်သည်။

'ရှင်နားမည် ဘယ်သူထံဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား'

'ကျုပ်... ကျုပ်က ဝမ်းရီပါ'

'ဧည့်... ကျွန်မနားမည်ထဲ မှတ်သားပါဦး။ ခုနားနားလို့
ဝါပါတယ်'

'ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့'

ဝမ်းရီသည် မိန်းမအချို့အလေး မေနှန်းကို မဝံ့မရဲကြည့် လိုက်လေသည်။

မေနှန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

'မရွေးညှက် ကျွန်မခုတော့ရောက်မှာကို ရင်တကယ်ပဲ စိုးရိမ် ခဲ့တယ်နော်'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

'စစ်....'

မေနှန်းကလယ်မမေ့လိုက်လျှင် ဝမ်းရီ အကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်လွန်းလေသည်။

'တကယ်ဆိုရင် ရှင်ကဘာကို ရှင်စိုးရိမ်ရမှာပဲ'

'ဗျာ....'

'သဘာဝကောင်းရှန်က ရှင်ကိုသုတ် ဘင်ပစ်ဖို့ ပြောနေတယ် ကျွန်မ မနည်းတော့၊ သားရဲလား'

'ဗျာ....'

ဝမ်းရီ ဝါစပီအဟောင်းသား ဖြစ်သွားရအံ့သည်။

မေနှန်းနှင့် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်မှာ ကြော့ဖက်စရာ အစားအသွယ်များဖြစ်ကြောင်း ထိစာရရှိမဟုတ်ပါလား။

နေနိုးက ရယ်ရယ်မော့မော့ဖြင့် ပြောလေသည်။

'ကျွန်မတို့ စတော့ခဲ့တဲ့ညက၊ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆို ဘာ ရှင်သိသလား'

'ကျုပ်...ကျုပ်က....'

'အဲဒီက ရွှေနဝါကျင်းလို့ကို ကျွန်မတို့ လုပ်ကြခဲ့ကြ တယ်'

ဝမ်းရီသည် မရွှေမလှ သေဆုံးနေကြသော တော့လမ်း သာမု လှသေအဆောင်းများကို ပြန်လည် မြင်သယာဇ်လေ သာသည်။

ထိုလူများမှာ ရက်ရက်စအိစက် လုပ်ကြံခံထားရခြင်း ဖြစ် သာသည်။

ဝမ်းရီသည် မေနှန်းအား မယုံကြည်နိုင်သော အကြည့် ခြုံကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

'အဲဒီလူတွေကို ညီမတို့ သတ်ပစ်ခဲ့ကြတာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

မေနှန်းက အပြုံးမပျက်ဘဲ ပြောလေသည်။

ဝမ်းရီ ယေန်ဝင်အောင် မြစ်သွားသည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး နတ်မိမယ်အေးအသား၊ ချော့ဝေလှေ
သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် အလွန် ရယ်စရာကြမ်း
ကြာတ်သည့် လှညတ်သမားတစ်ဆောင်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်
ပါလား။

'ညီမငယ်...ဘာကြောင့် မခင်ကောင်းတာ လုပ်ချင်ရတာ
လို့၊ ညီမငယ်ချောမေ့လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဆောင်ကို
မိသိဆုံးရွာတဲ့အလုပ်တွေကို မလုပ်သင့်ပါဘူး။'

ဝမ်းရီ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသေးသည်။

မေနှန်းက ရယ်ခေလို့တ်ပြန်သည်။

'ရှင်စကားက ကျွမ်းကို ဘယ်သတ်လွတ် စားခိုင်း
သဘော ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ကြေးစားလူသတ်သမား
တွေပဲရှင်၊ တိုက်ပွဲဘာနဲ့ ၁၀၊ ၁၀၊ ၁၀ ရှင်ခနဲလို့ ရမလား
အခကြေးငွေယူပြီး တိုက်ပွဲဘာကို တမင် လိုက်ရှာနေကြ
တာရှင်'

'ဖြစ်မှပစ္စေခေ ညီမငယ်'

ဝမ်းရီ ညည်းတူးထိုက်နေသည်။

မေနှန်းက ဆက်ပြောသည်။

'ငွေငါးချူးလို့ကို လုပ်ကြတုန်းတယ် ရှင်ကို ထိုက်ခုံမြို့
နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ညီမကိုလဲ ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ငွေငါးချူး
ထဲမှာ သူ့ကိုလုပ်ကြံမယ်လို့လှူခဲ့တုန်း ကျုပ်ကို ပစ်သက်ခဲ့တယ်
လို့ခစာခင် အထင်လို့သွားသေးတယ်၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့'

မေနှန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'သူပြောတာမှန်တယ်၊ ရှင် သိပ်ကိုက်စေခင်းသုစားတယ်၊
သဘာကောင်းရှုန်ကလေး အဆိပ်အပိနဲ ဆက်ပြောတိုက်ခိုက်မယ်
ဆိုရှင် ချူးလို့သားမကဘူး ရှင်ကိုမိသိသွားမှာ အသေ
အချာပဲ၊ ကျွန်မက အချိန်မီ ဟန်ဘားစားလိုက်လို့ပေါ့'

ဝမ်းရီ ပင့်သလိုအခါခါ ချနေမိခေစေစောစောသည်။

မေနှန်းသည် ဘာကိုမျှ အမူမထားသည့်အတွင်းဖြင့် မပြော
သေးသည်။

'ချူးလို့က ကျွန်မတို့ဒေခေကို လိုက်သံစတယ်၊ တင်၊...
တင်၊...ကိုယ်သေတုင်း ကိုယ်တူးတယ်ဆိုတာ မိလို့အပြစ်မျိုး
ပေါ့၊ သူ့သား တိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင်လဲ လုပ်ကြံဖို့ ခံတိုင်းတယ်၊
ဒီထဲမှာလူစည်တာ၊ ခေသလို ချူးလို့ကို တူညီမယ့်လူတွေနဲ့ န
ကြသေးတယ်ခေ'

ဝမ်းရီသည် မေနှန်းကိုကြည့်ရင်း ကြောလိမ့်ထိုက်လန်
အသေစော့သည်။

မိမိအနီး၌ထိုင်နေသည်တိုင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိတ်
နေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

မေနှန်းသည် လူ့အသက်ဖန်ဆင်းထားသော အိလူးစာ
ဆောင်ဟုပင် ထင်မှတ်လာသည်။

မေနှန်းအဖေ၊ ကြေးကုလည်းကြော့ထိ မုန်းလည်းမုန်း
တီး သူ့အဖေကဲ့သို့။

‘ဘာကော့အင်းရှင်တို့ကို ထမင်ထွက်သွားခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်
ဒီမှူးနေရစ်ခဲ့တာ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ပဲ’

‘ကျွန်ုပ်ကို’

‘ဟုတ်တယ်’

ဝမ်းရိုက ထက်နှစ်ဖယ်ဆုတ်က ဦးညွှတ်လိုက်သေးသည်။

‘ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ’

‘ခစ်...ခစ်’

ကြေးကုလန်တကြား စောင်းပိန်နေသည့် ဝမ်းရို
ကြည့်စား မေနှန်းက ခန္ဓာကိုယ်အေး သိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှား
မောလိုက်သေးသည်။

‘ဒီလောက်ဆို ကြော့ထိဝါဒီရှင်၊ ကျွန်ုပ်အသက် ရှင့်
ထက်ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် မှတ်တောင်ဆန်ချက် မခယ်ရပါဘူး’

ရှင့်ကိုမသတ်ချင်လို့ ခုထိ ရှင်အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုဘာမှတ်
ထားပါ’

‘ကျေး...ကျေးဇူးစင်ပါတယ်ဗျာ’

ဝမ်းရိုက ကျေးဇူးတင်စကားကို ပျားပျားသလို ပြော
လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက ရှင့်ကိုမသတ်ချင်ဘူး၊ ရှင့်ကိုစကားပြောချင်
လို့ ဒီမှာတစ်နေ့ခွဲတစ်နေ့လို့ ပြောပြပြီးပြီ၊ ကျွန်မဘာပြောချင်
တယ်ဆိုစာခဏော ရှင့်မသိချင်ဘူးလား’

‘သိ...သိချင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ကေးဒါပြီ၊ သိချင်ရင် သေသေချချခွဲ နားထောင်ပါ’

‘တုတ်...တုတ်ကို’

မေနှန်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

သူမသည် ထက်နှစ်ဖယ် နောက်ဝင်လာကာ ကြေးကုလန်းသို့
လေးလှမ်းမျှ လှမ်းသွားလိုက်ပြီ။ ဝမ်းရိုအားကျော့ခိုင်းထား
ထိုင်လေသည်။

ဝမ်းရို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပဲဘဲ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

အတော်ခဏအေးကြေးမှ မေနှန်း၏ကော့သံ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ကျွန်ုပ် လူရယ်လို့ သိတတ်လာတခွဲ သွေးထွက်သိသိ
တိခိပွဲတုနဲ့ ကြွခဲ့ရတယ်။ ခေး လုံလက်နက်တွေကြားဆဲမှာ
ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ စကား
တွေကို အမြဲပြတ် ကြားနေခဲ့ရတယ်။

လူမ၏စကားသည် လူမ၏ဘဝကို ဖော်ပြနေ၏။

ကြမ်းစာမီးခက်ထန်သောဘဝ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး
ရယ်စကဲကြမ်းကြုတ်မှုများ၊ သွေးထွက်သံယိုမှုများနှင့် ယဉ်
ပါးခဲ့ရသူအေး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လူမ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကြွေးဝေးလူဆတ်သမား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်မှာ အဖေ အမေ ခေါ်စရာမရှိခဲ့ဘူး။ ညီအစ်ကို
မောင်နှမဆိုတော့ မရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကြိုင်နာမယ်
လူဆိုလို့ ဆရာတစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ဆရာဟာဘယ်
လူစားမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်သီသကား။

ဝမ်းရိုက လွတ်ခနဲ မြေးလိုက်သည်။

ဆူက ကြေးစားလူသတ်သမား တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှ
ပေါ့။

ခေနှိပ်က ရယ်သမားရင်း ဝမ်းရိုက၏သို့ လျှော်ဖေစား
သည်။

ရှင် မဆီးဘူး။ ဆရာတစ် ချီးချီးကြေးစားတစ်ယောက်
အော့ မတုတ်ဘူး။ သိုင်းသေးတမူ ကျင်လည်ကျယ်စားနေ
ကြတဲ့ အနတ်ရောင် သိုင်းသမားတွေကတင် ကြောက်ရွံ့ရတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်ကြားရင် အားလုံး စိန်ပိန်တုန်
သွားကြတယ်။

လူဆိုးတစ်ယောက်၏ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားနေထန်ရှိစား မနေနန်းကြည့်ကာ ဝမ်းရို စိန်
ပုဏ်လေးလေးတော့သည်။

ခေနှိပ်သည် ဝမ်းရို၏ရှင်ထံမှ ခံစားချက်ကို ရိပ်မိခေ
သည်သမုတ ဖြင့် ခပ်စိန်စိန် ကြည့်လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူတွေကြားထဲ
မှာ ကျွန်ုပ် အသင်ချခဲ့တယ်။ အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာ
ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ ဘယ်လူကောင်း တစ်ယောက်ထဲမှ
ကျွန်ုပ်ကို စွမ်းကစဲစေ အကူအညီပေးခဲ့တာ မတုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝမှာ ကျွန်ုပ် ပျော်ပိုက်နေတယ်ဆိုရင်
ရှင်ဘာပြောမလဲ။

ဝမ်းရို ကပျောက်လေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ကျုပ် ဘာမှ မပြောလိုဘူးလား။

အင်း...ရှင်ကတော့ ခြိုးချက်လို့ဆိုရမယ်။ ရှင်ပြန်စကား
ကောင်းတဲ့ စိတ်ထူးက ရှင်အသက်ကို အယ်ကလိလိုအားပဲ့။

ကျွန်းသတ္တဝါတို့ကို ရှင်က စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်အဘဝ
ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်သာ ဆရာတလုံရှင် ရှင်တစ်ယောက်
ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
ဖို့ထဲတယ်'

ဝမ်းရီ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'

'တစ်ခုခုတခုရှိတယ်။ သဘာဝကောင်းရှန်နဲ့ ဘာကျွန်းထဲ
ကိုတော့ ရှင် ဆတ်သားရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို စားစားခဏ
ပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ နောက်နှောင် မေးတုအောင် ရှောင်နိုင်တယ်
ရှင်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်'

'စိတ်ချပါဗျာ...ကျုပ် ဝေးဝေးက ခရီးဝေးပါ့မယ်ဗျာ'

မေနှန်း မပြောလည်း အဝေးဆုံးမှ ရှောင်ရန် ဝမ်း
ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

မေနှန်း လက်ငှေ့ယမ်းပြုလို့ထံသည်။

'ရှင်ကို အခွင့်အရေးပေးပြီးပြီ၊ သတိထားပြီးပြီ၊ နောက်
နှောင် ရှင်ကို တွေ့ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအပြစ် မရှိတော့ဘူး
ကျွန်မလဲ ဘာမှတတ်နိုင်မှ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကို ရှင်
ကောင်းဆောင်ကြို၊ နားလည်ထားရလိမ့်မယ်'

'စိတ်ချပါဗျာ'

ဝမ်းရီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။
မေနှန်းသည် ဝမ်းရီ၏အသွင်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မေ့စလိုက်
သည်။

'ရှင် ဝေးဝေးရှောင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။
ကဲ...ရှင်နေခဲ့ပေတော့၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်'

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

မေနှန်းသည် ဝမ်းရီအား လုံးဝ အမှုမထားတော့ဘဲ
ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းရီက မီးပုံအနီး၌ စိတ်ပျက်သက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။
နဖူးပေါ်၌ စိုရွဲနေသော ချွေးများကို လက်ဖြင့် သုတ်ချ
ရင်း...

'ငါ သိပ်ကံကောင်းတယ်။ အသက်တစ်ချောင်း လက်
ဆောင်ရလိုက်သလိုပါပဲလား'

ဟူ၍ ညည်းတူးလိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အကုန်တိုင်းပါသည်။ လမ်းပြမည့်သူရှိလျှင် မေနှန်းမှာ
လူ့ကောင်းစာဝ စရာမီလေးလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိ
သည်။

မိန်းမချောလေးမေနှန်းအား ကူညီလိစိတ်များ၊ ဧည့်
ဆွေးနွေး ပြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် အိမ်ပြန်ဖြစ်သေးဘဲ
ထိုစဉ်က မြို့သို့ ခရီးဆက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းရီ အိမ်မှထွက်ကာ ထိုစဉ်က မြို့သို့လာခဲ့သည်မှာ
ညီရွယ်ချစ်ရီပါသည်။

အိမ်ပြေ

ထိုက်စန်းမြို့၊
ထိုက်စန်းမြို့သည် မြို့တော်ကြီးအစွဲဖြင့် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
ကြက်ပျံကော့ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပါသည်။

ဝမ်းရီသည် အိမ်ပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ထိုစဉ်က မြို့သို့ ချော
ရီဆရာသည်။

မေနှန်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် သူ၏စိတ်များ၊ ထွေပြား
နေကာ အိမ်ပြန်လိုစိတ်ရှိသေးသဖြင့် ဧည့်ခရီးဆတ်လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေနှန်းသည် ရုတ်တရက် ကြမ်းကြုတ်သော လူသတ်သမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုမာသည့် အဝေးပါ အခြေအနေအရာ လူတို့
အဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်တို့ကား ဝိပြုံး စိတ်မဝဆင်းခြင်း
သည်။

ထိုက်စန်းမြို့၌ ပခင်ဖြစ်သူ၏ ဖိတ်ဆွဲတစ်ယောက်ရှိနေ
ပြီး လစားရက်အကုန်အညီ တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါထေ့သည်။

ဝမ်းရီသည် စင်၊စမ်း၊ မကြီးကတိုင်၊ ပေါသတ်သတ်လွမ်း
အားခဲ့ပြီး လမ်းထွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ချီ၊ ဝင်ထိုက်လေသည်။

ထိုလမ်းထွယ်အတွင်း၌ မြို့နှင့်ဝင်းနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်
ဆောင်းများ၊ ရှိနေသည်။

ကြေးမောင်းများနေထိုင်သည်လမ်းထွယ်လေးအစွဲဖြစ်
ကြောင်း ဆင်ရွေးနေပါသည်။

ဝမ်းရီပခင်၏ဖိတ်ဆွဲမှုမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ကုန်
သည်ကြီးတစ်ယောက်၏ ဆွေတော်ပါလား။

ကုန်သည်ကြီးရှမ်းယုဆိုလျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြို့
ဗဟိုဒုဗျံးသုဌေးကြီးဝန်းယောက်အဖြစ် လူတိုင်း သိထား
ကြပါတော့သည်။

ဝမ်းရီမှစ ရှမ်းယု၏အိမ်သို့ သုံးလေးကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူး
သဖြင့် ဈော့ချော့မေ့မေ့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

ရှမ်းယု၏အိမ်အဟာသို့ရောက်လျှင် အိမ်ထိန်းကြီး၏
အယဇာတိက ထုတ်၍ကြိုဆိုလာလေသည်။

ရှမ်းရေဟား၏ အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုသည် ဝမ်းရီအား
ကောင်းစွာသိထားလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုသည် ဝမ်းရီရောက်စေသည့်ကိုမြင်
လျှင် တံသြသွားလေသည်။

‘ဟင်...သခင်လေးဝမ်းရီပါလား။ ဘယ်သူမှမသိပါဘဲ
စစ်သေခက်တည်ပါလား။ လစမယ်ဆိုရင်မိ အကြောင်း
ကြားလိုက်တစ်ဖက်ကား၊ ကျုပ်တို့ လာပြီးကြိုဆိုမှပေါ့
သခင်ကြီးဝမ်းကျါးကစ မပါဘူးလား။’

ဝမ်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ၊ အိမ်ထဲထက်
လစတစ်ခုထောင် နှုပေပေမည်ကဲ့။ အဝတ်အစုံထည်ထိုက်

စစ်ရဲ့ ထုတ်လစတော့ ဟိုနားသည်နားပဲ သူ့အမယ်ထင်
အားပေါ့၊ ကျွန်တော်ကားဘာ့ ပေးပေးသိအောင် ဦးလေး
ခါယုဆိုကို ပြေးလာတစ’

‘ဘယ်လိုမှူး၊ ဖြစ်ရတလဲ သခင်လေးရယ်၊ ကဲ...ကဲ...
ဦးပါဦး။’

အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုသည် ဝမ်းရီအားဖိတ်ခေါ်ကာ ဧည့်
ခန်းထဲ၌ နေရာဆိုင်ခင်းပေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်လုသင်များအား စားသောက်ဖွယ်ရာများ စီစဉ်
ပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီက စားသောက်ရာများကို စိတ်မဝင်စားပါ
ဘူး။

‘ဦးလေးရှမ်းယုကော၊ ကျွန်တော် သူနဲ့အတူချစ်တယ်’
‘သူ့ဌေးကြီး ရှိပါတယ်၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်
သည့် စာပတ်ခန်းထဲမှ၊ စကားပြောနေတယ်’

ဝမ်းရီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

သူ့ဌေးကြီးရှမ်းယုသည် အထင်အရှ ကုန်သည်ကြီးဘစ်
ဘက်ဖြစ်သလို စားပပညာမှောင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်
လာသည်။

ထုတ်ဖတ်ခန်းကတည်းက အစဉ်ပျော့ပျော့ ကျမ်းဝေပျော့
ရာထောင်ချီ၍ စုဆောင်းဖမ်းထားသည်။

ရှမ်းယုသည် သူ၏စာပတ်ခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲဂုဏ်ထူး
ဝင်ကြွေးခံယူဖြစ်ပြီး အလွန်ခင်မင်ရင်နှီးသူများကိုမှသာ
လျှင် စာပတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်မျှသာ ချစ်ခင်နှစ်သက်
စေမိမိခန်းထဲသို့ ဧည့်ခံနေသည်ဆိုသောအခါ ရောက်လေ
သော ဧည့်သည်မှာ ရှမ်းယုနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်ရမည် မဟုတ်
ပါလော့။

‘ဘယ်သူများ ရောက်နေပါလိမ့်’

ဝမ်းရီက တွေးတောရင်း အိမ်ထိန်းကြိုဖုံးစုအား ခေ
လိုက်သည်။

‘ဘာ... ဧည့်သည် ရောက်နေတာ အထောက်ကြွေးပြီဗျား’

‘အင်း... ထမင်းတစ်အိုး ကျက်လေးဖက်သော ကြာမြီ
သခင်လေး ရောက်လေမှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’

‘ကျွန်တော်က ဦးလေးရှမ်းယုနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ’

ဝမ်းရီက အေးခလိုအားမရ ပြောလေသည်။

အကင်ပါအေး အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုသည် ဝမ်းရီ
ပြသနားစင်စုံငံစုံ ရှိနေကြောင်း ခိုပိမိလိုက်လေသည်။

‘သခင်လေးမှာ အခြေအရံမပါဘူး။ အထုပ်အပိုးထိ
မပါဘူး။ သီးနှံကြီးခမ်းကျိမသိအောင် ထွက်လာစားဆို
အခု အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေပြီထင်တယ်’

ဈေးထိုးဝမ်းစား မေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘာတယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလို့ ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော်’

ဝမ်းရီက သူ၏အကြောင်းပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်
ပင် ခြေထဲမှာ ထူထပ်ပါးပါးဖြင့် အတွင်းဘယ်စံကြွယ်ဝ
အောင် ဧည့်ခန်းကတည်းက လူနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထူးဌေးကြီးရှမ်းယုနှင့် ဥပစိရုပ်ထေရင်းသော ကာသီ
အယ်ခန့်န့်လူတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီသည် ထူးဌေးကြီးရှမ်းယုအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
သာအားရဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ရှမ်းယုသည် ဝမ်းရီအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ကြံ့အား

သို့သော် အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘော ပေါင်းညှိက်ပြု
သည်။

လာဆိုင်ရန် ဘက်က ပြုပြီး ဧည့်သည် ခတိုးအိုနှင့်အဘ
ညွှန်ခန့်ထံမှ ထွက် သွားသေးသည်။

ဧည့်သည်အတိုးအိုအား အိမ်ကားအပြင် ဘက်သို့တိုး
လိုက်လံဖို့ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခေတနော် သခင်လေး’

အိမ်ထိန်းကြီးပုံးစုကလည်း သူ့ခွင့်ကြီးရှမ်းယုဘို့ခနာ
သို့ လိုက်သွားသေးသည်။

ဝမ်းရီမှာ ထိုင်ရမယ့် ထရမလို ငူငူကြီး ဖြစ်ကာ ကျန်
ခဲ့သေးတော့သည်။

ညွှန်ခန့်အတွင်း၌ အပ်ကျသ် ကြေးရသေးသောအောင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်မိသောနေ့သည်။

ဝမ်းရီသည် တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ထိုင်နေ၏။

သွေးယမိုးပမာ အလွန်ချွန်မြတ်နိုးသည့် ရှမ်း
ဂီတိုင် ခေတ ထိုင်စောင့်ဖို့ ခြေ

ထူးထူး

ဆစ်မန်ပြုကာ ထုတ်သွားသောကြောင့် စိတ်ထဲ ဘဝင်
ကျေသလိုဖြစ်မိ၏။

ရှမ်းယုသည် သူ့ထံပို့ပြီး ဧည့်သည်ကိုအရေးပေး ဂရု
စိုက်နေခြင်းကြောင့် အရေးကြီးသောဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

‘ဦးလေး ရှမ်းယု...ဘာတွေများ၊ အရေးကြီးနေပါလိမ့်’

ဝမ်းရီအတိုးတော့နေစဉ် ရှမ်းယုနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးပုံးစုတို့
ညွှန်ခန့်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာကြသည်ကို တွေ့ရသလ
သည်။

ဝမ်းရီ ထပြာကယာသရဖီလိုက်သလသည်။

‘ဦးလေးရှမ်းယု’

ရှမ်းယုက ရယ်မောလိုက်သလသည်။

‘ငါ့တူကြီး၊ ရောက်လာတော့ကိုး၊ ဘာလို့...ညီလေးဝမ်းကျီ
စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီလား’

ဝမ်းရီဖခင် ဝမ်းကျီမှာ အရှေ့ပိုင်၊ စူးငွေးကြီးမှာ
ဆိုင်သိပြည်သိထင်ရှားသည့်ဖြစ်လေသည်။

သူ့ငွေကြီးဝမ်းကျီနှင့် ထိုက်စန့်၊ သူငွေး ရှမ်းယုတို့သည်
ပစ္စည်းပစ္စည်းများဖြစ်ကြသည့် ညီ စစ်ကိုမျှပေးပေး ချစ်ခင်ကြ
သူများဖြစ်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်တို့ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ဆောင်ရာတွင် ကြီးတင်ယောကျ်ား
ပြန်လေး ဝမ်းရိုအား သားသမီးပေး ဆွမ်းခင်ခဲခဲလေသည်။

ဝမ်းရိုက စာပေပညာဝါသနာပါသူဖြစ်၍ နှစ်ယောက်
သား ပိုပြီ၊ ရင်းနှီးတူဖဲတော့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရှေ့နယ်ဆူငွေကြီးဝမ်းကျိုသည် တစ်ဦးတည်းသော
သားလေးဝမ်းရိုအား ထွက် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင်
စိတ်ဝင်စားမှုရှိစေလိုသည်။ ပခင်၏အရိုထိအရာကို ဆက်ခံ
စေလိုသည်။

ဝမ်းရိုက မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာဘဲ စာပေပညာ
သော အလေးအနက် ထားကာ လေ့လာနေအားကြောင့်
လေးထပ်နှစ်ယောက် မကြာခင် တဆင့်မပြေ ဖြစ်နေလေ
သည်။

ပခင်နှင့်စိတ်ကောတီးလေးထိုင်၊ ဝမ်းရိုသည် ရှမ်းယု
ထံသို့ ရောက်လာပြီ၊ ရင်ဆိုင်တတ်လေသည်။

ခါတိုင်း ဝမ်းရိုက ရာဇလာလျှင်အခြေအရံအဆင်းအစင်
များ ပါလာတတ်ပြီ၊ ယခုတစ်ကြိမ်၌ တစ်ယောက်တည်း
ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းယုသည် ဝမ်းရိုအား မေးမြန်းရင်း ခြေဆုံး ဖေ
ဆုံး အကဲတတ်လိုက်လေသည်။

'အင်း... ဝမ်းရိုမှာ တာပတ်လိမပါဘူး၊ အထုပ်အပြုံလို့
ပေါ့ဘူး၊ တစ်နှယ်လုံးလဲ ညှစ်ပတ်ပေကျုံးနော်တယ်၊ အိမ်
ထိန်းကြီးပြောသလို ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား၊ ရှိနေပြီအင်
တယ်'

စိတ်ထဲမှ တီးဆိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရိုမှာ သူငှာကြီး၊ ရှမ်းယုနှင့် အေးအေးဆေးဆေး
ထွေဆုံးခွင့်ရပြီကို ကျေနပ်သွား၏။

'ဟုတ်တယ် ဦးလေယု၊ ပေပေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ထွေကို ဦးစီးခိုဦးတာ၊ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ၊ ထု
ဆိုင်ဆိုင်သမျှ စုစည်းထွေအေးလုံး လှူဒါန်းပစ်လိုက်မယ်လို့
ပြောတယ်'

'တော... ထုက တကယ်ပဲ ဒီလိုပြောသလော၊ ဝါတူကြီး
အကော အပြန်ပြောလိုက်သလဲ'

'ပေပေ သွားတာထဲတိုင်း၊ လူခါနီးလိုက်ရင် ကုသိုလ်ရ
မယ်လို့ ပြောမိတာနဲ့ အဖော်ကို စိတ်ဆိုး ထွေးတယ်၊
ကျွန်တော်ကို အကောမပြောတော့ဘူး၊ တျှန်အော်လို့ အိမ်
မှာ နေရတာ စိတ်ရှုပ်စားနဲ့ ဦးလေယုဆီကို ထွေးလာခဲ့
တာ'

ရှမ်းယု ထက်ပြန်ချလိုက်သည်။

‘ငါ့တူကြီးက ဘာကြောင့်မျှ... ဒီလို ပြန်ပြောရတာထက်
ကွယ်၊ သူ အနှစ်နှစ်အလလ ကြီးစားရှားပွေးဆောင်တာ
ခဲတာ ငါ့တူကြီးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ခုချိန်တည်းက
စီးပွားမရှားတတ်ရင် နောင်တစ်ချိန်ကလေးမှာ စိုးရိမ်လို့
ပြောတာပဲ မဟုတ်လား’

ဝမ်းရီ မခုံးကုန်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်မှ မမ၏မေးတာဘဲ ဦးလေးယုရယ်’

ဝမ်းကျီနှင့် ဝမ်းရီတို့မှာ သဘာဝပျော့၊ ပြစ်ကြဲအသံ
လည်း စိတ်နှလုံးတောင့်တားခြင်း မတူကြသည့်ကို ချစ်ယု
ထောင်းစွာနားလည်ထားပါကေ့သည်။

‘ခါထက်... ငါ့တူအိမ်ကထွက်လာတာကို ညီလေးဝမ်းက
သိသလား’

‘ဟင့်ထင်... ဘယ်လူမှမသိဘူး’

ဝမ်းရီက ခေါင်းခါယမ်းကာပြောသည်။

ရှမ်းယုက ဖျော်စမ်းဖျော်လိုက်လေသည်။

‘ညီလေးဝမ်း ကျီက ငါ့တူကြီးကပေါ့မှန် ဘယ်လေး
ချစ်မြတ်နိုးထားသော ကျုပ် အသိဆုံးပါ။ ငါ့တူကြီးက
လူဖြစ်ခေတ်ကတည်းက ပြစ်လေးလို့ အရေးအခဲ... သေး

ပြောဆိုကြိုင်းပေးပြီးပေးယုံ ရလိုထွက်စားစေတဲ့ စိတ်ပူနေ
ထိမ့်မယ်။ သူ ခေါင်းမီးတောက်နေမှ အသေအချာပဲ အိမ်
ပြန်သွားတာ အဆေးစင်းဆုံးပါပဲကွယ်’

ဝမ်းရီတို့မိတ်တိုင်လည်း မခင် ခေါင်းမီးတောက်နေမယ့်
အရေးတို့တွေကော စိတ်မဆေးစင်းဖြစ်မိပါသည်။

ထိုကြောင့်လည်း အစိုးတစ်လျှောက်နှင့် အိမ်ပြန်လိုစိတ်
ကြီးခက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရခြင်းပင်။

မည်သို့ဆိုစေ...

လူအိမ်ပျော့စေသွားသည်နှင့် ထိုက်စနိုး မြို့ရှိရွမ်းယုထံသို့
ထွားမည်ဆိုသည်ကို မခင်ကြီးလေး နှလုံးမည်ဟုယုံကြည်ထား
သေးသည်။

‘ပေးပေး ကေးကို နားမထောင်ချင်လို့ တောက်ပါသွား
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားစတင်
ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဦးလေးယုရယ်’

ဝမ်းရီက ညည်းတူးလိက်ဆေးအခါ ရှမ်းယုက တည့်
ကြည်သော မျှော်နှုတ်အဖြစ် အကြံပေးစေသည်။

‘ဒီလိုကွယ်... ငါ့တူကြီးရှုံးမိတဲ့ထက်ပိုတတ်လေစေရင် စီးပွား
ရေး လုပ်ငန်းကို အမှု အစားခိုင်တောင် ကြိုးစားရမှာ

ထမီးသမီးတွေရဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားပဲ၊ ငါတို့ကြီးအနေနဲ့ ဝါသနာမပါဘူးဆိုရင်တောင် ကတ်ကွမ်းနားမည်အောင် လေ့လာအားပို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ခန့်ခွဲအိမ်နဲ့လွတ် ခေပေ ပညာကို လေ့လာလိုက်စားနိုင်သေးရင် စီးပွားရေးပညာကိုလဲ ဘာကြောင့် မလေ့လာနိုင်ရမှာလဲ၊ ဒါလို အတတ်ပညာတစ်ခုပဲ မဟုတ်အေး။

ကိုယ်တိုင်လည်း ကုန်သည်ဆန်ပေးဖတ်ဖြစ်ရအား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် အသိပညာအတတ်ပညာရှိဖို့ လိုက်နာကြောင်းကို ဥပမာအချို့ပေးကာ ရှင်းပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

စာပေပညာနှင့် နှိုင်းနှိုင်းနှိုင်းနှိုင်း စီးပွားရေး ပညာမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ကို ဝမ်းရီ သဘောပေါက်အောင် လမ်းစေ့စေ့ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

'ကဲ...ငါတို့ကြီးရောကီ အာစာရဲ့လိုအားအေးအေးအေးအေးပေါ့၊ ဒီမှာနေဦးပေါ့၊ စီးပွားရေးပညာ ဘယ်သော့စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းကယ်ဆိုတာ နီးအေး ရှင်းပြဦးခယ်၊ ကဲ...အိမ်ထိန်းကြီး...ဝမ်းရီအဘွား အခန်းအစ်ခန်း၊ စီစဉ်ပေးလို့မပါ'

'ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး'

အိမ်ထိန်းကြီး ဖုံးစုသည် ဝမ်းရီအဘွား လှည့်လှိုက်၏

ဝမ်းရီက ရှမ်းယုအား အရှိအသေပြကာ ဖုံးစုနှင့်အတူ ချိတ်သွားအေးသည်။

ထုငွေကြီးရှမ်းယု၏ ထိမ်သောစာသည် ဝမ်းရီအဘွား၏ နှုတ်ထိပ်ကိုယ်ထာဝမ ရှိနေတော့သည်။

ဆင်တူတတ်မြောက်ခဲ့လျှင် ပခင်အလိုကျ ဆောင်ရွက်ပေး
မည်ဖြစ်ရကား မိဘစကားနားထောင်သည် ဆားသမီး
ဖြစ် ရုတ်ယူဝင်ကြမ်းနိုင်လေသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်ကြား၌ စိတ်သဘောထားချင်း
ဆီကဆိုင်စရာ၊ ယခင်ကကွဲလွဲစရာ အကြောင်းလည်းရှိ
သခဲ့မည် မတူထိစေ။

ဝမ်းရီသည် ရေမိုးချိုး အခတ်အစားလိုကား လူ့အတွက်
အထားဒံသာအခန်း၌ အနားယူယိုယိုလေသည်။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ရွမ်းယုနှင့်တူရဖို့ မျှော်စင်
သော်လည်း မတွေ့ရပေ။

ရွမ်းယု မကားလုပ်ဖြစ်နေသည်ဟု အိမ်ထိန်းကြီးပုထိုး
ကားအရ သိရ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ညစာစားသောက်ပြီးလျှင် အခန်းသို့
သွားခဲ့ရလေသည်။

တစ်ညတာအနားယူ အိပ်စက်ရန်ကြိုးစားပါသော်လည်း
နှိုးနှယ်သည်နှင့် အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အိပ်ရာထက်၌ စလူးလူးစာလိမ့်လိမ့် ရှိနေပြီ အိပ်မရ
ဖြစ် ထလေခဲ့လေသည်။

ကျောက်စိမ်းပုရပိုဆီ

ည...
အောင်ကင်ပေါ်၌ ထဝန်းထိန်းထိန်းသားခန်း၏။

ရွမ်းဂေဟသည် လရောင်အေးဖန်၌ ခမ်းနားထည်ဝ
စွာ ရှိနေပါစေစွာသည်။

ဝမ်းရီသည် ရွမ်းဂေဟသို့ ရောက်စေပြီ၊ နေ့စဉ် အိပ်
ခရီး၌ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက်များကို
မေ့လျော့သွားလေသည်။

ရွမ်းယုထံမှ စီးပွားရေးပညာကို သင်ယူရန် စိတ်စောစော
ပါစေစွာသည်။

စီးပွားရေးပညာသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းရှိပုံ
လျှင် ဆူဆူ သင်ယူဖို့စိတ်ဝင်ပါစေ။

ထမန်းပြတင်ပေါက်ကို ပွင့်လှိုက်ခသဒအခါ လခရာ
ပြာကျားနုသည့်ကို တွေ့ရလျှင် ခိတ်ဆက်သရသလို ပြစ်သွား
သည်။

သုခဌကြီးရှမ်းယု အလှစိုက်ပျိုးထားသော ပန်းဥယျာ
ဇာတွင်းသို့ဆင်းကာ ယေညင်းခဲလိုစိတ်များလည်း ပြစ်ခေ
လာစလေသည်။

ရှမ်းဂေဟာ၌ ကိုယ့်အိမ်၌ ယုယုပမာ သဘောထ
ထာ နေနိုင်ရကား မည်သို့ကိုမ ခွင့်တောင်းဆောင်လို
မန်းဥယျာ၌ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေစေဖူးသည်။

ဆေးဖြူသော ညလေများက သွန်သွန်ညှင်းညှင်း တို့
ခတ်နေပါသည်။

ရော့စံပန်းကလေးများသည် ထရောင်ကောက်တွင် ဝှံ
ရွာလှိုစိုစို ဖူးပွင့်ခန်းကြလေသည်။

ဝမ်းရီက အေးမြသတ်ဆတ်သောလေကို တစ်ဝကြီး
ရိုက်လိုက်လေသည်။

လေကလေးဆယ် ဝှံပင်သောထများက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
များ၊ ပြေးပျောက်သွား၏။

ပန်းဥယျာ၌ အလယ်တွင် အနားယူ အပန်းဖြေ
အဆောင်ကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း ဝမ်း
ရီထံကားပေါ်၏။

ထိုအခင်းအရာကလေးကို သွားရောက်အနားယူရန် ဆုံး
ခတ်လိုက်၏။

ပန်းပင်များကြီးစား တိုးဝင်ကာ အဆောင်ကလေးသို့
သွားလိုစိတ် စကားပြောသံခပ်သွယ်ကို ကြားလိုစိ
ဆာသည်။

ဝမ်းရီ ကဲ့ကြသွား၏။

ညှင်းကံလျှင်၊ ချိုလှိုစိတ်မပျောက်လှစေရ ချိန်နုကြီးပါ
အလား။

ကောလေးသုခိပေါ်လာရောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော
ခါ အပန်းဖြေအဆောင်ကလေးမှ ပြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

ဝမ်းရီ အကဲခတ်လိုစိတ်က တဆောင်လေးထဲ၌ လူနစ်
သောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထူးဌကြီးရှမ်းယုနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးပုံစုတို့ ပြစ်ကြလေ
သည်။

ဝမ်းရီ ဝမ်းသားသွားပြီး လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
ပုံစုပင် ကြားလိုစိတ်သော ကောလေးကြောင် ပြန်လှမ်း
သွားလေသည်။

“ဒီအသိုင်းဆိုခင် ဝမ်းရီကိုကော အယ်ဖိုလုပ်မဖို့ အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုစာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းယုဆစ် လက်ကားပြသိုက်လေသည်။

‘ဆုကအရေးမကြီးပါဘူး။ ပျော်သလိုသာ နေဝါဒ ကျုပ်ရဲကိစ္စပြုမပုံ ထွန်းအေးအေးဆေးဆေး စတေးပြော တော့စုမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ သူ့ဒဏ်ကြီး’

ရှမ်းယုနှင့် ဖုံးစုတို့ အချိန်ချားပြာဆိုခန့်ကြာအေးစကား များကြောင့် ဝမ်းရီအံ့ဩသွားရသေးသည်။

ရှမ်းယုကွင်း အရှေးကြီးသေ့ကိစ္စကပ်ခရု ရှိနေကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

‘ရှမ်းခကဟာမှန် ပြဿနာအစ်စုံအစ်ရာ ဝေငါပေါ်ထိ တဲ့အချိန်မှ ငါ့ဆုကတ်လာတာဖြစ်မယ်’

ရှမ်းယုထံတွင် ပြဿနာအစ်စုံအစ်ရာ ရှိနေသည့်ဆိုလျှင် ဆုကေထံလာခဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော ဧည့်သည်နှင့် ပတ်သက် ရမည်ဟု ဝမ်းရီက ယုံကြည်မိလေသည်။

ဧည့်သို့သော ပြဿနာဖြစ်သည်ကိုလည်း သိလိုသောအခါ

ရှမ်းယုနှင့် အလွန်ရင်းနှီးရဲစား အေးအေးဆေးဆေးသည် ချိန်ချိန် ဝမ်းရီရှည်ရှည်ခေါင်းဝှမ်း စဉ်းစားမနေဘဲ လေသာ ဆောင်လောဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ခြေထံမျှားနှင့်အတူ ဝမ်းရီ လှမ်းလှေခနသည်ကိုတွေ့ရ သွင် ရှမ်းယုနှင့် ဖုံးစုတို့ ကြေဇင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းရီက လေသာအဆောင်လောထဲ ရောက်လာအောင်မှ နှုတ်စု ဆုကတ်လောလေသည်။

‘ငါတူကြီး ဝမ်းရီပါလား၊ အိပ်လို့မပျော်ဘူးထင်တယ်၊ အသိုင်းခေ’

‘ထုတ်ကဲ့ ဦး’

ဝမ်းရီက ရှမ်းယုနှင့် မျှော်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်၏။

ဖုံးစုက အလိုအသိုက်ဖြင့် နေအိမ်ဆုကတ်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းယုပြုလေ့ရှိသည်။

‘ဂေဟာထဲမှ ပူလောင်အိုက်စပ်နေပေးမယ့် ပန်းခွဲဟိုဘက် နှောတော့ လေစာဖြူဖြူနဲ့ အခအာကို နေလို့ထောင် အသိုင်း’

ဝမ်းရီကလည်း ပြုံးဖို့မိသည်။

'တတိယက ဦးလေးယု၊ ဝါထက် ဦးလေးယု အိပ်
မေ့နိုင်တာ အခုကြားတဲ့ အကြောင်းကိစ္စအစဉ်မှာ ရှိနေ
တယ်လို့ ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်'

'ဟင်....'

'ဦးလေးယုမှ အယ်လိုအခက်အခဲ ပြဿနာများ ရှိခဲ့
လို့လဲ၊ ကျွန်တော်အရည်အချင်းအတိုင်း အနေအထားအတိုင်း
ပျားရင် ခွင့်လှစ်ဖို့အတွက် ပန်ပါအယ် ခင်ဗျာ'

ရှမ်းယုက သစ်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

'အင်း...ကျုပ်တို့အရင်းချင်း နားထည့်မှု ရှိပြီသားဆို
တော့ အကြောင်းမကွတ်ပါဘူးလေ၊ မင်းဆွေကလေးကတော့
ကျုပ်မှာ မေ့ချင်လို့တဲ့ အခက်အခဲပြဿနာတစ်ခု ပေါ်
ပေါက်လာလို့ ခါတိုင်းလို့ညှိမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်'

ဝမ်းရီက ဦးညွတ်လို့မိသည်။

'ကျွန်တော်က ညွှန်ချက်များအတိုင်း ဦးလေးယုရယ်
ကိစ္စပရိတ်တို့က ဦးလေးယုအတွက် အခွင့်အလမ်း ဖြစ်ရ
အကူပီ စိတ်ဆင်ခြင်မှုဖြစ်ခဲ့တာပါ'

ရှမ်းယုက ထပ်မံသက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

'အင်း...ဝမ်းရီ မင်းနားလည်အောင်ပြောရရင် ကျုပ်
မှာ အခက်အခဲတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်'

ဝမ်းရီ ရင်ဆေးသွေးသည်။

ရှမ်းယုသည် မည်သို့သော အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့
နေပါသနည်း။

'ဝမ်းရီ...ငါ့ကား နန်းတွင်းက စုဆုံတော်ကြီး တစ်
ကောင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာကြောင့် သူ့ဆီကနေ ရွေး
အောင်၊ အကွရာ စာပေပညာကို ရရှိခဲ့တာ မင်းသိတယ်
ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်၊ ဦးလေးယုက သာလို့ ကျွန်တော်
အတော်အသင့် ဖတ်ခဲ့တာပါ။ ဒီညှိတာ အတော် ကို
ချိုင်းပါးတယ်၊ ဆော့ရှုလို့ နူးလည်နိုင်စွမ်းရှိအောင်
ခဲနက်နဲ့လှပါတယ်'

ရှမ်းယု စောင်းညှိစဉ်ကလေးသည်။

'မန်တယ်ကွယ်... နေ့ခင်းမှာ ဒီပညာကို တတ်မြောက်
အောင်လို့ မရှိလေလားကံရှားခန့်ပြီ၊ ဝါကြောင့်လဲ ကျုပ်ရဲ့
ဆွေ လီမင်ကွမ်းက အကူအညီအစားလားတာပဲ'

ဝမ်းရီက ကျွမ်းကျင်မှုမှာ နေ့လယ်ကတွေ့ခဲ့ရသည့် ရှမ်းယု၏
အတွေ့အကြုံများကို ငမ်းရီ နားလည်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းယုက ဆက်ပြောသည်။

'ဝမ်းရီကွမ်းက ကျွန်ုပ် ညွှန်ချက်အတိုင်းလေးကို သူ့ကား
အစားပေးဖို့အတွက် အစောင့်အရှောက်လုပ်ငန်းကို အဓိက

ထားပြီ။ လုပ်ကိုင်တယ်လဲ။ ကုန်သည်အချင်းချင်းဆိုတော့
ကျုပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပေါ့။ မကြားစေ့ခင်က
ဟာ မကြားတတ်စိမ်းနဲ့ ပြုလုပ်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့အား
တယ်။

ဝမ်းရဲ့ ပင့်သက် ရှိကိစ္စသည်။

ရှမ်းယု ကြွေးလွှာနေရတာ အခက်အခဲပြဿနာမှာ လီ
ကွမ်း၏ ကျောထဲစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်
မိလေသည်။

ရှမ်းယုပြောဆိုက်သောအခါ ယူ ဆွေးထားသည်အတိုင်း
ဖြစ်ခဲ့ပါတော့၏။

'ဦးရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျောက်စိမ်းရဲ့ အ
စားသွားကို သက်ပြတ်စားခဲ့ လျှင် ဝေ အောင်သောင်းရဲ့
တံဖိုးရှင်နယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်မှာ ရှေးသားထေးတံ့မှတ်
ကတော့ အဖိုးမပြတ်နိုင်သူလို့ လီခင်ကွမ်းက ယုံကြည်
ထား။ စာပေပညာကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျောက်စိမ်းအပြိုင်
အညှီအမျှပဲ။ ကျောက်စိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်မှာ အား
ရှေးသားထေးဆိုတာ ရှင်းပြားပေါ့။

ဝမ်းရဲ့ စိတ်ဝင်စားဆွေးလေသည်။

'ဦးရဲ့အယူ အစီအစဉ်ကျောက်စိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကိုတွေ့ပြီပြီလား

'တွေ့ပြီပြီ...ဟောဒီမှာ'

ရှမ်းယုက အင်္ကျီခင်တတ်ကြားမှ လက်ဝါးခန့်အရွယ်ရှိ
အရည်အသွေး ကောင်းမွန်လှစွာသာ ကျောက်စိမ်းပြားလေး
အစ်ချုပ်ကို ထုတ်ပြေးလေသည်။

ကျောက်စိမ်းပြားလေးပေါ်၌ အလွန် သေးငယ်သော
အလုံးဖြင့် ရှေးဟောင်းအက္ခရာများ ရေးသားထားလေ၏။
စာပေပညာဝါသနာကြီးလှစွာ ဝမ်းရဲ့အတွက် စူးစမ်း
ဆေးယာယီစိတ်များ ထိန်းနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်စားလေတော့
မည်။

'ဦးရေယု...ကျွန်တော် ဆေးလစကြည့်လို့ရမလား'

ရှမ်းယု ဆော့ဝသွားသည်။

အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ကျောက်စိမ်းပြားလေး
လှမ်းဝေးပို့စေသည်။

'မင်းလေ...ကြည့်ရင် အင်စတန် ထူးဆန်းတော့ တော့
မိမိပဲ။ ခန့်ကံမြန် သူသားယုလိမ့်မယ်။ မင်းလေ...လစကြည့်ဖို့
အစီအစဉ် အချိန်ရှိတယ်'

'ကျေးဇူးပေါ့ ဦးလေးယု'

ဝမ်းရဲ့က ကျောက်စိမ်းပြားလေးကို လက်ခံ ခွင့်လှစ်
မည်။

ရှမ်းယုက ရှင်းပြသည်။

'လိမင်းကွမ်းလေးပြီး အကူအညီတောင်းတော့ ကျွန်ုပ်တို့လေး ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ရိုးရိုး ကျောက်စိမ်းပုရပိုမဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာတစ်ရပ်အကြောင်း ရှေးသားမွတ်တစ်ထမ်းတစ်ကို တွေ့ရတယ်'

'သိုင်းပညာ... ဟုတ်လား'

ဝမ်းရီက မေးလိုက်သောအခါ ရှမ်းယုက ခေါင်းညှိစေသည်။

ဝမ်းရီ စိတ်ဗျတ်သွား၏။

သိုင်းပညာအား လူ့တတ်သည့်တစ်ရပ်ဟု ခံယူကြသည် မဟုတ်ပါလား။

'ရှမ်းယု အဘယ်ကြောင့် အခါကြုံနေရကြောင်းလည်း ဝမ်းရီ နှစ်လည်လိုက်လော့ဦး'

'ဦးလေးယုက ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်ပေါ်က သိုင်းပညာရပ်အကြောင်း လိမင်းကွမ်းကို ရှင်းပြချင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ထင်တယ်'

ရှမ်းယုက အမွန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

'ငါ့ထူးပြေတော့ အမွန်ပါပဲ။ မင်းအားဖကော့ ထျာပိုသိုင်းပညာနဲ့ သိုင်းခေမာတွေကို သဘောကျလှတာမဟုတ်ဘူး'

အားရင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနဲ့ ဆုံးရှုံးမိရင်တောင် မလွဲမှောင်သာလို့ ဆက်ဆံနေကြရတာ'

'မိလိဆိုရင်လဲ လိမင်းကွမ်းဆိုတဲ့လူ အကူအညီတောင်းတာကို ငြင်းလိုက်ပေါ့၊ ဦးလေးယုရယ်'

ဝမ်းရီက ပြေးရင်း ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်ကို ပြန်စေပရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းယုက လက်ဆာပြလိုက်သည်။

'ခေဦး... မင်း၊ လေးယုကြည့်လိုက်ဦး။ ကျောက်စိမ်းကိစ္စမှာ ဝမ်းရီက အခါကြုံနေတာတွေဟာ အခါကြုံနေတာကို ကျွန်ုပ်တို့ သိမ်းမိမို့ နှုတ်နဲ့ အသိုက်အနှံ့နဲ့ ချော့ပါနေတယ်။ သိုင်းပညာဘက်က ကြည့်ရင် ဝမ်းရီက အခါကြုံတာပေါ့၊ ပြီးတော့ သိုင်းပညာရပ်ဟာလဲ...'

ရှမ်းယုက သက်ပြင်းချရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

'အားလေး... မင်းကိုယ်တိုင်လေ့ ဖော့ကြည့်တဲ့အခါ တွေ့ရတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ထင်တာ အခါကောင် ဆိုပဲ'

ဝမ်းရီက ချော့ပါ ဦးလေးယု'

ဝမ်းရီက တစ်ညလုံး အိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ လေးယုရန် ချော့လိုက်သလို ထုခါသဘောကို ရှမ်းယု ရိပ်ယိုက်လေ

ဝမ်းရိုက် ခေလိုတီသည်။

‘ဦးလေးယုမှာ ဘာကံကံခဲနို့နေဘယ်ဆိုတာ ဒီကျောထဲ
စိမ်းပုရေစိုက်ကံစွဲပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ လိမ်းကွမ်း လာ
ထိုက်ခါ ရှေးယောင်စောပေကို အဓိပ္ပာယ်ကိုပေးဖို့ ခေလို
တယ်ဆိုပြီး ငြင်းဖို့လို့ရတာပဲ’

ရမ်းယု မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွမ်း ဒီလိုပဲ ခြင်းစားထမ်းဝါကယ်၊ ခါခပယေ’

‘ဒါပေယေ ဘာဖြစ်သလဲ ဦးလေးယု’

‘ထွဲကို စိတ်ထဲသဘောမကျမိဘူး။ ကျုပ်က ငြင်းလို
ရင် ကျေနပ်မယ်ပင်တော့။ ကျုပ်က ကြောင့်လဲ
ကောင်းကောင်းသိထားတယ်၊ ပြီးဆော့ချတာ’

စာမေးကို စာပိုင်းတစ်ခုဖြင့် ရုပ်ထားလိုက်သဖြင့် ဝမ်း
ထဲ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိနေသည်။

‘ဆွဲဟာ ဆိုင်းလေးကတည်းက တစ်ယော့လဲ ဖြစ်ရမယ်
ဦးလေးယု သံသယရှိနေလို့လား’

‘တုတ်တယ်၊ ထွဲနဲ့ကျုပ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ သုံး
လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို သေချာချာ
သိရသေးတော့မတတ်ဘူး။ မနပ်ဦး၊ မငါးစကော့
ကျောင့်မို့။ သူ့ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်
ထင်မိတာပဲ’

ဝမ်းရိုက်သည် လိမ်းကွမ်းထား တွေ့ခဲ့ရဖို့ကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်လာလေသည်။

လိမ်းကွမ်းသည် ဥပဓိရင်ကောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း
ထုတ်ဖျတ်လိမ်းမျှော့မှာ ကုန်ပေးခြင်းဖြစ်နေသည့် ထင်ရ၏။

နူးအနည်းငယ်ပေးဖူးပြီး နူးထင်နှစ်ဖယ် ချိုင့်ဝင်
နေသည်။

သူ၏ခန္ဓာလှိုင်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းသည် အစိတ်အကျ
အကွာအဝေးခြင်း တူညီနေသည်။

အနှိန်ခေရွှေ လှုပ်ရှားမှုဖြင့်လှိုင်နိုင်သည့် အသွင်လက္ခဏာ
ရှိနေသည်။

ဝမ်းရို စင်စင်ပြိုင်ပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော် ထိုစဉ်က လာရင်း လမ်းမှာ လူဆိုးတော့
တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ဗုဒ္ဓ်ဟာ သိုင်းသမားတွေထဲဖြစ်ကြတယ်၊
လိမ်းကွမ်းကလေး သိုင်းသမားလူဆိုးတွေရဲ့အဖွဲ့အကြွန်
မျိုးနို့တို့လူစမ်းသားလို့ ထင်မိဖို့ပါ’

ရမ်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အေး... ကျုပ်လဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဘောမကျနိုင်
အောင်ဖြစ်လေတယ်၊ ဘာကြောင့်မျှော့၊ သူ့ကို မိသားစု
အပြင်ပေါင်းခင်းမိတယ်ဆိုမှ ခုနစ်လလို့ရတာမျိုးပဲ’

အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်ဘူး။ ငြင်းလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်လဲ... မလဲ
စိုးရိမ်နေတာ'

'ဦးလေးရှမ်းယုကို ကျော်ကြီးပဲခဲထိုး လူတစ်ထောင်ကို
သုက ခုက္ခပေးလို့ ဘာမရပါဘူး'

'ကျုပ်လဲ ဘာမှမပြောတတ်တာဘူး၊ ကဲ...ကဲ...အချိန်
ရှိတုန်း မင်း သူ့စားပြီလေလားလားကြည့်ပါ။ ကျုပ်က ဘာ
ကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေရတယ်ဆိုတာ မင်း သိလာပါလိမ့်
မယ်'

'ကောင်းပါပြီ ဦးလေးယု၊ ကျွန်တော် သူ့စားတွေမယ်'

'အေး...အေး'

ဝမ်းရီသည် ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်ကိုယူကာ ရှမ်းယုကို
နှုတ်ဆက်ပြီ။ ထုတ်လဲခဲလေစတော့သည်။

လုပ်ကြံခြင်း

ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်လေး။

ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်လေးပေါ်မှ ရှေးထွားသော ရွှေ
တေးစီးထဲကုန် ဖူးရှေးအသားသည် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန်
အလွန်ခက်ခဲပုံကိန်းသဖြင့် ကြီးစွမ်း၍ ခဲရာခဲဆစ် ပစ်ရှ
လေလာခဲ့ရသည်။

ရှေးဟောင်းစာပေ ဆင်ကြားပေးခဲ့သော ရှမ်းယုကို
သည် အကျဉ်းတစ်ဆုံးအောင် ပြစ်မိရလေသည်။

တစ်ညယုံ၊ ဖော်ရှေးလေ လာခဲ့ရာ မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ
ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်တော့သည်။

'ဒေါ်...ဒေါက်'

ဝမ်းရီက ခေတ္တအနားယူရန် တန်ပြင်လိုက်စဉ် တံခါး
ခေါက်ဆံ့ ထက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် သူ့မပိုင်ပေးလိုက်ရာ
ဝမ်းယုကိုယ်တိုင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လေသည်။

'ဟင်... ဦးလေးယု အစောကြီးပါလား'

'ဟုတ်အယ်၊ လီမင် ကျွမ်း ရော့နဲ့နီ'

'ဟ့'

'သုက ကျွေးလဲစိမ်ပုရပိုက်ရဲ့အခြေအနေကို လာစေ
စားပါ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါကျွမ်းအခြေအနေတွေလို့လူ မကေ
မနပ်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျေးလဲစိမ်ပုရပိုက်ကော'

'ရိုပါကယ်... ဦးပါကယ်'

ဝမ်းရီက ကျေးလဲစိမ်ပုရပိုက်လေးအား ကပျာတယ်
ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းယု လင် ခံယူလိုက်သည်။

'ဝမ်းရီ... မင်း၊ စေလ ကြည့်ကော့ ဘာထူးတာတွေ
ဆယ်၊ သုကစပါးကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်တတ်ပြန်ရမယ်ဆိုဘာ
တွေ ရေးထားတာပဲမကုတ်လား'

ဝမ်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါကယ် ဦးလေးယု၊ အထောက်အကူအစွမ်းတို့
ရှုထောင့်နဲ့ လူစိမ်းမှုကိုအခြေခံပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်
မယ် နည်းလမ်းတစ်ခုကို မှတ်ယမ်းတင်ထားပါ။ ဒီ
ပစ္စည်းမျိုးကို ကြေးပြားတစ်ပြားနဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုရင်ဘောင်
ကျွန်းကော် စိတ်ငင်စားမှစတုတ်ပါသွား'

ရှမ်းယု ပြုံးလိုက်လေသည်။

'အေးလေ... တို့က ဆိုင်းသမားတွေမှ မဟုတ်ကြာဘဲကိုး၊
ဆိုင်းသမားတွေကတော့ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးပေါ့ဆိုရင် အသတ်
ခွင့်ပိုမောင် ဝန်လေးကြစေမဟုတ်ဘူး။ အကုသိုလ်များ
ထုတ် ဒီပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုအိမယ်၊ ဘဲ... မင်းလို့ အနား
ယူလိုက်ဦး'

'ကောင်းပါပြီ ဦးလေးယု'

ရှမ်းယု ထုတ်သွားသည့် တစ်ညလုံး အိမ်ရေးဖွဲ့စစ်ထား
သဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ဝမ်းရီနား ခုအင်ပေါ်
လှဲချစား အိပ်စက်အနားယူလိုက်လေအော့သည်။

ဝမ်းရီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိမ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ မည်မျှ
ကြာသွားမှန်း မဆိုပါရဲ။

လူ တရားနီးလာသောအခါ နေ့ပိုင်းထည့်အချိန်ညိုပင်
ရောက်ရုံနဲ့ပြန်ပြန်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၁၀၀ ❏ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းရိက အပျင်းတစ်ချက်ဆန်ကာ အိမ်ရာထက်မှ လှူ
လိမ့်သ ပိုက်သည်။

‘ဦးလေးယုဆီ အကျိုးအကြောင်းသွေးခမေဦးမဲ့’

လူက အခန်းထဲမှထွက်လာရင် သူ၏အခန်းသို့ ဦးလည်
ကစ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလှမ်းနေသော အိမ်ထိန်းကြီး ပုံးစု
အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပုံးစု၏အသွင်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျစ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
ဝမ်းရိကတုံ့ပြန်သွား၏။

‘ဘာ...ဘာများဖြစ်လို့လဲ၊ ဦးလေးယုကေး’

‘သူ့...ငှားကြီး မနက်ကတည်းက လီခင်းကွမ်းဆိုတဲ့ လူနဲ့
လိုတိုသွားကစ ခုထိပြန်ရောက်လာသေးလို့ ကျုပ်၏ စိတ်
ပူ၍၊ သခင်လေးကုလားပြောတာ’

‘ဟင်...’

ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဝမ်းရိကအိတ်လန်သွား
လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးပုံးစု ပျစယခတ်နေ၏။

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သခင်လေး’

‘ကျွန်တော်တို့...’

ဝမ်းရိကလည်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ပြန်နေ၏။

‘ခုကွ...သွေးငှားကြီး...စော့ ခုကွ...ဆုတ်နေပြီ ဆင်ပါ
တယ်’

အိမ်ထိန်းကြီး ပုံးစုက ဝိသံပါကြီးဖြင့် ညည်းတူးနေ
စေရသည်။

ဝမ်းရိကသည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းချုပ်ရင်းမည်သို့
ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စဉ်းစားတွေးခေးမလိက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြမယ်၊ လီကွမ်းမင်းရှုအိမ်ကို
ဘာ သိသလား’

‘မသိဘူး...ဟာ တင်ထိန်းမြို့မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ပွင့်တစ
တယ်လို့ ကြားမိတယ်’

‘ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးခေါ့!’

‘မဟုတ်ဘူး ဆခင်လေး’

လီခင်းကွမ်းမှာ ထိုတစ်စုံခြံမှ မဟုတ်ဘဲ တင်ထိန်းမြို့မှ
ဖြစ်၍ အခက်ကြုံသွားလေသည်။

‘တစ်ခုဖြစ်ပြန် ထိန်စုန်းမြို့ထဲမှာပဲ အရင်ဆုံး လိုက်ရှာ
ဩည်ကြမယ်’

ဝမ်းရိက ဆုံးဖြတ်လိုက်ရာ အိမ်ထိန်းကြီး ပုံးစုလည်း
ဆော့တူလိုက်လေ စေရသည်။

ဝမ်းရီနှင့် ဖုံးစုတ္တိ ထိုက်ခန်းမြို့သို့ ရောက်သွားကြပြီး
မကြာမီ သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြို့ပြင်းဝေး ဖပ်တစ်နေရာ၌ လူဝေးအလေခင်း တွေ့ရသည်
ဆိုခြင်းပင်။

ဝမ်းရီနှင့် ဖုံးစုတ္တိ နှစ်ဦးက ကြားဖြစ်ကာ အဖျားအယာ
လိုက်သွားကြလေသည်။

မြို့မြင်သို့ ရောက်လျှင် ဘောစစ် တစ်နေရာ၌ လူအများ
ဝိုင်းတံ့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းရီနှင့် ဖုံးစုတ္တိလည်း လူတုတ်ကိုတိုးစေ့ ဟာဝင်ရောက်
ကြည့်ရှုလိုက်ကြလျှင် မြက်စောထဲ၌ မှောက်ခုံကြီး ထဲက
သေဆုံးနေသော လူဝေး အလေခင်းတစ်လေခင်းကို တွေ့
သည်။

လူအများသော် လေမီး ကမ်းမူလာ ကြည့်ရှုကြပြီး
အလောင်းအနီးသို့ မကပ်မီကြခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊
အလောင်းမှာ မောင်ခုံကြီး ပြစ်ဒုဒုခြားကြောင့် လည်း
ကောင်း မည်သို့သော် မြစ်ကြောင်း ရှက်တရက် ခေသိနိုင်ကြ
ချေ။

ဝမ်းရီနှင့် ဖုံးစုတ္တိ ရောက်ရှိသွားလျှင် အားတစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ရုံနှင့် သေဆုံးနေသော သူ့အငှား ဖြီးရှမ်းယု ပြန်ကြွေခင်း
သိလိုက်ရသောစွာသည်။

ရှမ်းယု၏ အစတ်အစားများကို သူတို့ကောင်းစွာ မှတ်မိ
ထားကြသည် မတုတ်ပါလား။

‘ဦးစေးယု’

‘ဖြစ်ရလေသူအငှားကြီးရယ်’

ဝမ်းရီနှင့် ဖုံးစုတ္တိ မချီတင်ကံ ညည်းတူးလိုက်ကြစေ
သည်။

ရှမ်းယု၏ အလောင်းအနီး သွားရောက်ကြပြီး မက်လက်
ထွန်လိုက်ကြလျှင် ရှမ်းယုမှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်
သတ်ဖြတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘သူအငှားကြီးရှမ်းယုရဲ့အလောင်းပါလား။’

‘ပစ္စည်းဟုပြီး လူသတ်သူ့အတာထင်တယ်’

ဝိုင်ဟုံ ကြည့်ရှုနေကြပူများ၏ ငေဖုန်ခပြာဆိုသံများ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းရီလေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသလို ကြေးမော်၌ ထိတ်
လန့်မှုများ ပြန်ပေါ်လာလေသည်။

‘တောင်စိမ်းပုလဲတို့ကြောင့် ဦးစေးယုမှာ သတ်ခံခဲ့ရ
အခဲဖြစ်သည်’

လိမ်းကမ်းဆိုသု၏ လက်ချက်ဟုခင် ယုံမြည်လိုက်သည်။

ဝဏ္ဏဒဏ္ဍာန်

ဝမ်းရိက္ခ မှမ်းယုန်အလေးကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့်
ကြည့်လိုက်သေးတာခါ...

'ဟင်...'

လူးခြားမှုဆစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွား
လေသည်။

မှမ်းယုန်မျှော်နှာသည် ညိုထုပ်ထုပ် ဖြစ်နေပြီး ပါးပြင်ခဲ့
အပ်လဲလေးတစ်ချောင်း၊ စိုက်ဝင်နေသည့်ကို သတိဖြူလိုက်မိ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

'ခါ...ခါ မေနန်းတို့ရဲ့ လက်ချက်များ ဖြစ်နေမလား'

ဝမ်းရီမျှော်လုံးပြု၍ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်၏။
ထိုစဉ် လူတုပ်ထဲမှ ထွက်သွားသော မိန်းကလေး၊ ဆစ်
ဖော့ဆစ်... တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

'မေနန်း'

ဝမ်းရီ လှော်ခနဲခေါ်လိုက်၏။

လူ၏ရင်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုများ ကျယ်ပျောက်
လွှားတော့ ခံပြင်းစေလစိတ်များ၊ အစေးလုံး ဖြစ်ပေါ်လာ
လေသည်။

ကြေးစားပေပါ(၀) ၁၀၃

'ခင်းဘယ်ပြေးမလိ'

ချက်ချင်းပင် လူတုပ်ကိုတို၊ ဝင့်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေ
သည်။

လူတုပ်အပြင်ဘက် ရောက်သွားလျှင် မိန်းကလေးကား
အတွေးရတော့ချေ။

'တေးကံ...'

ဝမ်းရီ ခံပြင်းစွာဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်မိလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၁၆ ဝတ္ထုအောင်

'ဘာ...ရှမ်းဂေဟာကို ပြန်ပြီ၊ ဦးလေးယုရဲ့ အသုဘကိစ္စကို စိစဉ်ဆောင်ရွက်ပါ။ မကြာခင် ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်'

'သ...သခင်လေးနဲ့မယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့... လီမင်(ကွမ်းဆကြောင်း) စုံစမ်းဆိုက်ဦးမယ် ဖို့စေ့ ဟန်တာသေသည်။

'သခင်လေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ လီမင်(ကွမ်းဆ)တို့လဲ ဘယ်သူကမှ မသိကြတူးလို့ ပြောနေကြတာလဲ၊ လတ်လျော့လိုက်ပါအော့ သခင်လေးရယ်'

ဝမ်းရီ လက်ခဲပါအော့

'ဦးလေးယုဟာ ဝီခြံမှ လီမင်(ကွမ်းဆ)နဲ့ တွေ့ဆုံရင်းနဲ့ တာပဲဖြစ်မယ်၊ ထိုအကြောင်းကို တစ်ယောက်တည်းမသိလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ကြိုစားကြည့်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အတိုက် တာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အဘယ့်မှ ရှမ်းဂေဟာကို နှင်ပါ'

ဝမ်းရီကား ခေါ်၍အစော့မည် မတုတ်ကြောင်း မည်ခံလျှင် ဖို့စေ့ လတ်လျော့လိုက်စေတော့သည်။

ဖုံးစုမှာ ထိုက်စန်၊ မြို့ရှိ ရှမ်းဂေဟာသို့ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သေးသည်။

ဝမ်းရီသည် ထင်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ လီမင်(ကွမ်းဆ)အကြောင်း ထပ်မံစုံစမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်သည်ပုံစား အဆောင်အစွယ်အစားများ၊ ကျင်သည်များ၊ ကိစ္စအကြောင်းနှင့်ရာများ၌ စုံစမ်းပါစေသော်လည်း ဆတင်းအစောင့် မခွင့်ပေ။

လီမင်(ကွမ်းဆ)ကို မသိကြရုံမျှမက နာမည်ကိုပင်ကြားဖူးကုန်၍ ဤအခါ

ကြားသော် ဝမ်းရီလည်း စိတ်ပျက်လေတော့သည်။

'လီမင်(ကွမ်းဆ)ကတော့ ခြေရာခံဖျက်ပျက်ပြီ၊ ထိုလိုမျိုးမှ စုံစမ်းရပါမလဲ'

သို့ တွေးတောနေစဉ်...

'သနားကြပါခင်ဗျာ... သနားစရာပင် ပေးတစ်စုံနဲ့ကြိုကြ

အေးငါ့ရမ်းစားသောစာသုတစ်စောင်ကို အနားသို့ရောက်လာကာ ဆက်စားစားဖြင့် တောင်းရမ်းသေးသည်။

စိတ်ရှုပ်နေသည့် ဝမ်းရီ ခေါ်ပူသွားလေသည်။

'စိတ်ညစ်ခဲ့တဲ့ကြားထဲ ခင်းကလေးကလေးတွေက... အခု... အခု...
ရှေ့...'

ငွေတုံးတလေးကလေးတုံး ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဈေးတောင်းခံစားခေးမှာ အသစ်ဆယ်ခြေကတ်နှစ် ဆ
ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။

ဟောင်းနွမ်းညစ်ဆေးတာဖာထော့ရာဗလပူရှိစသောအဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ကြော့ခင်ချေးရှုပ်လေးဖြစ်သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများ
ကား စိုင်းစက်ကြည်လင်နေ၏။

ဝမ်းရီက ငွေတုံးကလေး ပေးလိုက်သောအခါ ဝမ်းသ
ပျော်ရွှင်သွားပြီး ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

'ခုလိုပေးကမ်းစွန့်ကြတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီး လိုအင်ဆ
အစဝ ပြည့်ဝပါစေ ကျန်းမာချမ်းသာ...'

'အေး... ငါ့ရဲ့အန္တ ပြည့်စေချင်ရင် မင်း မြန်မြန်ထွ
ရောက်တာ အတောင်းဆုံးပဲ'

တော်ခင်းရမ်း စားသောက်သည့် လေလွင့်ပေဒါခေးမှာ
ကြားပြတ်ပြတ်လိုက်သော ဝမ်းရီ၏ စကားကြောင့် ခပ်ခပ်
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်ရတာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
စိတ်ညစ်နေပုံရတယ်'

'သိပ်မှန်တဖေပါကုန်'

'ဘာတွေများ ခိုက်ညစ်နေတာလဲ ပြောပါဦး'

'ငါက...'

ဝမ်းရီသည် ပေဒါခေးကလေးကိုနှင့် စကားအချို့အချ
ပြောနေမိသည်ကို သတိလျော့ကား ချစ်ချင်းရုပ်ပစ်လိုက်လေ
သည်။

မိမိ၏ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း
စေရန်အတွက်ရမည်ဟု အစဉ်အလာ မကြား ယူနိုင်သင့်ခဲ့သော
ပခင်ကြီး၏စကားကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

အရှေ့နယ်မှ ကျီကျီအက် ချမ်းသ ကြယ်ဝေသာ လူငွေ
ကြီးတစ်ဦး၏သားသည် လေလွင့်ပေဒါခေးကလေးထံနှင့်
ရှင်းရင်းနှီးနှီး မနေသင့်ဟု ယူဆကာ လှည့်ထွက်သွားရန်
ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီး... သူ့တော့မှမလိုသေး၊ အခက်အခဲရှိရင်
ပြောပါ။ အခု အခါအခါမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကူညီ
နိုင်ပါတယ်ချာ'

ပေဒါခေး၏စကားကြောင့် ဝမ်းရီပေးကျေနပ်ဖြစ်သွား
တော့၏။

ဝါက မင်းဆီမှ အကူအညီယူရမယ်တဲ့လား၊ က...
ဝေးဝေးသွားစမ်းပါကွာ'

လက်ခံ ယမ်းကာ မမခင်ထုတ်လိုက်လေ သေခံအခါ
ပေးလေ့ ပန်းတုန်လိုက်လေသည်။

'ကေစင်မြီလေး၊ ကျွန်တော်ကို ထွေးစေချင်ရင်လဲသွေး
ပါမယ်ဗျာ'

ဝမ်းရီ၏ခန္ဓာမှ ချက်ချင်း ထွက်သွားတော့သည်။

'တော်ထံ...တစ်ခက်ကလေးမှ ကနားစရာမခံအောင်ဘူး၊
ဒီလိုမှန်းသိရင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးလိုက်ပါဘူး'

ဝမ်းရီလည်း မကျေနပ်ရရွတ်ရှင်း ကျေးခိုင်းလို့ထိမ်း
ဆွဲက ထွမ်းထွယ်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ဝါဆုံးရိုက်ခန့်အကူခရို လမ်းဘေးသစ်ပင် တစ်ပင်
အောက်၌ ရပ်နေသူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မဆင်တော့ ဖို့ထိ
ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် ဝမ်းရီ မျက်လုံး ပြူးသွားတော့သည်။

'ဟိုက်...မေနန်းနဲ့အဘူဂါသတဲ့ လူ့အတ်သမားပါလား၊
ခုကွဲပါပဲ'

ထိုလူမှာ အနုထီးအောင်အဘိုးအို ခောင်းရှင် ဖြစ်နေပါ
သည်။

ကောင်းရှင်သည် မည်သည့်အချိန်ကသည်းစ အကဲခတ်
ကြည့်နေမှန်း မသိနိုင်ပါချေ။

လစ်ပင်အေး၏မှ ထွက်ကာ ဝမ်းရီအိမ်သို့ ဦးထည့်၍
ဆွေးကလွမ်းသာလျှင် ဝမ်းရီ သွေးပျက်သွားသေစေခဲ့
သည်။

'ဝါထွက်ပြေးမှပဲ'

ကပျာကယာ ခနားဖိုလှည့်ကစား ထွက်ပြေးသွားတော့
သည်။

ကောင်းရှင်ကလည်း ချစ်ချမ်းပြေးဆိုက်လာ၏။

ဝမ်းရီကလည်း လမ်းကြိုအတိုင်းပြေး၍ မလွှတ်မည်ကို
ခိုရိပ်မိမိဖြင့် လမ်းကြားတစ်ခုအဘွားသို့ ကပျာကယာ
ချီဝင်လိုက်လေသည်။

'ဟင်...'

လမ်းကြားဆွဲ၍ လူနှစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိလိုက်သဖြင့်
ထိကျသွားဖို့ ဖြစ်သွား၏။

'ကယ်ဖို့ဆွဲ...လူနှစ်ယောက်လုံးကိုကောင် မမြင်သော
ဘူးလား'

ဝင်အဘိုးစိခံဆိုကိရသူက မကျေနပ် ခောင်းပြောသော
သည်။

မိမိဘက်မှလွန်နေသည့်မို့ ဝမ်းရိုက တောင်းပန်ရန်ထဲ ပြင်လိုက်ခြင်း...

'ဟင်...မင်း...မင်း'

'ဘယ်သူများလဲလို့၊ စေတနာရှင် အစ်ကိုကြီးကိုး'

ဝင်တိုက်မိသွားမှာ ပေခါလေးဖြစ်နေသည်ကို ခတ္တလိုက် ထေထည်။

ပေခါလေးက ငယ်မေ့လိုက်သည်။

'ဘာလဲ...အကူအညီလိုလို ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတာလား'

'တော်စမ်းပါကွာ'

ဝမ်းရိုက အော်ငေါက်လိုက်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ တုယူကတယူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းရန်သော ပြေးလိုက်လားပည်ဆိုလျှင် မိသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အောင်းရှန်အား ခတ္တေပေါ့၊

ဝမ်းရိုသည် လမ်းကြားထဲမှ ခေါင်းပြု၍ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရွာပေးကြည့်လိုက်သည်။

မင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ၊ ဥပေယျသွားလေးနေကြ ပါသော်လည်း အောင်းရှန်၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

'ဇူ ဘယ်ရော့ထီသွားပါလိမ့်'

အောင်းရှန်ရစ်နေခဲ့သော သစ်ပင်ရိပ်အိမ်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာ ရှစ်ယောက်ရပ်ကာ ရယ်ကာပေးကစားပြင်း စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းရို စိတ်ပျက်သွား၊

'ဝါ အမြင်မှားလို့ပဲလားကိုး... နေပါဘူး၊ ဝုဗ္ဗသုအစ်ဝါ'

ထိုစဉ်...

'ဘာတွေ ပူစိပူစိ လုပ်နေတာလဲ'

ပေခါလေး၏စကားထံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းရို၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

'မင်းဘာရှုပ်မလို့လဲ'

ပေခါလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ အော်ငေါက်လိုက်လျှင် ပေခါလေးမျက်နှာ ညှိုးသွားလေသည်။

'အစ်ကိုကြီးထံ လမ်းမကြီးထဲကို ကြော့ကန်နေတကြော့ ချိုးဝင်လာခဲ့လို့ ဘယ်လိုဖြစ်လားတလဲ သေဘာပါ၊ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမလို့ပါ'

'တော်စမ်းပါကွာ၊ ကြီးကျယ်လို့တိတိ၊ ခင်းတမျာ
ကူညီနိုင်ပေလား'

ဝမ်းရီသည် သူတစ်ပါးအားပင် နှိပ်ချ ဆက်ဆံအတိတ်
ပဟုတ်သော်လည်း ခေါ်သအားလျှောက် ပြောမိလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကလေး
ပေခါး...
...ယ်မေခါး...
...ညီ

'ကျွန်တော် ကြားခါတုတ်ပဟုတ်ပါကွာ။ ကူညီနိုင်လို့
ကူညီနိုင်တယ် ပြောတယ်။ အခုပဲရှစ်မျှ နိန့်စားစေခွင့် ပြု
စပ်အောင် သူ့လေးပြီ။ အခါအခါက ကြီးတူနေရမှာ
ပေတော် ကူညီနေတယ်။'

ဝမ်းရီက ကြီးကျယ်သို့ နိန့်စားစေ ချစ်ခင်လိုက်
သည်။

ပေခါးလေးက ဆယ်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ကူညီခဲ့လို့ ချမ်းသာရာ ရသွားတဲ့သူတို့
အမျှ၊ ကြီးပြင်းတယ်၊ ဥပမာ...'

'တော်စမ်းပါကွာ'

ဝမ်းရီသည် နားကြားပြင်းထပ်လေအောင် တော်ဝေါက်
လို့တိလေသည်။

ပေခါလေး နားခေါင်းဖြင့် လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် တတယ်ပြောတယ်။ အစစ်ကြီးမယ့်ဘူးလား။
သိစိတ်ထူပြရမလား'

'ခမ်း...'

'ဒီမြို့က သူဌေးကြီးလင်ကို သွားခေးကြည့်ပါ။ လူဆိုး
ခေးပြောလို့ လယ်ကံ ကိုက်ခိုက်ခံရလို့ ရုက္ခဝရာဇ်နေချိန်မှ
ကျွန်တော် ဝင်ကူညီခဲ့လို့ ချမ်းသာရာ ရသွားတယ်။ သူက
ကျွန်တော် ကျေးဇူး အထိအကဲမှ မသေဘူး'

ဝမ်းရီသည် စိတ်ရှုပ်နေရသည် ကြားမှ အကြားသန်လှ
သည် ပေခါလေးအစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည့် ဖြစ်ရာ
ရုက္ခဝရာကြီးရှမ်းယုလုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စနှင့် ကြေးစားလှသတ်
ထမေးမျှ အခါကြာင်ပင် ရုတ်တရက် ပေးသွားစေခဲ့သည်။

'တော်စမ်းအကြားအနိတ် ကျေးဇူးလေးပဲ။ ငါ့ရှင်က
ထွက်သွားရန် တောင်းမယ်'

'ဟ... ကျွန်တော်အားကြေစင်ကြားခါမှသာ အစစ်
ကြီးမယ့်ဘူးလား။ ကျွန်တော် လယ်ထွက်ပြန်မှာ လာ...
စိတ်ခဲ'

၁၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဗေဒါလေးသည် ဝမ်းရို၏ ဇာတ်ကို ဆွဲကာ ခြေထမ်းကျက်ကြွဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

‘ဟေ...ဟေ...’

ဝမ်းရိုက ရုန်းလိုက်သော်လည်း မလွှတ်နိုင်သည့် အပြစ်ဗေဒါလေး ဆွဲခေါ်ရာ သို့ ပါသွားလေ၏။

တကယ်လူ

ဗေဒါလေး၏ ဇာတ်ချောင်းကလေးများသည် ပြုပြု သူယ်ထဲလေး ခြံသော်လည်း ဝမ်းရို၏ ဇာတ်ကောင်တို့ကို မှီကိုင်လိုက်သော အခါ သိပ်မကိုင်ချောင်းကြိုမျှ မဟုတ်ဘဲ သွားလေသည်။

ပိန်ပိန်ပါပါ အဝံ့နှံ့ရှိသော ဗေဒါလေးသည် အလွန် နိုင်သန် မာယုဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝမ်းရို ကြောင်အမိအဖမ်းဖြစ်နေစဉ်မှစ၍ ဗေဒါလေး ဆွဲခေါ်ရာနေရာသို့ ပါသွားကာ အလွန်ကြိုးကြွယ်ခမ်းဆွဲသည့် အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့သွားလေသည်။

ဗေဒါလေးသည် ဝမ်းရို၏ ဇာတ်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

'က...ရောက်ပြီ'

ဝမ်းရိုက နန်းတော်ကြီးတမျှ ရမ်းနားထည့်ဝါလှသည် အသေခံကံအဖို့ကြီးကိုကြည့်ကာ မိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းရဲကွေးကုန်ချင်ရင် မင်းဘေးအစ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ။ ကျုပ်ကုန်တော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့'

စတေးဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်သေးသည်။

'နေပါဦး... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်တော်ကြီးဝါတေးလား။ စာတယ် ပြောတာလားဆိုတာ လစ်တွေ့ကြည့်သွားပါဦး'

ဝမ်းရို၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ဟန်တေးလှိုက်သွားသည်။ ထိုစဉ်...

'မင်းတို့ ဘယ်သူတို့လဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ'

လင်ငမာမာအတိုင်းမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာကာ အေးလေသည်။

ပေခါးစားက ပြုံးလိုက်သည်။

'သုဌေးကြီးလင် ရှိဘယ်ဟုတ်သား'

'ရှိတယ်၊ မင်းက တောင်းခမ်းပို့လစတာဆိုရင် ခုချက်ချက် ထွက်သွားပေတော့'

ထိုမျှတ လက်စွဲထမ်းတာ နှင်ထုတ်နေသည့် မြစ်ဝ ပေခါးစားအစား ဝမ်းရိုရွက်သွားလေသည်။

လွန်မျက်နှာကြီးနို့ပြန်သွားတာ ပေခါးစားဘေး စိတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပေခါးစားက အမူပထမပါဝါချေ။

'ကျုပ် ဇနီးတုံး ရောက်လာတယ်လို့ သူဌေးကြီးလင်ကို ပြောရုံနိပါ။ သူကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီ၊ ကြိုဆိုပို့လဲ ပြောဆိုကံပါ'

'အကူ...'

'ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သွားခဲ့ပြီနှင့် ခင်ဗျားခနာင်က လိုပို့မယ်'

ထိုလူသည် နေ့တုံးဟူးသား ကားညှို့ကို တိုးတိုးရေရွက် ပြေးနောက် ဂေဟာအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

'ပေခါးစားဇနီးတုံးက ဝမ်းရိုဘက်သို့လှည့်လိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီး ကြည့်နေ၊ သုဌေးကြီးကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီ၊ ကြိုဆိုလာလိမ့်မယ်'

'ငေးတော်အတော်အကျယ်တဖန်၊ စကားပြောလေ၊ မင်းနဲ့ စကားမတိုင်း ပြစ်ခလေး၊ ပြစ်ခလေး၊ စေခင်ကြည့်ရ သွားတော့မော့'

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်ပြောသလိုဖြစ်မလှလှလင် အစ်ကိုကြီး ကြိုဆိုစေလို့လို့ နိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်ပြောသလို ပြစ်ခလေးရင်

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့မယ်

ဝမ်းရိုက မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မဂဟဇာတုန်းမှ ဝတ်တောင်းစားဝတ် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ဆိုလူက... သူ့ငွေကြီးလင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းရိုက မသိမသာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ပေခါလေးစန်းတုံးကသာ စုံရွဲသည်အောင် မရှိသည့်အပြင် မျှော်နှောက် ခပ်ကည်ကည်ထားလိုက်၏။

'သူ့ငွေကြီးလင်က ခုမှ ထွက်လာတာကိုး၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတာ အတော်လေးကြာ သွားပြီဗျ'

ဆီး၍ အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့်...

'မိခင်ကလေး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်'

ဝမ်းရို စိတ်ထဲမှထွေးထွေးနေစဉ်မှာပင် သူ့ငွေကြီးလင် က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရမ်း ရိုသ်သော အပြု

သု၏မျက်နှာကြိုး နှိုးမြန်းသွားကာ ပေခါလေးအား စိုက် ကြည့်လိုက်၏။

ပေခါလေးက တမူမထစေပါစေ့။

'ကျုပ် စန်းတုံး ရောက်လာတယ်လို့ သွားငွေကြီးလင်ကို ပြောရုံနော်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီကြိုဆိုဖို့လဲ ပြောလိုတယ်'

'ဘာကူ...'

'တျှင်ပြောတဲ့အတိုင်းထွားမေးခြင်းရင် ခင်ဗျားနဲ့ ငါ့ ရလိမ့်မယ်'

ဆိုလူသည် စန်းတုံးဟူသော အမည်ကို တိုးတိုးရေရွှပ် ပြီးနောက် မဂဟဇာတုန်းသို့ ဝစ်သွားလေသည်။

ပေခါလေးစန်းတုံးက ဝမ်းရိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီး ကြည့်ခေါ့ သူ့ငွေကြီးကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီ ကြိုဆိုတာ ရလိမ့်မယ်'

'မင်းတော်တော်လေးကျယ်တာပဲ၊ အာခင်ပြီလေ၊ မင်းရဲ့ တေးအတိုင်း ဖြစ်လော့၊ မဖြစ်ဘူးလား၊ စေတင်ကြည့်ရ သွားစေခေါ့'

'စိတ်ချပါ ကျွန်တော် ပြောသလိုဖြစ်လော့၊ ခင် အစ်ကိုကြီး ကြိုဆိုလို့လဲ နိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်ပြောသလို ဖြစ်လော့ရင်

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရမယ်'

ဝမ်းရိုက မကြာခင်မှာပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်္ဂလာတင်ပို့မှု ဝတ်ထောင်းစားထုတ်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရမည်။

ထိုလူက... သူ့အကြီးလင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းရိုက မသိမသာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါလေးစန်းတုံးကား စိုးရွံ့သည့်အခွင့်မရှိသည့်အပြင် ဈာန်ကို ခပ်ဘည့်ဘည့်ထားလိုက်၏။

'သူ့အကြီးလင်က ခုမှ ထွက်လာတာကိုး၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတော့ အတော်လေးကြာသွားပြီဗျ'

ဆီး၍ အပြန်တင်ပြောလိုက်လေသည်။

လူတစ်ယောက်ကြောင့်...

'ဒီအခါလေး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်'

ဝမ်းရို စိတ်ထဲမှတော့ တောနေစဉ်မှပင် လူငွေကြီးလင်က လက်နှစ်ဖက်ဆွဲကာ ဦးညွှတ်ရင်း ရှိရှိစေသည့် ပြော

တာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ပါးစပ်အတောင်းလား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

'သခင်လေးစန်းတုံး ရောက်လားမယ်မှန်း မသိခဲ့လို့ပါ။ ဒီခင် ချက်ချင်းထွက်ပြီး ကြိုဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... အထဲကို ကြည့်ဦး'

စန်းတုံးက ဟန်ပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နေပြီ၊ ဒီမြို့မှာ လူငွေကြီးရှိနေတာ သတိရတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာ'

'ဟာ... စိတ်ချပါ၊ တျှုပ် ခုချက်ချင်း စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ အထဲကိုကြည့်ပါ'

လူငွေကြီးလင်က ရှိသေးလေးစားစား ပိတ်ခေါ်လျှင်...

'လော... အစ်ကိုကြီး၊ အထဲကို သူ့စားရအောင်'

စန်းတုံးက ဝမ်းရိုအား လက်ဆွဲကာ ခေါ်တွန်းလေသည်။

ဝမ်းရိုလည်း ကြောင်အိမ်အဖုံးဖြင့် လှိတ်ပါသွားရလေသည်။

နန်းတော်ကြီးတစ်ခု ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် ဧည့်ခန်း
ဆောင်ကြီး၊ အတွင်း၌ စားသုံးစေ့စပ်ပြီး ခင်းကျင်းထားပြီး
စားသောက်ဖွယ်ရာအလှူပယ်ရှိနေ၏။

ဟင်္သာစုတ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်မျှ ရှိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။
ဝမ်းရီနှင့် စန်းတုံးတို့အား ဆုဌေးကြီးလင်္ကာ အထူး
နှစ်သက်စားကြီးများပေး ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဝမ်းရီသည် အဖြစ်အပျက်ကို ယေဘုယျအားဖြင့် ဖြစ်နေ၏။

ဆုဌေးကြီးလင်္ကာသည် သူ့အစားစား၊ လေခါးလေး၊ ထီး
ယေခင်းဖြစ်သော စန်းတုံးအား အဘယ်ကြောင့် ရှိသော
အစားစားနေသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိတော့
သည်။

ဝမ်းရီ တွေဝေနေသည်ကို မြင်လျှင် စန်းတုံးက ပြုံးလှိုက်
သည်။

အစ်ကိုကြီး၊ စားလေ... ဘာ ဝိုင်နေတလဲ၊ အစားစားစား
မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဖိတ်ဆွဲခံတွဲ ဖြစ်နေကြပြီပေမယ့်
အစားစား

အဓိပ္ပာယ်ပါမိ ပြောလေသည်။

ဆုဌေးကြီးလင်္ကာက အစားစားစား ဝင်ခြင်းလိုက်သည်။

အသည်ကိုအထူးလိုက်ရခြင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား
စံသွားရလေတော့သည်။

‘သခင်လေးနန်းတုံး ရောက်လေမယ်မှန်း မသိခဲ့လို့ပါ၊
အခု ချက်ချင်းထွက်ပြီး ကြိုဆိုတာမပါဘူး၊ က...အထဲကို
ပြန်ပါဦး’

စန်းတုံးက ဟန်ပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကိစ္စအနေပြီ၊ စိမ့်မို့မို့ ဆုဌေးကြီးရှိနေတာ
သတိရတာနဲ့ ဝင်လေခဲ့တာ’

‘ဟာ...ဖိတ်ချပါ၊ ကျုပ် ခုချက်ချင်းစီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊
ထဲကိုကြွပါ’

ဆုဌေးကြီးလင်္ကာ ရှိသေးသေးစားစား ဖိတ်ခေါ်လျှင်...

‘လစ...အစ်ကိုကြီး၊ အထဲကို သွားရအောင်’

စန်းတုံးက ဝမ်းရီအား လက်ဆွဲကာ ခေါ်ဆွဲစားလေ
သည်။

ဝမ်းရီသည် ကြောက်အံ့အံ့အံ့ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ
သည်။

၀၃၂ ဝတ္ထုအောင်

နန်းတော်ကြီးတပျ ခမ်းနားထည့်ဝါသနာသည် ညွှန်ခန့်
ဆောင်ကြီး အတွင်း၌ စားပွဲရှည်ကြီး ခင်းကျင်းထားပြီး
စားသောက်ပွယ်ရာအလှူပယ်ရှိခန့်၏။

မင်းခွတ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်မျှ ရှိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီနှင့် စန်းတုံးတို့ကား စုရှင်းကြီးထင်က အထူး
ဧည့်သည်တော်ကြီးများပေး ညွှန်ခန့်ကျွေးမွေးခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဝမ်းရီသည် တပြစ်အပျက်ကို ဖယ်ရှားခံစားနိုင်ဖြစ်နေ၏။

စုရှင်းကြီးလင်သည် သူ့တစ်စားပေး ပေးပါသေး တစ်
ယောက်ဖြစ်သော စန်းတုံးကား အနာယ်ကြောင့် ရှိသ
မေးစားနေရသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေပါတော
သည်။

ဝမ်းရီ တွေဝေနေသည်တို့မြင်လျှင် နန်းတုံးက မြူးလှိတ်
သည်။

'အစ်ကိုကြီး စားလေ... ဘ... ဝိုင်နေတားလဲ၊ အစားနားစရာ
မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်
ဘူးဟေ့'

အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြေးလေသည်။

သရေကြီးထင်က ဘုမသိဘမသိ ဝမ်းပြုလိမ့်သည်။

'ဘုမ အစားနားစရာမလိုပါဘူး မိတ်ဆွေအား၊ ကျုပ်က
ဒီလောက်နဲ့ ညွှန်ခန့်စားစားခင် မေးကျနပ်ပေးပါဘူး၊ ပြန်
စားကြီး စီစဉ်လိုက်ရလို့ပါ။ နောက်ရက်တွေမှာ ရရှိလေသေး
ချို့ ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်'

ဝမ်းရီ မျှော်လင့်ပြူးသွား၏။

စုရှင်းကြီးလင်သည် လင်ကတည်းက တည်းခိုရန် လစဉ်ကြ
သည်ဟု ထင်မှတ်နေပြီ။ လိုသေးသေးစွာ ညွှန်ခန့် စိတ်ထူး
နေသည်ဟုတ်လော့။

'ကျွန်တော်တို့ စားလေအားပြီရင် သွားကြမှာပါ'

ဝမ်းရီ မေးသောအခါသည်နှိပ်ဘဲ လွတ်ခန့် ပြောချီစီးလ
သည်။

'ပေးပါသေးစန်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သန့်။

'ဟုတ်ပါအယ်ဟေ့၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြိုလို့ ဝမ်းရီ
ခွဲကြားပါ'

ယခုကမ်းကြိမ် ဝမ်းရီမှာပေးပါသေးစန်းတုံးကား ကျေးဇူး
ထင်သွားလေသည်။

စန်းတုံးကား အတိုင်းအခြေကလေး လင်ပေးတော့ကညွှန်ခန့်
မည်ဟုပြောလျှင် အာဇာနည်ရသည့် ဖြစ်လေသည်။

'အို...ရောက် ကုန်းရောက်ခါထိ အေးအေးဆေးဆေးပေး
တစ်ကြိမ်ခင်ဗျား၊ ဒီလေးစာတောင် လေ့နေရတာလဲ'

စန်းတုံးက ရယ်မောမလို့လေသည်။

'...လေလီ မပြန်ဘူး။ ကျွန်တော် မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိ
တွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ'

'တလေ့...သိုင်းလေ့အမှတ် လူဆတ်သမားတစ်ယောက်
အသွင်ကုန်းခနဲတဲ့ကိစ္စလား'

'ဇာတ်ပါတယ်ဗျာ'

ယုဌေးကြီးလင် သက်ပြင်းချလိုအိလေသည်။

'အစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ လှဆိုးမေးပြောတုန်းတွေ
ရပေမယ့် သခင်လေးစန်းတုံးရောက်လေလို့ အသစ်ချမ်းသာ
ရာနေခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ရွှေဂေါ်၊အမှတ်ခွဲငှက်လူတွေ
ဟာ တယ်စာင်ယိုလူမရှိဘဲ ကံဆိုးသွားခဲ့ကြတယ်'

ယုဌေးကြီးလင်၏စကားကြားရလျှင် ဝမ်းရီ ရင်ထိတ်
တုားလေသည်။

ရွှေဂေါ်၊ကျွန်းလှည့်ဆောင်သော အာမခံအဖွဲ့သားများ
ထိုက်စန်းမြို့သို့ သွားသည်စောလမ်းခရီး၌ လှိုင်ကြင်သည်ကို
လှူကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

'ဘာမှ အမှတ်မရမယ့်ပိုသား နိတ်ဆွဲခဏ။ ကျုပ်က
ဒီလေးကံနဲ့ ညှိခံရတာတွေပဲ မာကျယ်ပေးပါဘူး၊ ပြုန်း
အားကြီး စီစဉ်လိုက်ရလို့ပါ။ နောက်ရက်တွေမှာ လိုလေသေး
မရှိ ပြည်စုံအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်'

ဝမ်းရီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ယုဌေးကြီးလင်သည် လင်ဂေဟာ၌ တည်းခိုရန် လာခဲ့ကြ
သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ပြီး လိုအားသားမရှိ ညှိခံရန် စိတ်ကူး
နေသည်ဟုတ်လား။

'ကျွန်တော်တို့ စားသုံးမိပြီးရင် သွားကြိမှာမပါ'

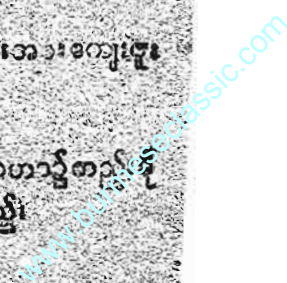
ဝမ်းရီ မေးအင်တည်းနိုင်ဘဲ လွတ်ခနဲ ပြောဖို့အိသ
သည်။

'ပေခါသေးစန်းတုံး ခေါင် ညှိတ်လိုက်သည့်။

'တုတ်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဘို့ လမ်းကြိုဖို့ ဝင်လေ
ခဲ့ကြတာပါ'

ယုဌေးကြီးလင် ဝမ်းရီမှာပေခါသေးစန်းတုံးအားကျေးဇူး
တင်သွားလေသည်။

စန်းတုံးက သာ အတိုအဆင့်ပြကစ လင်ဂေဟာ၌တည်းခို
မည်ဟုပြောလျှင် အခမဲ့ကြိုရမည့် ပြစ်အေးမည်။

အို...ရောက်ကုန်းရောက်ဆိုစီ အစားအစားဆေးဆေးပေး
တင်ကြောင်များ၊ ဒီလေးဖတ်တောင် လေးစနေရတနာလဲ

ဝန်၊တုံးထ ရယ်မောလိက်လေသည်။

မလေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ
တွေ့ရှိနေသေးတယ်ဗျ

ဘလို့...သိုင်းလေးစာမှစ လူသတ်သမားတစ်စယာက
ထောင်ကျွန်းနေတဲ့ကိစ္စလား၊

ထုတ်ပါတယ်ဗျာ

ထူးဌေးကြီးလင် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ လူဆိုးခံစားပြောတုန်း တွေ့ခဲ့
ရပေမယ့် သခင်လေးစန့်တုံးရောက်လေးလို့ အသတ်ချမ်းသာ
ဆူရခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ရှေ့နဂါးအစမခံဌေးနကလူတွေ
ဟာ ကယ်တင်ဖယ်လူမရှိဘဲ ကိုဆိုးသွားခဲ့ကြတယ်

ထူးဌေးကြီးလင်၏ကောကြေးရလျှင် ဝမ်းရီ ရင်ထိတ်
လွှားလေသည်။

ရှေ့နဂါးကျင်းလုံညိုဆောင်သော အာမခံအဖွဲ့သားများ
ထိုက်စန့်မြို့သို့သွားသည်တော့လမ်းခရီးလှိုင်ကြင်ရသည်ကို
ထုကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလေးက၌ သောင်းကျန်းနေသော လူသတ်သမား
အကြောင်း ပြောဆိုလာကြသောအခါ ဝမ်းရီ စိတ်ဝင်စား
ထိလေသည်။

ထူးဌေးကြီးလင်အ ဆက်ပြောသည်။

ထူးဆန်းတတ် ရှေ့နဂါးကျင်းလုံညို သူ့ရဲ့အဖွဲ့သားတွေ
လှိုင်ကြင်ရပေမယ့် လူတို့သယ်ဆောင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက
တော့ လူသက် မခံဘူး။ တစ်ပြား၊ ဖစ်ချပ်မှ မလျှော့ဘဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်

စန့်တုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်၊ ပစ္စည်းယူလူသတ်တဲ့ ရှိ၊ ရိုး လူဆိုးခံစားပြု
မထုတ်ဘူး။ ရှေ့နဂါးကျင်းလုံ နဲ့ လုပ်ကြံချင်လို့ဆိုတာ ကျုပ်
လုံ အသတ်ခံလို့ခံပြန် မကြာခင်မှာဘဲ ထိုစခန်းမြို့က ငွေ
နဂါး ချူးလုံ လှိုင်ကြင်လိုက်တဲ့ အဖြစ်က သက်သေခံမန
တယ်

စန့်တုံးနှင့် ထူးဌေးကြီးလင်တို့ သိုင်းလေးစာအကြောင်း
ပြောနေကြသည်ဖြစ်ရာ သိုင်းလေးကနှင့် မပတ်သက်သေး
ဝမ်းရီကတူတ် စိတ်ဝင်စားရောအကြောင်းမရှိပါဗျာ

သို့သော် ရှေ့နဂါးကျင်းလုံနှင့် ငွေနဂါးချူးလုံညိုလုပ်ကြံ
ခံရသည်တို့စွဲများသည်နှင့် အနီးအဝေးဆုံးရှိခဲ့သဖြင့် ဝမ်းရီ
စိတ်မဝင်စားတဲ ခနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းတည်း။

စန်းတုံးကပင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ခုတစ်လော သိုင်းလော့ဆေးပွဲပြန်ပေါ့လာတဲ့ လုပ်ကြံမှုတွေဟာ အစချိန်က အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေမှာကို ဘိုးဘိုးက စိုးရိမ်နေတယ်။ ဘိုးဘိုးမျှော်စင်ထည့်ပို့စီမံနေရင် သိုင်းလော့ကတစ်ခုလုံး ငုက္ခသရက်ပုလဲမိမယ်။ ဝါကြီးပိုမိုခိုက်စွက် စုံစမ်းပေးထုတ်ဖို့ ကျွန်ခေတ်တို့ သိုင်းလော့ဆေးဆင်းယဉ်ခဲ့ကြတာပါ။'

သူဌေးကြီးလင်က ထေစက်ခံဆိုက်သည်။

'သိုင်းလော့က အေးချမ်းသာယာနေတာ ကြုံပေါ်ပြီး ခုလိုပြန်ပြန် လူဝိဂ္ဂဟလေဝေခ အားပေးတဲ့ဖက္ခက မဲသုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကထောင့်လူပက် ပမားတွေကို မမြန်ဆုံးပေးထုတ် ဆေးမခိုက်ပါစေဖို့ ဆွဲကောင်းနေမိအားပဲ။ ဒါ့အပြင် ပေဓါရိုက်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် သိုင်းလော့ကထွက် ဆင်းယဉ်တယ် ဟုတ်လား။'

စန်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကတိပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးဟာ သိုက်စန့်ခြံကို ကြီးစင်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ထိုအခန်းခြံမှာပြန်ပြီး စတုတ္ထကြိမ် ကျွန်ခေတ်တို့ ချိန်ကွေးကြပါတယ်။'

'အင်း...ရိုက်ချုပ်ကြီးသာ ကျုပ်တို့ကို ဆွဲကပ်လာရင် သိုင်းလော့ဆေးပွဲ၊ ကျုပ်က လိုလေသေးရင် ဧည့်ခံပေးပို့ရနိုင်တယ်ပေါ့။'

သိုင်းလော့က၌ သောင်းကျန်းနေသော လူသုဏ်သမား အကြောင်း ပြောဆိုလာကြသောအခါ ဝမ်းရုံ စိတ်ဝင်စားစားလေသည်။

သူဌေးကြီးလင်က ဆက်ပြောသည်။

'ထူးဆန်းတက ရွှေဂါးကျင်းလုံနဲ့ သူ့ရဲ့အဖွဲ့သားတွေ လုပ်ကြံခံရပေမယ့် ထိုတိုင်းဆေးကပ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက တော့ လူပက် မခံဘူး။ တစ်ပြေးတစ်ခွပ်မှ မလျော့ဘဲ ထွန်းရစ်ခဲ့တယ်။'

စန်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ပစ္စည်းယူလူသတ်တဲ့ ရိုးရိုး လူဆိုးခေးပြ မထုတ်ဘူး။ ရွှေဂါးကျင်းလုံက လုပ်ကြံချင်လိုဆိုးတာ တွေပဲ။ အသတ်ခံလက်ရပြီး ကြောခင်မှာတော့ ထိုစဉ်က ငွေဂါး ချူးလုံ လုံကြံခံလိုက်တဲ့ အပြစ်က သက်သေခံနေတယ်။'

စန်းတုံးနှင့် သူဌေးကြီးလင်တို့ သိုင်းလော့ကထွက်ကြောင်း ပြောနေကြသည့်ဖြစ်ရာ သိုင်းလော့ကနှင့် မပတ်သက်သော ဝမ်းရုံအတွက် စိတ်ဝင်စားပေးကြောင်းမရှိပါချေ။

သိုင်းလော့ ရွှေဂါးကျင်းလုံနှင့် ငွေဂါးချူးလုံတို့လုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စများအညစ်အရှေးအနီးတပ်ဆင်မှုရှိခဲ့သဖြင့် ဝမ်းရုံ စိတ်ဝင်စားတဲ့ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခြင်းတည်း။

စန်းတုံးကပင် ဆန္ဒပြောလိုက်သည်။

'ခုတစ်လော သိုင်းလေးကမှစပြန်ပေါ့လားတဲ့ လုပ်ကြံမှုတွေဟာ ဘယ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေမှာလို့ ဆိုးဘိုးက စိုးရိမ်နာတယ်။ ဘိုးဘိုးမှောင်ဆင့်သလိုပြန်နေရင် ထိုင်းလေးကတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်လေမိမယ်။ ဝါခါကြီးပင် ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းမေးခိုက်ထုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သိုင်းလေးကထံ ဆင်းယခဲကြတာပါပဲ'

သုဋ္ဌေးကြီးလင်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

'သိုင်းလေးကတော့ အေးချမ်းယုယာအတော့ ကြပါပြီ။ ခုလိုပြန်ပြီး လှုပ်ရှားလေတော့ အေးခင်းတဲ့ ပက္ခဏာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ လူပတ်သားတွေကို မြန်ဆုံးမေးထုတ် ဆုံးမနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ဝါထက်ပေမာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် သိုင်းလေးကထံကို ဆင်းလေတယ် ဟုတ်လား'

စန်းတုံး ခေါင်းညိုထဲလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးဟာ ထိုစဉ်နှစ်နှစ်ကို ဝတ္ထုအောင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ထိုစဉ်နှစ်နှစ်နှစ်ပြန်ပြီး တွေ့ဆုံကြဖို့ ကျွန်တော်တို့ ချိန်းထားကြပါတယ်'

'အင်း...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ ကျုပ်တို့မြို့ကို ရောက်လာရင် ဆီပဲခောင်းမှစပြီး ကျုပ်က လိုအပ်သောမရှိ ဧည့်ဝတ်ပြုပေးရနိုင်တာပေါ့'

သုဋ္ဌေးကြီးလင်၏ ဘားမလိုအားမရအတော့ကို ကြားလျှင် ခမ်းရို ငိုငံသွားလေသည်။

ကျိကျိဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသည့် သုဋ္ဌေးကြီး ထစ်ပေးကံက သူတောင်းစားလေးနှင့် သူ၏ အတိုးမြှင့်မှုတို့အား ရှိသေးလားစားနေသည်မှ အံ့ဩစရာကောင်းနေသည် ဟုဟုတ်ပါသည်။

'အသက်ထယ်သည်' ကျေးဇူးကြောင့်သာမကတော့ အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုခုရရှိရမည်ဟူသည်။ ကျေးဇူးမိလိုက်လေသည်။

စန်းတုံး သည်းမစလိုက်လေသည်။

'မပူပန်နဲ့ဗျာ၊ ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးပြန်သွားရင်တော့တို့တို့ ခေါ်ပြီး သုဋ္ဌေးကြီးဆီသို့ အမဲခေါ်လေလေညှိပါမယ်'

'ဟဲ့... ဝီလီဆိုရင် အတိုင်းထက် အညွန့်ပေါ့ဗျာ'

သုဋ္ဌေးကြီးယင်းစ ခေမာသုခအေးသော်လည်း သေချာစိတ်ချနိုင်သည့် အခွင့် မဟုတ်ပါ။

'အင်း... လေးတို့ဟာ သိုင်းလေးကကိစ္စတွေအောင် ရှောင်ရှားနေကြရအတော့ အေးထစ်တယ်ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား'

သူတစ်ယောက်ကြုံဖြင့် ပြောလိုက်သလိုပင် စန်းတုံးအလည်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ခါတော့ အမှန်ပါပဲ။ အခု သိုင်းလော့ထဲမှာ ပြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြတန်းဟာ လွယ်လွယ်နဲ့စော့စော့ အေးသွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ခါပေးမယ့် သိုင်းလော့ကားတွေ ဧည့်လမ်းညီညွတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဟယ်လို့ အန္တရာယ်မျိုးကုန်မဆို ကျွန်လူ့အားခိုင်းရပါ'။

သုဋ္ဌေးကြီးလင်က စူးစမ်းလှိုက်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စဉ် ဆိုင်းလော့က ထဲဆင်၊ ငယ်တယ်ဆိုတော့ လုပ်ကြံမှုတွေရှိ နေမယ်ကုန်မှာ သွှေခွက်ချယ်တစ်ခုခုရှိနေလို့ဖြစ်ရမယ်။ ဗဟုသုတရအောင် ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြခဲ့ပါလား။'

စန်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'သုဋ္ဌေးကြီးလေ မကြာခင်က ခရီးထွက်နေရတယ်။ သိုင်းလော့ကားတွေနဲ့ထဲ ဆက်ဆံနေရမယ်ဆိုတော့ ကြိုတင်သတိထားခိုင်းအောင် ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ ဟိုအခါချိန်တုန်းက သိုင်းလော့ကကို မေ့နေတတ်ခဲ့တဲ့ ကြေးစားလူသတ်လမ်းစား ခေါင်းဆောင် ဝူလီဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ဝန်နေလဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ လူထုထဲသမားတွေချည်းပဲ။ သူတို့ကြောင့် သိုင်းလော့စာသမားအတော်များများ ခုက္ခခရောက်ခဲ့ရတယ်။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ သိုင်းလော့စာသမားတွေက အထူးပေးတဲ့ ခေတ်စံဘက်စုံကနေဖော်ထုတ်ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားကြတာနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဝူလီလို့ ခေါ်သွားတာမို့ သိရတယ်။'

သုဋ္ဌေးကြီးလင်၏ အားမလိုအားမရစကားကိုကြားလျှင် ဝမ်းရီ ဝိုင်သွားလေသည်။

ကျိကျိအက် ချမ်းသာကြွယ်ဝစွာသည့် သုဋ္ဌေးကြီး ထစ်ယောက်က သွေးတောင်စားလေးနှင့် သူ၏ ဇာတိပြစ်သူတို့အား ရှိသေးသေးစားနေသည်မှာ အံ့ဩစရာအထွတ်အမြတ်ပေးသည် ဟုတ်ပါလား။

အသက်စယ်သည့် ခက္ခယဇ္ဇာကြောင့်သာမကဘဲ တခြားသော အကြောင်းတရပ်ရပ်ရှိရမည်ဟု သည်းတောင်းဆိုလေသည်။

စန်းတုံး ချမ်းမစလိုက်လေသည်။

'မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကိစ္စတော့အေးလုံပြီးပြတ်သွားရင်တိုက်တိုက် ခေါ်ပြီ။ သုဋ္ဌေးကြီးဆိုတဲ့ တစ်ခေါင်းယာလည်းပါမယ်။'

'ဟေ့... ဒီလိုဆိုရင် အတိုင်းထက်ထဲလွန်ပေးဗျာ။'

သုဋ္ဌေးကြီးလင်က ခပ်သဘာဝအသွေးထည်ပဲ သေချာစိတ်ချနိုင်သည့် အထူးမဟုတ်ပါချေ။

'ထင်လေတို့အား သိုင်းလော့ကကိုစွဲတုံးဆောင်ရွက်ဖို့နှင့် ကြံရာမှာ အားဆပ်တယ်ဆိုတာ ရှိနေပြီပါလား။'

သူ၏ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောဆိုထိသည့် စန်းတုံးလေသည် ချမ်းမော့လိုက်လေသည်။

‘ဝါခတရ အမှန်ပါ။ အခု သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာဟာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အေးသွေးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဝါပေမယ် သိုင်းလောကသားတွေ ခည်းလုံး ညီညွတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးကုန်မဆို ကျွန်လူမျိုးသွားနိုင်မှာပါ’

လူငွေကြီးလင်က စူးစမ်းလိုက်သည်။

‘ရိုက်ချုပ်ကြီးကီယ်တိုင် သိုင်းလောကထဲဆင်လေတယ် ဆိုတော့ လုပ်ကြံမှုတွေရဲ့ နေ့စဉ်ကုန်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုရှိနေလို့ဖြစ်ရမယ်။ ဝါပေသုတရကောင် ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့ပါလား’

စန်းတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘သူငွေကြီးလဲ မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရမယ်။ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့လဲ ဆက်ဆံနေရတယ်ဆိုတော့ ကြိုတင် သတိထားနိုင်အောင် ဈာန်တော်ပြောပြပါမယ်။ ဟိုကန်ချို ကျွန်က သိုင်းလောကကို မွေနှော့ဖတ်ခဲ့တဲ့ ကြေးစားလူသတ် လမစား ခေါင်းဆောင် ဝူးလီဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ နေလဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ လူသတ်ဆဲများတွေနဲ့ပါ။ သူတို့ ကြေးစင် သိုင်းလောကသား အတော်များများ ဝုက္ကဋ္ဌရက်စက် ရတယ်။ နေ့စဉ်ပိုင်းမှာ သိုင်းလောကသားတွေက အလေးပေးဘဲ တောင်စုံဘက်စုံတနေဖော်ထုတ်ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားကြတာနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ရိုက်ချုပ်ခေါင်းဆောင် ဝူးလီလဲ ဒေဆုံးသွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်’

သိုင်းလောက၌ နေလဂိုဏ်းမှာသည် ကြေးစားလူသတ် ဆရာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောရိုက်ချုပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ဝုက္ကဋ္ဌသားခွဲဖူးသည့်သူ့ သူငွေကြီးလင်သည် သိရှိထားလေသည်။

‘အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လုပ်ကြံမှုတွေဟာ နေလဂိုဏ်းဝင် တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူနေတာကြောင့် နေလဂိုဏ်း ပြန်ပြီးခေါင်းဆောင်လေတယ်များသားလို့ တိုးတိုးကသံသယ ဝင်နေပါတယ်’

စန်းတုံး၏စကားအဆိုတွင် သူငွေကြီးလင် ဦးခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ထင်...နေလဂိုဏ်းပြန်ပြီ။ ခေါင်းဆောင်လေတယ်ဆိုရင် အခု လေ့မိဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်ပါအောင် ဆရာတော်ရဲ့မှာတော့ ခါကကီ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုလေးခု ဘယ်လိုများလုပ် ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား’

စန်းတုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ပြောဆိုပြီးမှတော့ အစအဆုံး ပြောရအော့မှာတော့ သေဆုံးရက်ထပ်ပြဿနာအခဏာ နဂါးဂိုဏ်းနဲ့ ဝတ်သတ်ပေးမိမယ်’

သူငွေကြီးလင် မျစ်မွေခင်ကုတ်သွား၏။

နဝါဂိုဏ်း...တုတ်အား၊ ကျပ်ကြေးပေးပါဇာ၊

ထင်း...သူတို့က...ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော မနော
လျှို...ဂုဏ်ဂုဏ်...လူ့တူ သိပ်မသိ ဤကားပေါ
ခါ...ထိပ်ထိပ်...သိုင်းသမားကြီးတို့က...သိကြိယ
တယ်...နဂါးဂိုဏ်းဟေ့ ရှောင်လင်၊ ဝူဆန်းစတဲ့ ဂိုဏ်းကြီး
တွေထက်ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားနိုင်တဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်
တော့မလို့ သိသားကြီးခါတယ်

ဆူငွေကြီးလင် နယုန်နိုင်အောင် ပြန်သွားစေတည်း။

ယခင်ပေး ပြောတခ...ပေးချီးရဲ့ဟာ၊ ရှောင်အင်
ဝူဆန်းစတဲ့ဂိုဏ်းကြီးတို့ထက်ပို၍ ထင်ရှားသွားနိုင်တယ်
ဆိုတာ ပြန်နိုင်ပါ့မလား၊

စန်းထုံးက ရှင်ပြလေသည်။

သူတို့က...ထင်ပေါ်ချင်ရင် သိုင်းစတာကရဲ့ ထိပ်ဆံ
...သော နဝါဂိုဏ်းမှာ ရှေးသောင်းတာကုဏ္ဍေပေခါကျော်
စမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်ပေါ်...ရှေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ပြ
စာကို...သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူရှိနေလို့ပါပဲ။

ပြော...။

ထူးလွယ်မြောရင်တော့ ပြိုင်ဘက်က...ကျောက်ပိ
သိုင်းကျမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားအပ်ပေါ့ဗျာ၊ ခါပေးဆုံ နဝါ

သိုင်းလေးက...ခန့်လက်က...ဟူသည် ကြေးစားလူသတ်
သမားများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောဂိုဏ်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်
ခဲ့ပြီ။ စက္ခုပေးခဲ့ဖူးသည်ကို သူ့ရွေးကြီးလင်သည် သိရှိထား
လေသည်။

ထူးဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လုပ်ကြံမှုတွေဟာ နေထိုက်စင်
...တူရဲလက်ချက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူနေတာကြောင့် နေထိုက်စား
ပြန်ပြီးခေါင်းပေးစင်လာတာမျိုးလေးလို့ ဆိုတို့ကသံသယ
စင်နေပါတယ်။

စန်းထုံး၏စကားအဆံ့တွင် ထူးရွေးကြီးလင် ဦးခေါင်း
...ဆတ်ဆတ်ညီညီလဲလဲလေသည်။

ထင်း...နေလေဂိုဏ်းပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လေတယ်ဆိုရင်
...အခု မလွယ်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ပါစေရုံလို့ ရာတောင်ရမှားတဲ့
ခါတစ်...နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုကတော့ အယ်လီချား...
...သို့မဟုတ် ပြောပြနိုင်လား။

စန်းထုံး ရမ္မံမောလိုက်သည်။

ပြောဆိုပြီးမှတော့ အစားဆုံး ပြောရအောင်မှာပေါ့လေ။
...နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုဟော့ နဝါဂိုဏ်းနဲ့ ဝတ်သက်ပေးပါ
...ယ်။

ထူးရွေးကြီးလင် မျစ်မော့စင်တုတ်သွား၏။

နဂါးဂိုဏ်း...ဟုတ်အား၊ ဟျပ်ကြွေးပူးဝါလား'

'အင်း...သုတ္တိဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားအောင် မနေဘဲ လျှို့ဝှက်ပုဂံဝဲနေကြစေဘူး လူ့အတွက် ဆိပ်မသီးကြွားပေါ် ခါပေမယ့် ထိပ်သီး သိုင်းသမားကြီးတွေကအစာ သိကြွယ် ထယ်၊ နဂါးဂိုဏ်းဟာ ရှောင်လင့်၊ ဝူဟန်းစတဲ့ ဂိုဏ်းကြီး တွေထက်ကောင်း ထင်ရှားကျော်ကြားနိုင်တဲ့ ဂိုဏ်းထစ်ပုံပြန် တာကိုလဲ ဆီအဖူးကြွေပါတယ်'

သူငွေကြီးဆင် ယေိုဝိုင်အောင် ပြစ်သွားလေသည်။

'သခင်ဇား ပြောတာ စေတနာရှင်လား၊ ရှောင်ဆင် ဝူဟန်းစတဲ့ဂိုဏ်း ကြီးတွေထက်အစာစင် ထင်ရှားသွားနိုင်ထယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'

စန်းတုံးက ရှမ်းပြေးလသည်။

သုတ္တိအသား ထင်ပေါ်ချင်ခင် သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်ဆုံး ခန့်ရာကို သုတ္တိရယူနိုင်တာအမှန်ပဲပါ။ အခုကြောင့်လဲ အသား သေတဲ့ နဂါးဂိုဏ်းမှာ ရှေးဟောင်းအက္ခရာစေပေဒ်ကျောက် စိမ်း ပုရပိုထံပေါ်မှာ ရေးသားမှတ်တမ်းထင်ထားတဲ့ ပြစ် အားကင်း သိုင်းကျမ်းစစ်ဆွဲခန့်ယူမိပါ'

'မြွေ...'

'လူလဲလယ်ပြောရရင်အား ပြိုင်အန်ကင်း ကျောက်စိမ်း သိုင်းကျမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားအယ်ပေါ့လို့၊ ဒါပေမယ့် နဂါး

ဂိုဏ်းဟာ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို အသားပြုတ် လျှို့ဝှက် စားခဲ့တယ်၊ သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်ဆုံး ခန့်ရာပိုထံ ကြွေးပေး သူ၊ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ မိတ်ပျက်တဲ့ ချစ်ကြည်ရင်း ခိုးဝေ ခန့်ထိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ နဂါးဂိုဏ်းကို လေးစား စားဝေ၊ ဆန်ဆဲခွဲကြပါတယ်'

ဝမ်းရိုက် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍ နားထောင်ခဲ့၏။

သိုင်းလောကပြစ်ပုပ်ချွမ်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း နေသည်ဟု ထင်မြင်ဖြင့် ဆင်မိလေသည်။

စန်းတုံးနှင့် သူငွေကြီးလင်တို့က ဆယ်ရှုံးထားရေးပြော ဆိုနေကြလေသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းဟာ လေးစားရာထောင်တဲ့ ဂိုဏ်းထစ်နဲ့ ပြစ်ရင် အနုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းတွေနဲ့ တယ်လိပတ်သတ်နေ ထယ်၊ ဟျပ်ကံရှမ်းပြပါလား'

သူငွေကြီးလင်က အမေလိတ်စတာအခါ စန်းတုံးခေါင်း သို့မဟုတ် ဆိုက်လေသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းကို တပြစ်မြင်တာတွေ လောက်ပါလား၊ ခု ထင်လော အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဧဂ္ဂနဂါးကျွမ်းလုံးနဲ့ နဂါး ချွမ်းလို့တို့တာ အနုချိန်က နဂါးဂိုဏ်းဝင်တဲ့ ပြစ် နုလိမိပါ'

'အင်စသတ်အေး သုတ္တိဟာ နဂါးဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ် ကြတယ်'

ယခုမှ ထူငွေကြီးလင် ဆသောစင်္ဂါကံသွားလေသည်။
 'နဂါးဂိုဏ်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုသုံးယောက် အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲ ကွားကြွပြီး ပျားစိ သူ့ခဲဘယ်၊ ရွှေနဂါးနဲ့ငွေနဂါးတို့ လုပ်ကြံတရားဟာ နဂါးဂိုဏ်း ချုပ်ရဲ့ ရှေးစတင်း ဆက္ကနဲ့ မှတ်သားထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းသီးကျမ်းကြောင့် ပြစ်ဒုဗယ်လို့ ဆိုးဆိုး သံသယရှိနေလို့ပါ။'

'နေပါဦး၊ ရွှေနဂါးနဲ့ ငွေနဂါးတို့က ကျောက်စိမ်းသိုင်း ကျမ်းကို ခုတ်ဖတ်ကြည့်လော့။'

ထူငွေကြီးလင်က မေးလို့ဒီပေဒါအခါ ခန့်တုံ့ခေါင်း ခေါ်ယမ်းလိက်သည်။

'နဂါးဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျေနပ်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို သူ့ပိုင်ဆိုင်အယ်၊ ဒါပိုင်ဆိုင်အယ် နဲ့ အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ခုနစ်နှစ်၊ ဘယ်သူမှမသွား ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အုတ်ဂူမှာ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ကြမ္မာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။'

'ဪ...'

'ဒါ ပယ်လို့ နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အုတ်ဂူဟာ မသမာသုတေ့ ရဲ့လက်ချက်နဲ့ မောက်တုတ်ခံရပြီး ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။'

သိုင်းလောကအား လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသော ကျောက်စိမ်း သိုင်းကျမ်းမှာ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

ကံဟာ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို အသုံးမပြုဘဲ လျှို့ဝှက်စားခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်ဆုံးနေရာရရှိတဲ့ အကြံပေးသူ။ သိုင်းလောကအားတွေနဲ့ မိတ်မပျက်တဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေ ခါရင့်သိုင်းယဇာကြီးတွေဟာ နဂါးဂိုဏ်းကို လေးလေးအားလေး ဆက်ဆံခဲ့ကြပါတယ်။'

ဝင်းရီက တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေ၏။
 သိုင်းလောကပြန်ရပ်ချာသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်ဟု ကပြည်းဖြူးထင်မိလေလေသည်။

နေ့ထုံးနှင့် ထူငွေကြီးလင်တို့က ဆက်၍ ဆွေးနွေးမြှောက်နှိုးနေကြလေသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းဟာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခု နှစ်ရပ် အနုပြန်ပေါ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ဘယ်ဆိုပတ်သက်နေလဲ။ ဘျုပ်ကိုချွန်းမြပါလော့။'

ထူငွေကြီးလင်က မေးလိုက်သောအခါ ခန့်တုံ့ခေါင်း ညစ်ယိုလဲလေသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းကို ကပြစမြင်တာတွေဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်လော့ အဆတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ရွှေနဂါးကျင်းလို့နဲ့ ငွေနဂါးချုပ်လို့ဟာ အစချိန်မှာ နဂါးဂိုဏ်းဝင်တော့ ပြစ်ဒုဗယ်ပေါ့။'

'ဆက်ဆော့တာတွေ သူတို့ဟာ နဂါးဂိုဏ်းလားဟော့ ပြစ်ကြတာပေါ့။'

ယခုမှ သူဌေးကြီးလင် ယခင်ခေါက်သွားလေသည်။
 'နဂါးဂိုဏ်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ
 ဂိုဏ်းတူညီ အစ်ကိုဆိုးယောက် အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲ
 သွားကြပြီ၊ ပျက်စီး သွားခဲ့တယ်၊ ရွှေနဂါးနဲ့ငွေနဂါးကို လုပ်
 ကြံခဲ့တာဟာ နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ရွေးမောင်း အကွဲအနဲ့ မှတ်
 သားထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းသီး ကျမ်းကြော့စင် ဖြစ်ချယ်လို့
 ဆိုးဆိုး သံသယရှိ နလို့ပါ'

'ခေပါဦး၊ ရွှေနဂါးနဲ့ ငွေနဂါးဆိုတဲ့ နာမည်စိမ်းသိုင်း
 ကျမ်းကြော့ မှားကြလို့လား။'

သူဌေးကြီးလင်က မေး ဝိုက်လေအခါ နန်းထုံးခေါင်း
 ခေါယ်မီးလှိုင်းသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ
 ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို သူပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ပါပိုင်ဆိုင်တယ်
 နဲ့ အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲပြီ၊ နန်းကဆုံး တယ်သူမှမစွဲဘဲ
 ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အုတ်ဂူမှာ မည်သည့် မြှုပ်နှံ ခိုထိကြဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ခဲ့ကြတယ်'

'ကြော်...'

'ခါးပမယ် နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အုတ်ဂူဟာ မသမားသူတွေ
 ရှိလက်ချက်နဲ့ ဖောက်ထွင်းခံခဲ့ရပြီး ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်း
 ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ဖူးပဲ'

သိုင်းလောကအား လှမ်းစိုင်းနိုင်စွမ်းရှိသော ကျောက်စိမ်း
 သိုင်းကျမ်းမှာ မည်သည့်အရာမှ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

မသမားသူ တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ရောက်
 သွားခဲ့ပါလျှင် သိုင်းလောက ခုကွဲရာ နိုင်လေသည်။
 ထိုကိစ္စသည် ခေပါပေါ့တန်တန်ယခင်ထဲမှ ရှိ မရမသေ
 ခွဲတစ်ခု ဖြစ် နေ၏။

'ရွှေနဂါးနဲ့ငွေနဂါး လုပ်ကြံခဲ့တာဟာ ကျောက်စိမ်း
 ကျမ်းကြော့ ပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင် နေသဂိုဏ်းက မကြို
 မလှသတ်သမားတွေ ပြန်ပြီ၊ခေါင်းထောင်လေးကြမယ်ဆို
 ကဲ...ကျွန်တော် ရဲ့ဘိုးဘိုး ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမယ်ဆို
 ကို ဝါးပဲစဉ်းစားကြည့်ပေးဟာ'

သူဌေးကြီးလင် ခေါင်းညိတ်လှိုင်းသည်။

'အင်း...သိုင်းလောကအားရ၊ စိတ်မပေးစရာပါလား။
 ပုံကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါမယ်၊ အချိန်မရွေးလေခန့်ပါ၊
 အချုပ်ကြီးကလဲ ပြောလှက်ပါ။'

'စိတ်ချပါလျှင်...ကျွန်အောင်ကို ခုလှိုညှော်ခဲ ဈေးမေးအစ
 မှူးငှားတင်ပေးတယ်၊ ကဲ...ခွင့်ပြုပါဦး'

ခေပါခါးစားထုံးက သူဌေးကြီးလင်အား နှုတ်ဆက်
 လေအတိုင်းသည်။

မသမာသူ တစ်ယောက်ထောက်၏ လက်ထဲသို့ ရောက်
သူ့ခဲပါလျှင် သိုင်းလောက ခုက္ခရာ နိဒ္ဒိလေသည်။
ထိုကိစ္စသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထူး၍ မရသေး
ဘဲ ခွဲဘစ်ခဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

ရွှေနဂါး နှင့် ငွေနဂါး လှုပ်ကြွခံရတာဟာ ကျောက်စိမ်း
နီ၊ ကျောက်နီ ပတ်သက်နေမယ်ဆိုရင် နေလဂိုဏ်းက ကြွေ
မီးလှူသတ်သမားတွေ ပြန်ပြီ ခေါင်းထောင်လေးကြွမယ်ဆို
ကဲ... ကျွန်တော့် ရဲ့တိုးတိုး ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမယ်ဆို
ကဲ ဦးပဲစဉ်းစားကြည့်ပေးဟာ

မိမိဆွေ

ပေခါလေးစန်းတုံးနှင့် ဝမ်းရီတို့ ဗင်ဂေတမ္ပထွက်လာ
ခဲ့ကြသောအခါ နေမုန်းတည့်ချိန်ထင် ကျော်လွန်လစခဲ့ပြီ
သည်။

ဝမ်းရီသည် ယခင်ကလို့ စန်းတုံးအပေါ်၌ အထင်သ
သည့်စိတ် ရရှိစေဖို့ပါချေ။

စန်းတုံးမှာ ခေလ္လမထုတ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြီး ထ
ဆဲဖြစ်နေပါတော့သည်။

လင်ဂေတန်နှင့် မလွမ်းမကွမ်းသို့ရောက်လျှင် စန်းတုံးက
ခြေလှမ်းပေးလိုက်ရာ ဝမ်းရီလည်း ခုတ်တန်လိုက်ရ၏။

စန်းတုံးက ဝမ်းရီအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ယခင်က
နှင်မယ် စေတော်မူပါ။

လှငွေကြီးလင် ခေါင်းညိတ်ဖိုဆဲသည်။
အင်း... သိုင်းလောကအရ၊ စိတ်မခင်းစရာပါလား။
ကျုပ်ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါမယ်။ ကချိန်မရွေးလစခဲ့ပါ။
ကဲ... ချုပ်ကြီး နဲ့ ထဲ ပြောလိုက်ပါ။

မိတ်ချ၊ ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ခုလိုနည်းခံကျွေးပေးအစ
ဗူးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ... ခုင့်ပြပါဦး။

ပေခါလေးစန်းတုံးက ပျံ့ငွေကြီးလင်အား နှုတ်ထုတ်
သလေအော့သည်။

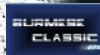

ဝမ်းရီ မျက်စိမှောင်ကုတ်သွား၏။

‘ဝင်းဟာ တစ်ယောက်တည်း သူ့စာအင်းစားလေး တစ်ယောက်
ကုတ်တဲ့ သိုင်ယေမှားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး’

‘တုတ်ပါဏယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းလောကဓွဲ အထင်
ရ သိုင်းဂိုဏ်းကြီး ဆယ်ဂိုဏ်းထဲမှာပါတဲ့ ဝေခါဂိုဏ်းချုပ်
မြူး ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝေခါဂိုဏ်းချုပ် စန်းဇယ်ဟာ
ကျွန်တော် ရဲ့အဘိုးပါ’

မိတ်ဆွေ

ဝမ်းရီ နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

‘မင်းတေ သူ့စာအင်းစားလေးအစ်မယောက် ဖြစ်နေရင်
အောင် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်၊ ထင်ရှားတဲ့သိုင်း
စားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က
မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဝမ်းနည်းပါဏယ်’

ဝေခါလေးစန်းတုံးနှင့် ဝမ်းရီတို့ လင်ဂေဟာမှထွက်လာ
ခဲ့ကြသောအခါ နေ့စွန်းကညစ်ချိန်ထင် ကျော်လွန်လေ့ရှိပြန်
သည်။

ဝမ်းရီသည် ယခင်က ခို စန်းတုံးအပေါ်၌ အဆင်သင့်
လည်စိတ် ရှိတော့ပါချေ။

စန်းတုံးမှာ ဝေခါမတုတ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီ၊ ထို
အကြောင်းအရာတို့ကို တော့သည်။

လင်ဂေဟာနှင့် မလွတ်အကမ်းသို့ ရောက်လျှင် စန်းတုံးက
ခြေထုပ်၊ ရုပ်ထုပ်က ဝမ်းရီလည်း ခုတ်လှိုက်ရ၏။

စန်းတုံးက ဝမ်းရီအား ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေအစ်မယောက်လို အဘဘယ
နဲ့ပဲပဲ မတုတ်ဘူး’

မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံနိုင်ကြောင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော
ကပ်လေသည်။

စန်းတုံး အံ့သြသွားသည်။

‘သိုင်းလောကသို့ ဖြစ်တာနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံ
သူ၊ တုတ်အေး၊ အင်္ကျီကြီး ရဲ့အယူအဆဟာ အံ့သြစရာပါ
တာကြောင့်များလှဆိုတာ ကျွန်တော်က ရှင်ပြုပါ
ဦးမလား’

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတီလို့ထံသည်။

‘မင်းဆီချင်ရင် ရွှင်းပြုစုတစုပေါ့၊ သိုင်းသမားတွေဟာ ထစ်ခနဲရှိတာနဲ့ တိုက်ခိုက်ဆတ်ပုတ်ချင်ကြဲဇာမ်း၊ သွေထွေသံယို တိုက်ပဲ့စာနဲ့ ပြုသနာမျိုးစုံကို ပန်တီးခနဲကြဲဇာမ်း ဒီလိုကြမ်းကြုတ်တဲ့လူတွေကို ခဲးခဲးထရှောင်ဖို့ ကျွန်နားထည့်ထေးဇာမ်းလ’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘာတဲ့’

စန်းတုံးသည် ဝမ်းရီ၏စာယူအဆကို လက်ခံခိုင်ခံ့စေကာ ပြစ်သူး၏။

‘အစ်ကိုကြီးရဲ့စာယူအဆ တစ်ပုစီသက်ဆွန်လွန်းပါဘယ်၊ သိုင်းသမားကောင်းတွေ ရှိကြပါဘယ်၊ သိုင်းသမားမှတော့ပါဘူး။ ထယ်ခနဲရုမှာအထို လူ့စာအင်းပွဆိုးဆိုကာ ရှိထယ်ကြဲအစပါပဲ။ အဆိုခွဲအစာစား ဝှန်ကွဲမှုနဲ့ သားအုတ် အစ်ကိုကြီး လက်ခံနဲ့ပထမ။’

ဝမ်းရီ ထက်ပြုံးချေကာ စာရွေးမြောင်း ခနဲလိုက်သွားသည်။

စန်းတုံးက ဆက်ပြောသည်။

‘သိုင်းသမားထီးတွေဟာ မခက်ခင်းမှဒုခရိုစီ လုပ်တဲ့တွေကို ကျူးလွန်ကြာယ်၊ သိုင်းသမားအထဲတွေကား

မကောင်းသူဟယ် ကောင်းသူဟယ်တယ်။ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ကြာအယ်၊ သိုင်းသမားဆိုတိုင်း မှန်းတီးစေမယ်အစား လူထောင်လေး၊ လူဆိုးလေးဆိုတာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားဆင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မြှောက် အစ်ကိုကြီး လက်ခံခိုင်ခံ့ပေးစေ’

ဝမ်းရီ ငြင်းမရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထက်ခံလျှင် ဘာပစ္စည်း စာစုန်းရောစီသူ ဖြစ်သူ့အတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

‘ကျုပ်လက်ခံပါတယ်’

စန်းတုံး ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇာမ်းကိုကြီး။ ကျွန်တော် ဥပမာ ခြေပြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေးဂိုဏ်းမှစ၍ နှစ်ခွဲလို့လို့ ကိုင်းသမားနှစ်ဆယ်စာမရင်ပေးဆုံးရှုံးရတယ်။ ငါးဆယ်လေးစာပဲ ခက်ထရခိုက်တယ်။ အဲဒါ အများပြည်သူကို ရုက္ခာခါးခနဲခင် ထွက်နေကြတဲ့ လူဆိုး ခေးပြုတော့ သိုင်းသမားဆိုတဲ့ကို အချမှန်နှစ်ခုထဲ တိုက်ပဲ့စာ ဆီနှိပ်ကြနဲလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို အယ်ထကမှ အကုအညီအဆင့်စေရာ မလိုဝင်ဘူး။ အားကြီးတွေပဲ ဝေးရောမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝင်ကို အသိအိတ်နဲ့ စေတနာမှတော့ တိုက်ဖျက်နေကြတာပါ။’

ဝမ်းရီသည် စန်းတုံးကား ဝေးလေးစေးစေး ကြိုညှိလိုက်သည်။

၁၄၀ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုင်းလေးထောင့်များနှင့် ဇော်တစ်ရွှံ့ ထုတ်သော
ထေးကွယ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာလေသည်။

'ထင်ကြို... ကျွန်တော် နှို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အပြစ်
လှတော့သေးနိုင်ပြီလားဗျာ'

စန်တုံးတေလျှင် ဝမ်းရိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စေလေ
သည်။

ပုထုပပိုင် ပြုစု

(ဓူထိယပိုင်၊ ဇာတ်ဆိပ်၊ ဆက်ဆက်ပတ်၅ပါးရန်)

ဝဏ္ဏအောင်

ကြေးစားပေဒေါ့

(ဓူထိယပိုင်၊ ဇာတ်ဆိပ်)

www.burmeseclassic.com

တစ်နှစ်ငင်လျှင်

ကျိတ်တစ်ချစ်၊ ကြွယ်ဝသော ဆူငြားသားလေးတစ်
ယောက်နှင့် နေထိုင်အိပ်ထိုင် မုတောင်းခေးနှလေး ဇာစ်
ဖောင် (၃၇) သိင်္ဂါလေးကလေး ပေဒါ၊ ဇာစ်ယေးထံ
တို့ တွေ့ဆုံခိဏာ ဝိတ်ဆွေများပြန်သွားကြသည်မှာ ထူးဆန်း
သော ကိစ္စတစ်ခုတူ ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဝမ်းရိပ် နှစ် နှစ်တို့ နှစ် တောင်းခံမှုကို ရှိတိုင်း လျှ တစ်
ခိတ်ဆွေပြစ် လက်ခံလိုက်ပြီ ပြစ်ပါသည်။

ထိုအခင်း သိင်္ဂါလေးများအပေါ်ထူးသို့သော် နိတ်နေ
စာစားထွက်သည် ပြောင်လဲထွက်ပြီ ပြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းလှစွာပင် ကောင်းကျွမ်းသော မထေးကင်းမှုများ
အညွှန်းကြွလေး သိင်္ဂါလေးများတွင်လည်း မှုခို၊ လူ
ကောင်း ရှိနေမည်တို့ လက်ခံရမည်သာ ပြစ်ပါသည်။

သိုင်းသမားဆိုမျှားက အများထုငါကပေ၊ ဒုက္ခက
နေကြသော်လည်း၊ သိုင်းသမားကောင်းမျှားသည် အများ
အကျိုး၊ ထိုင်းပြည့်အကျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နေ
လှမျှားဖြစ်နေကြသည် မထုတ်ပါလော့။

သိုင်းသမားတိုင်းသည် ရန်လိုပြီ၊ တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်
စေ၊ ကြိုးစားနေသည်ဟူသော အယူအဆကို ပယ်ဖျက်နိုင်
ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် မေမျှော်လင့်တဲ့ကြိုးစားခဲ့ရသည့် ကြားစားလူသတ်
သမားမျှားနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်စိမ်း သိုင်းထုတ်နှင့်
လည်းကောင်း၊ ဝတ်သက်၍ စနိုးတူးကို အားကိုးထားထား
ပြုခဲ့တော့မည်ဟု နားလည်ထားသည့် မတုတ်ပါလော့။

စနိုးတူးသည် ဝမ်းရီအား စေ့စေ့ကြည့်ကစ၊ မေးစေ
သည်။

'ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ အစ်ကိုကြီး
ကအယ်ပဲ လက်ခံပြီနော်'

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ကုတ်တယ်လေ၊ အာမြစ်လို့လဲ'

'မိတ်ဆွေဆိုတာ ကစ်ယောက်နဲ့ ကစ်ယောက် ကူညီ
ဖို့ပဲ၊ ရတယ်၊ အကျိုးစီးပွားပျက်အောင် မလုပ်ရဘူး။
မလိမ်မညာရဘူး၊ မညည်းအရဘူး၊ မတုတ်ဘူး။'

ဝမ်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။
'ကုတ်တယ်လေ၊ အာဗျီ... ကျွန်ုပ်တို့ မင်းကို လိမ်ညွှာ
လှည့်စားမည်လူလို့ ထင်နေလို့ဇနား'

စနိုးတူး၊ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မတုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ အစ်ကိုကြီးကို လှည့်စား
မိခဲ့လို့ပါ'

'ဟင်...'

မေမျှော်လင့်တဲ့ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ဝမ်းရီ
ကြောက်အမ်းအမ်း၊ ပြန်ထွားလေသည်။

'ကျွန်တော် အမှန်အဘိုင်း၊ ဝန်ခံရရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရင်းနှီး
မှုရအောင် အမင်ကြိုးစားခဲ့အပ်ပါ'

'မင်း...မင်း...'

'ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဘေးခင်းပန်ပါအယ်'

စနိုးတူးက လက်နှစ်ဖစ်ဆုပ်ကာ ဦးညှိတ်ရင်း ပြော
လေသည်။

ဝမ်းရီသည် နားမအညီနိုင်စွမ်းဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ထူးနှင့် ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားသည်ဆိုလျှင် စနိုးတူး
နှင့် ခိုင်လုံသော အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမည် မလွတ်ပါလား။

စန်းတုံး၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာအသွင်ဖြင့် ပြော
လေသည်။

'သိန်းလောကမာ မကြားစားလျှာသတ်ထပ်မှားတွေ ပေါ့
ပေါ့ကလေးပဲ။ နဂါးသိုက်သမားတွေ လှုပ်ကြွခဲ့နေတယ်
ကြောင့် ဂိုဏ်းပြင်တဲ့ မနုဿိန်နဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နဂါး
ဂိုဏ်းကို တွေ့ရဖို့ သိန်းလောကမာတို့ ဆင်စင်နေပြီး သိန်း
လောကမာတို့ တံဆိပ်နှိပ်နှိပ်လည် ပေါ့ ပေါက်လေးထဲကို ကျွန်
တော်တို့ သံဃာဝင်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗေဒ
ဂိုဏ်းက အင်တိုက်အားထုတ် ကြိုးစားစုံစမ်းခဲ့ကြပေမယ့်
ခုထိ ဘာမှလေးသေးပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို အချိန်မီ မော်ထု
နိုင်ခြင်းမရှိရင် သိန်းလောကမာ လူသတ်မှားတွေ ပေါ့ပေါ့
လေးနင်းနင်း ကျွန်တော်တို့ စီးရိမ်စားကြီးဖြစ်နေကြတဲ့အခါ
မှ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်
ဖြတ်လာခဲ့လေပါတယ်။

ဝမ်းရီက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

လူကလေး လှည့်စားမိသည်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် မကျေနပ်
သည်စိတ်များပြစ်ပေါ်လာသည်တို့ ချိုးနှိမ်ထားရလေသည်။

'နဂါးဂိုဏ်းနဲ့ နေ့လရိုက်တို့ရဲ့ ဆက်စပ်မှုဟာ ထိုင်း
ထိုက်စန်းနဲ့ အင်းထပ်နှိပ်သုံးမြို့ ပဿဝန်ကျောင်မှစ၍ ပြစ်ပေါ်
လာပေ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းခဲ့သမျှ အစ်ကိုကြီးအလို့ငှာ
အခြားထူးခြားတာ တစ်ခုမှမတွေ့ရပါဘူး။'

'ဟင်...'

ဝမ်းရီ ရင်ထိတ်လွှားနေသည်။

'ကျွန်တော်တို့ဆန်းနေအင်အင်လေး။ ဘာလဲ... ကျုပ်ကို
ရွာသတ်သမားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေလို့လား။'

'ကျွန်တော် ဒီသဘောပြောတာ မတုတ်ပါဘူး။'

စန်းတုံးက မျှော်ချင်းရှင်းပြလေသည်။

'အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီမြို့ကို ရောက်လာပြီး လီဝင်းကျွမ်း
ဆိုတဲ့လူကို လိင်ဂုဏ်နေခဲ့ဖူးတဲ့ မတုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးနဲ့
အတူ ရှမ်းဂေဟာက အိမ်ထိန်းကြီးပါလားဟယ်၊ သူတွေကြီး
ရှမ်းယူဟာ မကြာသေးခင်ကတည်း အသက်ခံခဲ့ရဖူးဟယ်၊ နေရာ
ဂိုဏ်းရွဲလက်ချက်လို့ သံဃာပုဂ္ဂိုလ်တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ
မှန်ခဲ့လား။'

အဖြစ်မှန်ကို ဝမ်းရီ စာပြည်းပြည်းချင်းနားလည်သဘော
ပေါက်လာလေသည်။

သိန်းလောကမာများသည် အမြော်အမြင် ရှိကြပြီး
အစားအပွဲကိစ္စလေးတစ်ခုကိုပင် အတိပြုမိတတ်ကြသည်ဟု
ဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီးဟိုစုံစမ်းနေတဲ့ လီဝင်းကျွမ်းနဲ့ဟာ လူဟာလဲ
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေအယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ထူးခြားမှု

၁၅၆ ဝတ္ထုအစစ်

တစ်ခုရှိရမယ်လို့ သတိပြုမိပြီး အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော်
ချဉ်းကပ်မိတော့မယ်ပဲ'

ဝမ်းရဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'မင်းရဲ့လုပ်ရပ်မှန်ပေါ့တယ်၊ ကျုပ်စိတ်မဆိုးပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆယ်ပြီး အသိ
တမှတ်ပြုနိုင်ပါ့မလားဟင်'

'ပြန်ပေါ့တယ်၊ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေအောင်း တစ်
ယောက်လို့တော့ သတ်မှတ်နိုင်ပါ့မလားဟင်'

စန်းတုန်း၏ စိတ်နှလုံးကလေးကို နှစ်သက်မိပြီဖြစ်၍
ဝမ်းရဲ့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ရာ စန်းတုန်း၏ မျက်နှာ
ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည်။

'ဝမ်းသေလိုက်တာပျာ'

ဝမ်းရဲ့လည်း ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်အခုနဲ့ မင်းကိုကူညီနိုင်အာရှိပါသေးတယ်၊ မင်း
စုံစမ်းနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ပါပေါ့လေ'

'အစ်ကိုကြီးကူညီမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးပါပဲ'

ဝမ်းရဲ့သည် ကျေးဇူးစိမ်းသိုင်းကျမ်းအကြောင်း ပြောပြ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် တောင်းရမ်း စားစားကလေးကလေးက ပြေး
လွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စန်းတုန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

'အကြောင်းတော့ ထူးပြီအင်ဇယ်'

အနီးသို့ရောက်လာသည် စန်းတုန်း၏ ဦးညွှတ်ကစား
အစောတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

'ဆင်ခေ... အခုကြီးတဲ့ကိစ္စ ပေါ်နေပြီ၊ ကျုပ်နဲ့
အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ပါ'

'ကောင်းပြီ'

စန်းတုန်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။

'တောင်းပြီလေ'

ထူထဲ ဝမ်းရဲ့ဘယ်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီးကော ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါသေး'

'ကျုပ်က...'

'ကျွန်တော် ရဲ့အဆိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ လိုက်ခဲ့
ပါသေး တစ်ကြိမ်'

စန်းတုံးက ပိတ်ခေါ်သောသားအခါ ဝမ်းရီ ဓားစာ
သွား၏။

မပျော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောကဆားဖျားနှင့် ဝတ်သစ်ပုံ
သည့် အခြေအနေရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

စန်းတုံး၏အားသည် ပေးဒါရိုက်ချုပ်ဖြစ်သည်ကို သိ
ရပြီဖြစ်သည်။

ပေးဒါရိုက်ချုပ်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကြည့်ပြန်
လေ။ စားရသည့် အထက်ကရ သိုင်းလောကြီးတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းရီ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် စန်းတုံး ကလေးခေါ်
သု၏ စကားဆံတုက်ပေါ်လေသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ထင်လား... ရိုက်ချုပ်ကြီးကတုတ် အလွန်အစွမ်းကြီး
တဲ့ အခြေအနေရှိနေပါတယ်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်
လာလို့ဖြစ်ပါသွား။'

စန်းတုံးက ဝက်ကားပြုလုပ်လေသည်။

'ကိစ္စရှိဘူး၊ သူ့မှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေပေါ့။'

မိတ်ဆွေဆိုတာကလေးလုံးကြောင့် ထိုလူ အဖေမှ ဆေး
မပြုဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားခဲ့တာပဲ။

စန်းတုံးက ပိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
'အစ်ကိုကြီး... လိုက်နာဖို့ ဖယ်မဟုတ်သား။'

ဝမ်းရီ ခေါ်ပါခေါ်ယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်မှာ ကိစ္စကိစ္စ ခဏအရပ်ရပ်ရော့အေးလို့ မလိုက်
တော့ပါဘူး။ အဖေကမုတ် ဖြစ်တော့ကြိုတာပေါ့။'

'အစ်ကိုကြီးက...'

'စမ်းပေး အချေကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေပြီပဲ။ သွားပရော့တာ
သွားပါ။'

စန်းတုံး ဆက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

'ခဏအင်းပြီးလာ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ပြီး ဆုံးစွဲကြသေး
တာပေါ့။'

ဝမ်းရီ နှုတ်ဆက်ကား လာခေါ်ယူနှင့်အတူ ပြေးလွှား
တုတ်ခွဲသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းရီက ပေးကြည့်နေ၏။

စန်းတုံး မြန်ကင်းမပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ထိုကိစ္စ
မို့ထိုပြန်နှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အကယ်၍ စန်းတုံးကားလေးခေါ်သွားသောအခါ မလေး
ခဲဝါလျှင် ဗိုလ်မဟုတ် အနည်းငယ်အခက်ကျပြီမှအစ နှစ်

၁၆၀ ❀ ဝတ္ထုအောင်

ခွဲခွဲဆိုပါလျှင် ဝမ်းရိသည့် ကျေးဇူးစိမ်း သိုင်းကျမ်း
အကြောင်း ပြောပြလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အခြေအနေမှာ အစမရှိ၊ တစ်ပုံ ပြောင်းလဲ
လွှမ်းမည်မှ စေချေနေပါတော့သည်။

ယခုမူအရ...။

ဝမ်းရိသည့် ထိုက်စန်း၊ မြို့သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့လေ
စေရသည်။

ဓုတိယအကြိမ်

နေ့စဉ်နိမ့်မှာ အနောက်ဘက်ထွက် ရပ်လျှို၊ ဈေးတိုက်ကွယ်
ထွားတေရုံမည်ဖြစ်ပါသည်။

အောင်းကင်တစ်ရက် ပုစွန်သီးထောင်သမ်းနေသည်။

အိပ်တန်းပြန်ဝင်၏မျှတေး၊ အသိစာစားပေးအာပျံသန်း
လွှမ်းကြသလို တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲအချို့သည် ဝါဂွမ်းပုံကြီးများ၊
အလေး၊ လေနှင့်အတူ တအိတ်လွင့်မြောနေသည်ကို တွေ့မြင်
နိုင်၏။

အရင်လေး မျက်နှာတွင် စိမ်းလန်း၊ သော စေးအုပ်မည်း
မည်း၊ ညိုညို၊ မိုင်းမိုင်း၊ ထောင်ကျန်း၊ လောင်ဆန်းများ
ပျံလွှမ်းနေပါတော့သည်။

ဝမ်းရီသည် စလပ်ပုဂံလေး တစ်ခုပေါ်မှနေ၍ အခွေ
ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စည်တားသို့ ခြံစီဆွဲသော ထို စံစနစ်မြို့ကြီးကို ပျပ်ပျပ်
ဝမိဝမိ တွေ့မြင်နေရသည်။

ထင်းထိန်းမြို့မှ အမြန်တွင် ခရီးမြင်းနှင့်ခဲ့ရာ နေမောင်မိ
ထိုထိန်းမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သောအခါ ဖြစ်လေသည်။

ထိုထိန်းမြို့မှ ရှမ်းဂေဟာပိုင်ရှင် သူ့ဌေးကြီး ချမ်းသည့်
မသမာသူများ၏ လုပ်ကြံခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

သူ့ဌေးကြီးရှမ်း၏ အသုဘဓိတို့ အတို အိမ်သိမ်းကြီး
ဖုံးစုက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သူ့ဌေးကြီးရှမ်း အသတ်ခံရသည်မှ အကျွတ်စိမ်းသိုင်း
ကျမ်းကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု နားသည်မိသလို လီခင်ကွမ်း
ဆိုသူ၏ ပဒယာဂကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်သူ
လေသည်။

ယုအတွက် အန္တရာယ်များသည့် အခြေအနေ ရှိခဲ့ပေ
သော်လည်း လူ့ဘက်ဘုရားအား ဖော်ထုတ် ချီစိတ် မြင်းမြ
နေ၏။

လူ့ဘက်ပီ မခံချင်စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စန့်တုံး
နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏သဘော
ထား မသိသော ခြောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်

ဝမ်းရီသည် အောင်ပူစားလေးပေါ်မှဆင်းကာ ထိုစံစနစ်
သို့ ခရီးဆက်လိုက်လေသည်။

ထိုချိန်များ စာရွှေရွှေ ကျန်ဆုံးသွားသလို အလင်းရောင်
အားဖြည့်လျှာကာ အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးလာလေသည်။

ဝမ်းရီ၏အခြေလှမ်းများ ပို၍ သူ့ကံထူးသည်။
အလင်းရောင်မပျောက်ကွယ်မီ ထိုထိန်းမြို့သို့ အမောင်
သွားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

အမောင်ထူထဲ တစ်ထက်တစ်စ တားကောင်းလှပြီ။
အလင်းရောင် မပျောက်ကွယ်လေမှတစ်ဆင့်တွင် ဝမ်းရီမှာ ထိုကံ
စွမ်းမြို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါသည်။

မြို့စံမှစီးရောင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ အား
မတိထူးသည်။

ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားရင်း သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့
ဆုတ်လျှင် ကြိုက်သီးမြန်းနေထိုင်သူ၏။

အခြေလှမ်းများလည်း တုံ့ခနဲခပ်သွားကာ လမ်းစော
သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဦးလေးရှင်ယု'
သူ့ဌေးကြီးရှမ်းထူသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် တော
အင်းထဲ၌ လုပ်ကြံဆစ်ဖြတ် ခံခဲ့ရမည် ဟုဟုတ်ပါသော

ဝမ်းရိတ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် တစ်ခဏလေးမှာပင်
မြတ်ပင်များ တစ်ခုခုမြည်တာ လှုပ်ယမ်းသွားပြီး လူရိပ်တစ်ခု
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

'ဟာ...'

ဝမ်းရိ တထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ ချွေးခနဲလှည့်ပြီး ထုထီးပြောမိ
လေအေစွာသည်။

ကြောက်တမ်းလန့်အားဖြင့် ထုထီးပြောသွားသည် 'ဖြစ်ရာ
ထိုစဉ်မှာ မြို့တစ်သို့ မပြောမိဘဲ ထိုထိခန့်မြို့ကို ကျေးဇူးငါး
ဆယ့် ပြေးမိသလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

'ဟူ... ဟူ'

အေးစိမ့်သေစေမည့် များ ထိုထိခတ်လေသည်။

လူရိပ်တစ်ခုသည် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွား
ရုံဖြင့် ဝမ်းရီးခြံလှမ်း တုံ့ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

သေသေချွေးချွေး ကြည့်လိုက်သော်အခါ ဇာန်ရှည်လှ
တစ်ယောက်က အမိပိတ်ရုပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

ဝမ်းရိထုထီးပြော၍ မလွတ်ပြေးမိနိုင်တော့ပေ။

အမိပိတ်ထားသူက အနုထီးရောင် ဝတ်ထားသည်
အထိုးအဖိတ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအစဉ်အခါ ဝမ်းရိသိရှိထားပါသည်။

မိန်းမချွေးလေး ခေ့ခန်း၏လက်ရုံး ကောင်းရှည်ပင်
အောက်ပါလာ။

'ခင်...ခင်ဗျား'

ဝမ်းရိ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကေခင်းရှည် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်း မလွတ်တော့ပါဘူး'

'ခင်...ခင်ဗျား'

'ဒီဘစ်ခါတော့ အခင်းမလေးတစ် ပင်ကို ချမ်းသာ
ပေးတော့မှာ မတုတ်ဘူး။ မင်းကို သုတ်ဆင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့
သခင်မလေးကိုယ်တိုင် အခကြေးငွေ လတ်ခံထားပြီပြီ'

ဝမ်းရိ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးတက်သွားသလို မျက်နှာအည်း
ပြုပပ်ပြုအရင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကြေးတောလူသတ်သမားများနှင့် တွေ့ရုံပြီဖြစ်ရာ ဆူငွေ
ပြီ၊ ရှမ်းယုကဲသို့ လုပ်ကြံသစ်ပြတ်ခြင်း ခံရတော့မည်ဟု
အတွေးမိလေသည်။

'ခင်...ခင်ဗျားတို့ လူယုတ်မေတော့ပဲ'

'ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းပြောချင်သလို ပြောနိုင်တယ်။ ကျုပ်
ညီအတွယ် ငွေရဖို့အခါတုန်း ကို...သေဖို့သာ ငြိမ်ထားပေး
တာ'

ကောင်းရှန်က အက်တေ့ ယမ်းလီတီလေသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်’

လေတီးသံများနှင့်အတူ အဆိပ်အပ်ကလေးများ၊ အခမ်းရိတ်ထိုး တရားပင်လုံးလွင့်လေးလေသည်။

ရွှေနဂါးကျင်း၊ လှိုင်းထိုစို့ လူစုသည်လည်းကောင်း၊ ဝှေ့နဂါးကျင်း၊ လှိုင်းထိုစို့ လူစုသည်လည်းကောင်း၊ ထုဝှေ့ကြီး၊ ရှမ်းယုသည်လည်းကောင်း၊ အဆိပ်အပ်ကလေးများဖြင့် လှိုင်ကြဲခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းရီလည်၊ အသက်ပေးလိုစိတ်ရောစေမည် ဖြစ်လေသည်။
ထိုစဉ်...

‘ဟူး...’

လေအစ်ချက် တွဲယမ်းတိုဆီခတ်လာပြီ...

‘ဖြောင့်...ဖြောင့်...ဖြောက်’

အဆိပ်အပ်ကလေးများမှာ မြေပေါ်အပူပတ်ပတ်ပြုတ်စွာ၊ အေးတော့သည်။

‘စင်...’

ကောင်းရှန် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီမှာ သိပ်၊ ညော့ အတီးဖြောက်ထပ်ခြင်းမရှိဘဲ အဆိပ်အပ်ကလေးများအား မညှိသို့မျှ ပုတ်ချစ်နိုင်စေမယုတ်ဟု နားလည်ထားလေသည်။

ဧည့်သူက အဆိပ်အပ်ကလေးများကို ကြားဝင်ပုတ်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေတီးရှန် မကျေမနပ်ဖြစ်လှစွာပြော...။

‘ဘယ်သူလဲ... ထွက်ခွဲခမ်း’

ကျယ်လေးငင်သားအဆိုဖြင့် ဖောင်ပြောလိုက်လေသည်။
တိတ်ဆိတ်နေစေကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထူး၏အသံ ကျယ်စွာစတင်၍ ဟိန်းထူးလေးလေသည်။

ဝမ်းရီသည် မှင်တက်မီအရေမှ သတိဝင်လာကာ ကပျော့စာယာ အနာ၏ ဆုတ်လျစ်လေသည်။

ကောင်းရှန်က အော်ပြောလိုက်သော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထုတ်ပေါ်လဲ ခြင်း မရှိပါချေ။

လေတီးရှန်သည် ဝမ်းရီ ထွက် ပြီးလွတ်မြောက်သွား၊ မညီကို စိုးရိမ်သွားသဖြင့်...

‘သေလိုက်ခမ်း...’

မြေပေါ် ခြေဆေးပုံကား ခုန်အုပ်ကိတ်စိုက်လိုက်လေ၏။
ထက်ဝင်းနှင့် ဝမ်းရီအိမ်ထိပ်ကို အားပေါ်စီးမှမိုး၍ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်အပ်ဖြင့် လုပ်ကြံမှု မသောင်မြင်သဖြင့် သက်ဝါးဖြင့် အဆုံးစီရင်လိုက် ခြင်းဖြစ်လေသည်။

'ဘယ်ခလား...'

ဝမ်းရီ အထိတ်တလန့် ထောင်လိုက်၏။

မျက်လုံးများ၊ ပြာဝေ ခွားကာ မှု၊ မှုလဲကျသွားမိတတ် ပြစ်ရလေသည်။

အစောင့်ရှောက်လ ခဲ့ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရခက်ခဲမည်ဟု မှတ်ယူလိုက်သည့် ဘဝကံအချိန်ခလား၊ အတွင်းမှပင်....

'အူန့်...'

အေးခင်းရှုန်း၏ လွတ်ခနဲ ဧရဏ္ဍထံသို့ ဆွတ်ပေါ်လာလေ သည်။

ဝမ်းရီအား ရိုက်ချေရတော့မည်လစ်ဝါ၊ ရုပ်ဒီရံ၊ ကာ ခနဲကော်ည့် ကပျားစာယာ ခုတ်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီ ကြေစင်အိမ်အိမ်ပြင်သွား၏။

အသက်စွတ်ချေခင်း၊ ကေးကံရုပိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက် ရ၏။

ကေးခင်းရှုန်းကား ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

'ဘယ်သူလဲ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တို့အိမ်ကို ခိုးခနဲ...သူ ကို လာခဲ့စမ်း'

အေးပြာရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ သို့သော် မည်သူကပ်ညှိုးကပ်ယေခတ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဧရိချေ။

ကောင်းရှုန်းတထားမှစင်ထုထဲခေတ်ကြည့်လိုက်သလိုမျက်လုံး ထောင့်ကမ်းကား ဝမ်းရီကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီ ကပျားကယာ ခနဲခနဲဆုတ်သိုက်သည်။

ကေးခင်းရှုန်း မခဲဘဲမေ့ပုံဖြင့် ပြောလေသည်။

'မင်း ကြေးကြေးကံ အထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြန်အစွဲ ကြသေးတာပေါ့'

ကေးခင်းဆုံးလျှင်- ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ တူရခနဲ လေးတိုးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြက်ပင်ရှည်များကြား သို့ ရောက်ရှိသွားကဲ့သို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားစေ ဆော့သည်။

ကေးခင်းရှုန်း ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီက ယခုမှ အသက်ဝေ ရှုရှုထိနိုင်လေသည်။

'ဟူး...ဘော်ပါးသာခွဲ'

ကြောဆစ်မစ်ပွယ်အစောင့်လူစား၊ ကြောစား၊ လူသတ် သမားစစ်ယောက်နှင့် ကျွဲခဲရသော်လည်း အသက်ချမ်းသာ စု ရခဲ့သည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလိုအလျောက် ကံကောင်းခြင်းကား တကယ်တော့...
အား ကူညီခဲ့သတင်ယောက် ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း
လည်း နားထောင်မိ၏။

ဝမ်းရီ အားမှောင်ထုထဲသို့ ဦးညွှန်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ရှိအသက်ကိုကယ်တင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ အခုက ကြုံကြိုက်ရင် ကျေးဇူးပြုဆဲပဲချင်ပေ
တယ်။ ကျေးဇူးရှင် တယ်လို့ ဘယ်ဝါဆိုတာ လိုချင်ရဲ့
ဆိုချင်ပါတယ်ဗျာ'

တည်ကြည်ကောမ္မာကို ဖြင့် အလေးအနက် ထား
ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

'ခဲစ်...'

ရှက်တရယ် ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဟင်...'

ကြားလိုက်ရုံသာ ရယ်သံကြောင့် ဝမ်းရီလှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားလေသည်။

ရယ်သံကြားရလည်နှင့် ခြေးစားအဖေ ခေမန်း၏အသံ
ဖြစ်ကြောင်းလည်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

အေးဖိမိသဒေဝ နှင့်အတူ ဖြစ်ပိုင်များ လှုပ်ယစ်သွား
ပြီး လူရိုက်ဆင်ခုထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နေလုံးကြီး လုံးဝပျောက်တယ်သွားပြီးနောက် လဝန်း
ထုတ်ပေါ်လာခဲ့အချိန်ပိုင်းလေး၌ အမှောင်ထုကြီးစိုးနေခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဆောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်
လေသည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းကျင်းကျင်း
ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ခေမန်း၏ စော့မြင်လိုက်ရပြီး ဝမ်းရီ
ဝေါ့ပူလွန်းလေစေခဲ့သည်။

'မင်း...မင်းက ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာ
ဟုတ်လား'

'ကျွန်ခ မကယ်ရင် ရှင်နှစ်ခါပြန် သေသွားပြီ၊ ပြီလို့မှတ်
နားပါရှင်'

ခေမန်းက ပြုံးစေဖြင့် ပြေစလေသည်။
ထူးမည် ရေမီးရောင် အစိတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး
ဆံကေသရများကို ကျောပေါ်တွင် ဖားလျှားချထားသည်။

ပြုပေးသော အသားအရေဖြင့် လှေးရောင်မကယ်တွင်
အလွန်လှပခန်းမော့နေလေတော့သည်။

သို့သော် ဝမ်းရီတထွက်ကား သူမ၏အလှသည် ခြောက်
စေ့ တောင်ရှေးပြီဖြစ်အေသည်။

'မင်း...မင်း...'

'ဘာလို့...ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အသံကို ကယ်ဘင်လို့ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကို ဘာမှကယ်စရာမလိုဘူး'

ဝမ်းရီက ရင်ဆော့ကာ ရှေ့တိုးလှိမ့်လာသည်။

'ကျုပ်ကို ခုချက်ချင်း သတ်ပစ်လို့ဘယ်ခမ်းပါ'

မေနှင်း၊ ချက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ဝမ်းရီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စွဲထဲကြည့်လိုက်သည်။

'ရှင်မကော်တော် ငွေကြေးကောင်းလာပါလား၊ သူတော့ခင်းစားလေးက ရှင်ကိုမြှောက်ပင့်ပေးလို့ဖြစ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား။'

'ဘယ်သူကမှ မမြှောက်ပင့်ပေးစရာမလိုဘူး၊ သူ့ငွေကြီးရှမ်းယုကို ခင်းတိုပဲသတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ကို ထရားဥပဒေအရ အရေးယူအပြန်ပေးနိုင်အောင်ကြိုးစားသွားဖယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းပါ'

မေနှင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

'ရှင်ကကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးနေပြီအိုး'

'ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မင်းကို ဆုံးမချင်သေးတယ်'

ဝမ်းရီက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါးအောင်ဆုပ်ရင်း မြောလှိုဖိသောအခါ မေနှင်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်ဆွေးလေတော့သည်။

'ရှင် ကကယ်ပဲ ကျွန်မကို သတ်ပစ်ချင်တာလား'

'တုတ်တယ်၊ မင်းအသံရှင်နေသမျှရုက္ခရောတိရသုတေ့ နှိပ်နှိပ်မှားပဲ၊ မင်းဟာ ထေးကပေါ်မှ ရှိပဲနေဆင့်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ'

'ကြော်...'

မေနှင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုက်လိုက်သည်။

'စကောင်ပြီ...ကျွန်မကိုလေ့ပြီ၊ ထတ်လိုဖိပါ'

'မင်း...'

ဝမ်းရီ ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲ ပြန်ခနဲ၏။

'ရှင်လမ်းချက်နဲ့ သေရမယ့်ဆိုရှင် ကျွန်မ မျှော်စောစင်ထစ်ချစ်ခတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရဲရဲကြီးသပျော်တယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းပါ၊ တယ်လိုလဲ...ရှင် မသတ်ရဲဘူးလား'

'မင်း...မင်း...'

မေနှင်းက ချစ်ခင်လှည့်ကာ ကျောခိုင်းလှိုစိုက်လာသည်။ ဝမ်းရီကလည်း မထုပ်ပွေ့ဖိရပ်နေသည်။

စန်းကျင်အစ်ခရုတိုက်ဆိတ်သွားပြီးမှ ညှစ်ပို့စေဘင်
မှားမကောင်းလားများ၏ခင်မြည့်ထံ ထွက်ပေါ်အာသည့်။

ဟေးမြ လတ်ဆတ်သော ညှစ်ပေးရမလည်း ချန်သန်
ညှစ်ညှစ် တိုက်ခတ်လေ၏။

မေနှန်း၏ဆံကေသာများ၊ မလထဲပျံ့ခနဲ၏။

လူမ၏ ကိုယ်ဆင်းနဲ့ သေးသည် ညှစ်ပေးပန်းရနဲ့ နှင့်အဘူ
ရော့ဤ လှင့်ပျံ့သာ၏။

လရောင်အောက်၌ လက်ရာခမြောက်လှသော ပန်းပုသူလေ
ပေးအလေးစား ရှိနေပါသည်။

မေနှန်းသည် ဝမ်းရိုဘာအိသို့ ဆပြည့်ဖြည်းချင်း ပြန်လှည့်
လေလေသည်။

စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသထက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊
အညှစ်ခံစားရက်များ၊ ရော့ ပြန်းနေသည့်အတွက် ရှိနေအည့်။

'ရှင်က တကယ်ပဲ ကျွန်မတို့ သတ်ခံချင်တာလေ။'

ဝမ်းရို တာမှမခပြန်တဲ နေလိုက်လေသည်။

မေနှန်း သက်ပြင်းချလို၏။

'ထောင်ပြီလေ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဘေးသွားစေချင်အယ်
ဆိုရင်လဲ ကျွန်မတို့က ကျွန်မ အဆုံးစီရင်လို့ပဲပါလယ်'

ထူမသည် လက်တစ်ဖက်တစ်ဖက်ဖြောင့်ကော လက်ခါး
ချောင်းဖြင့် ငယ်ထိပ်ကိုဖြင့်လည်ကုတ်ဆွဲရန်တန်ပြင်လို့ခါလေ
သည်။

ဝမ်းရို ရင်ထိတ်ထူ၏။

ရိုးသားဖြူစင်သည်စိတ်ဘာ၊ ရှိရဘာ၊ သူ့ကြောင့် လူ
မစ်ယောအိ ဘေးဆုံး သူမရမည့်ကိုမူ မဖိုယားပါ။

'မလုပ်နဲ့'

လူမခနဲတန်အမှုလိုက်လေတော့သည်။

မေနှန်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ကြော်... မိလိုဆိုတော့လဲ ရှင်က ကျွန်မကို မအေးစေချင်
နဲ့ဘူး၊ တုတ်လေး'

ဝမ်းရို အံ့ကြိတ်ဖိုလိသည်။

ကျွတ်ကြောင့် လူဆိုဖြစ်ဖြစ် လူအသားပြန်ဖြစ် အယ်
သူမူ မထေနေဘူး၊ မင်းမှာ အပြစ်တွေ ရှိနေရင် ဥပဒေ
တက်တော် သားတော့က ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ပစ်ပေးကြမှာပဲ'

မေနှန်း ခေါင်းညိတ်ဆိတ်သည်။

'နန်ပါအစ်ရှင်၊ ကျွန်တို့ကြေးစားတွေဟာ ထစ်နေကျ
လူတစ် ဦးရဲ့အဖိချက်နဲ့ ဘေးရင်လေး၊ မလေလင် ထရာ၊
အလေးတောင်၊ သက်ဆုံးချခြင်း၊ အညှစ်ခံစားခံရမှု'

ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံကောင်းမှော မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်
သိပါတယ်ရှင်

မမြော်လင်ဘဲကြားလိုက်ရသေး စကားကြောင့် ဝမ်း
ကြောင့်အမ်းဝမ်းပြန်သွားလေသည်။

ကိုယ့်နားကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

'မင်း...မင်း ဒီလိုအသိ ရှိရက်စွာနဲ့ တစ်ကြောင့်မျှ
မိတ်မဲချင်တာလို့'

မေနှန်း ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျွန်မ ဝိုင်းမဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်
ကို လုပ်ခဲ့တာပေါ့ရှင်'

'မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကြားစားလူသတ်ဆရာ
အလုပ်ဟာ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ'

'ဟင်း...ဟင်း...ရှင်အတုအမိတ္တယ်မရှိပေမယ့် ကျွန်
အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်လေ'

ဝမ်းရီသည် မျက်လုံးပြုစုထား မေနှန်းအား ခြေဆံ
ခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်မိသည်။

မေနှန်းက အလေးစာနာစွာကားကော ပြောလေသည်။

'အချို့လူတွေဟာ ကျန်သည်တွေကလပ်ကြတယ်၊ အချို့
တော့စု မင်းပုထိုး၊ လုပ်ကြတယ်၊ တချို့က အမဲလိုက်
တယ်၊ ထယ်လှင်တယ်၊ ဈေးဆိုင် စားသောက်ဆိုင်အဖွဲ့ဝင်ကြ
တယ်၊ လူတိုင်းလူကိုင်းဟာတစ်ခုမဟုတ် အစုံခုအော့လုပ်ကြ
တာချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးရှင်'

ဝမ်းရီက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

မေနှန်းက ဆတ်ပြောသည်။

'ကျွန်မလဲ အခြားလူတွေလိုပဲ ကြားစားအလုပ်ကိုမိရိုး
သေး အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး'

'မိရိုးဖလာအလုပ်...မဆန်းဘူး ဟုတ်လား'

'ဇာတိဇာယ်လေး ကျွန်မရဲ့ အဘိုးကော၊ ကျွန်မရဲ့မိဘ
တွေကော အကြားစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာပဲရှင်'

'ဟာ...'

ဝမ်းရီ လွှတ်နဲ့ခဏလို့လိုက်မိလေသည်။

မေနှန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

'ခါကြောင့် မဆန်းဘူးလို့ ကျွန်မပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မ
ကော ကြားစားဖြစ်မလားဘဲ ဈေးသင်္ဘောတို့အမှုထမ်းအရာထမ်း
ဖြစ်လားမယ်ဆိုရင်တော့ ဆန်းဇာယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင်'

ဝမ်းရီ ပင့်ခေါ်လိုက်မိသည်။

လူ၏ပခင်ထည် ကုန်သည့်ကြီးအစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့အား
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးပေးခဲ့လေ
သည်။

နောင်အစ်ချိန်တွင် ပခင်၏အချို့အရာအား နား
ထည် တစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်သောတည်း။

မိရိုးဖလာအလုပ်ကို အာမခံကာ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်သွားသည် သဘောတရားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မေနှန်းက ကြွေးစား အစ်ယောက်
ဖြစ်လာသည်မှာ ဆန်းသည်တူမဆိုနိုင်အော့ပေ။

ဝမ်းရီသည် တော့ထောင့်စားရင်း မေနှန်း၏ဘဝကို
စာရကားအထိသလိုဖြစ်အေးလေတော့သည်။

သူသည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော ကြွေးစား အစ်
ယောက်ဖြစ်နေသလို ကရုဏာသက်ရောက်နေသည့် မိန်း
ကလေးအစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါတော့၏။

မေနှန်းက ရှမ်းလက် တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့်
ဝမ်းရီကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

'ကျွန်မဟာ ကြွေးစားအစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် လူ့ဘဝ
က လူအစ်ယောက်ပဲတုတ်လား။ ကျွန်မရဲ့အသွင်ကျွန်မရဲ့
အစကို ခွဲခြားနားလည်ထားတယ် ညိုထင်မိဘာပဲ။ ရှင်ကေး
တယ်လိုသောကစရာလို့'

ဝမ်းရီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

'မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလို့ ကျုပ် နားလေည်ဘူး'

'ဖြော်...'

မေနှန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ရှင်းပြလေသည်။

'ကျွန်မရဲ့အလုပ်ဆိုတာ ကြွေးစားအလုပ်ကို ပြောစားပါ။
ငွေပေးပြီး အလုပ်လခအပ်မယ်ဆိုရင် အလုပ် ပြီးခြောက်
အောင် မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ပေးရမှာပါ။'

သူ့၏အလုပ်သည် လူသတ်သော အလုပ်ဖြစ်၍ ဝမ်းရီ
ကျေးရဲ့ထဲ အေးစိမ့်သွားလေသည်။

'ကျွန်မရဲ့ဘဝကတော့ ကျွန်မဟာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်း
ကလေးအစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူများလိုပဲ လှချင်ပရင်တယ်။
ကျုပ်ပါးသွားလာချင်တယ်။ စွယ်စုံချင်။ အပေါင်းအသင်း
တွေ လိုချင်တယ်။ ဒါပဲပေါ့ရှင်'

ဝမ်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'မင်းရဲ့အလုပ်က အောင်မြင်ရင် အောင်မြင်မယ်။ မင်းရဲ့
ဘဝကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြည့်စုံမှုမဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြောင့်
ဆိုတော့ မင်းက ကြွေးစား လူသတ်သမားအစ်ယောက်
ပဲလို့ပဲ။ မင်းကို လူတော့က ကြောက်ရွံ့ မုန်းတီးနေကြ
တယ်။ အပေါင်းအဖော် လုပ်ချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့
အနားမှာ မင်းလိုကြွေးစားတွေပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်'

ဝမ်းရိုက် မညှော့မတာ ဝေပန်လိုက်လေသည်။

မေနှင်း စိတ်မဆိုးပါချေ။

ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို သတ်သင်ချင်ကြတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူ့စာမှလဲ အပေါင်းအဖော်လုပ်ချင်ကြပါဘူး။ ဝါကြောင်ထဲ ရှင်က ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်နေတာတွေရဲ့အတွက် ရှင်ကို ခင်မင်သွားတာပေါ့။ ရုက္ခသရဏီသွားမှာကိုက် ကျွန်မ မကြည့်ရဘူးဆိုတော့ဘူးပေါ့။

ကျုပ်က...

ဆိုက်ခုံမြို့ကို မရောက်ခင်တော့လမ်းမှာရှေ့ခါးကျပ်ဆွဲကုတ် ကျွန်မတို့ ဆိုက်ခိုက်သွားသင်ခဲ့ကြတယ်။ ရှင်က ကျုပ်လူတို့ သေဆုံးနေတာကို တွေ့မြင်ရလို့ ကြေစက်စာကြွား ထွက်ပြေးရင်း ကျွန်မနဲ့ ပက်ပင်းတို့ခဲသေးခဲ့ဖူးပေမယ့်လော့။

ဝမ်းရိုက် ကာမှမပြောဘဲ ခန့်လိုက်လေသည်။

မေနှင်း၊ ချစ်မျက်နှာတောင် ထူးခြားစွာ နှစ်ခြိုက်နေသေးတာကို ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရှင်က ကျွန်မကို ခရီးသွားအစီအစဉ်ထင်ပြီး စာကြိုး သတ်ပေးခဲ့သေးတယ် မတုတ်လား။

အဲဒီအချိန်က မင်းဟာ ကြွေကွဲ၊ ဖြစ်မှန်း ကျုပ်က တစ်ခါ ဖော့လဲတောင်ထဲ ညကြိုက်ချိန်မတော်တွေရတဲ့

အလေးတစ်ယောက်ဟာ လူ့ကောင်အစီအစဉ်ကို ပြောနိုင်ခဲ့တာ ဆိုတာ အဲဒီအချိန်က ကျုပ် မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။

ဝမ်းရိုက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မေနှင်း၊ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဘုရားပြစ်ပြစ်ကျွန်မကို စိုးရိမ်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတာကို ကောင်းသွားအေးပေါ့။

ဘုရားပြစ်လိုက်

ကျွန်မဘဝမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရိမ် ပူပန်မှုထဲမှာ ဆုံးခဲ့ဖူးခဲ့ရတာပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တွဲကြွယ်သလို ရှင်ကို ခင်မင်တတ်စိတ်တွေ ပြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့အကြောင်း ဘယ်သူမှမသိနိုင်အောင် ရှင်ကို နှုတ်ပယ်ပစ်ပစ်ပါ။ ရှင်ရဲ့ စကားတစ်ခုနဲ့ ကြောင့် ချစ်အားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။

ကျုပ် သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်ပေါ့လေ။

ဝမ်းရိုက် ခင်ချင်သွားလေသဖြင့် ပြောလေသည်။

မေနှင်း၊ သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

လူ့အစီအစဉ်ဟာ ကြီးကြွ ကံကောင်းပဲနေတာပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မကတော့ သုံးကြိမ်ရှိပြီး ခုနကတစ်ခါ ကျွန်မလွတ်ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဝမ်းရီသည် ဆေးခင်းရှင်ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်
ဆည်သတိရလာလေသည်။

'ကျုပ်ကိုသုတ်သင်ရှင်လင်းပစ်ဖို့ လူတစ်ယောက်က
ပေးပြီ၊ ခိုင်တာကို မင်းလက်ခံခဲ့တယ် မဟုတ်လော့'

'မုန့်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့အလုပ်ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့
အလုပ်ကြီးတစ်ခု အပ်နှံခဲ့တယ်၊ ထူ အကွက်အလုပ်လုပ်ပေးပေး
သိမ်းဆေးစာထဲ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲနားခဲ့တာပဲ။ ရှင်ကို ရှင်
ပစ်ဖို့ဆိုတာ ခုမှပေါ်လာတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဖာပိုခံစားပြီး လုပ်
ပေးရတာမျိုးပေါ့၊ ဒီအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အခကြေးငွေကို
ကျွန်မတို့ရမှပေါ့'

ဝမ်းရီသည် ဝေဒနာအား မုန့်တို့၊ ဖမ်းဆုပ်သွားပြန်
တော့လေသည်။

'ရှင်ဟာ အခဲရှင်နယ် စာပေကြီး၊ ဝမ်းကျိခွဲဆား ဝမ်းရီ
ပြန်မုန့်၊ ကျွန်မ သိဘူး၊ အလုပ်လက်ခံပြီးမှ ဝမ်းရီဆိုတာ
ရှင်ပဲလို့သိရတာ'

'အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်မုန့်၊ သိရင်လဲ မင်းလက်ခံ
မှားဘဲ မဟုတ်လား၊ ငွေရဖို့အခါအပဲ မဆုတ်လား'

ဝေဒနာ၊ လက်တစ်ပြလိုက်သည်။

'ရှင်မား၊ ခန့်ပြီ'

'ကျုပ် တစ်ကြောင်းမှားရမှမလို့'

ဝမ်းရီက ပြန်အော်လိုက်သည်။

ဝေဒနာက တည်ကြည်သောမျက်နှာစာဖြင့် ပြောလေ
သည်။

'ငွေမျက်နှာတစ်ခုစာသည်၊ ကြည့်တယ်ထင်ရင် ရှင်မားလွှား၊
လိမ့်မယ်၊ စာပေလေး၊ တစ်ယောက်ဟာ စာတုပ်စားပေး
မို့လျှော့သလိုဘဲ ကြေးစားတစ်ယောက်ဟာလဲ သူ့အသတ်
ကိုယ်အသက်လုရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေမှာ မို့လျှော့ကြတယ်ရှင်၊
အချိန်တိုင်း ထေးမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ခြေစားတစ်ခု
အဓိပ္ပာယ်အနစ်သဖွယ်ပဲ၊ ကျွန်မတို့က ဒီအရသာကိုပဲနှစ်ခြိုက်
ခွဲမင်နေကြတာလေ'

'မင်း...မင်း...'

'ရှင်ဟာ၊ ဣန္ဒြေစင်ပြီး ဗဟုသုတကြွယ်ဝတဲ့ စာပေ
တစ်ခု၊ တစ်ထောင့်ဆီတော့ ကျွန်မစာအုပ်ကို နားလည်
သဘောပေါက်မှပေါ့လေ၊ ကံ...ဝါတွေထားလို့ပဲပါဘေဠ၊
ခုတစ်ကြိမ် ကျွန်မက ရှင်ကို ကမ်းခွဲတယ်ဆိုတာက တစ်
တေးခင်းရှင်နယ် သိမှာမထုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနေ့ကဆုံးအခနဲ့
နဲ့ သတိပေးခဲ့မယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ မတူအောင်
ရွှေငယ်ပါ၊ နေ့ခင်းတစ်ခါတွေခွဲရင် ကျွန်မတစ်ဖက်တစ်နိုင်မှာ
မတူဘဲတစ်ပြင် ကျွန်မတို့ယံတိုင်တောင် ရှင်ကို သုတ်သင်
ဝစ်ချင်ပင်ရလိမ့်မယ်'

ဝမ်းရီ အကြိမ်ဆိုသည်။

၁၈၄ ဝတ္ထုအောင်

ကျုပ်က မင်းကိုကြိုက်နာရမှာပဲ

မေနှင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ရှင်တ ဘယ်သူ့ကိုမမာကြွေးကမ်းဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ယုံ
တယ်။ ဝါဒစမယ် ကျွန်တို့နဲ့ မအညွှန်အောင်ရှောင်တာ
မဟုတ်ဘဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ နှုတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

ထူးပဲသည် ဝမ်းရီပြန်ဖြောင့်မည့်ကားကိုပင် မအောင်အောင်
ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားလိုစိတ် ရှိရာ ဆေးနှင့်အညွှန် လွှင့်စေရ
လွှားသည်နယ် အခမောင်ရိပ်ထဲ ရောက်ဖူးပြီး မြင်ကွင်း
ပျောက်ကွယ်သွားပေအံ့လှသည်။

တစ်ဖက်က

သူ့ပြုံးကြိုရွမ်းယု၏ အသက်အရမ်းအနားအည့် စည်ကား
သို့မဟုတ်စွန့်ဖြင့် ပြီးဆုံးသွားပေသည်။

အထူထူကိုစွဲမြဲသွားသည်နှင့် တုံ့ပြန်ရာတော်လှမ်းလေးစာ
အောင်ပင် ရှမ်းခေတ်ဟာမူ တိတ်ဆိတ် ခြေခံအံ့သွား
ပေသည်။

ဝမ်းရီသည် ရှမ်းခေတ်ဟာမူနှင့် အောင်တစ်ခုခုသည်
အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် အရှေ့နယ်သို့ ပြန်ဆင်ပြန်ပြောင်း
လည်း ဝမ်းရီပြန်ဖြစ်ပကားခဲ့ချေ။

သိုင်းခေတ်ကအရှင်အထူးတစ်ခုကတည်း၌ ဂါယိဒ် ဝတ်
ဆင်နေမိပြီး လိင်ကွင်းဆိုသူက အပေါ်ဆုတ် ခုနှင့်မေနှင်း
တို့ကဲ့သို့ ခြေခံအံ့သွားတာ ထိုကဲ့သို့သလို အပြန်အ

အာရူးလွန်ငံရန်အတွက် ကြီးစား ဆောင်ရွက်သွားလိုစိတ်
နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးဖုံးစုသည် ဝမ်းရီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ
ပါသည်။

‘သခင်လေးအတွက် သူငွေကြီးဝမ်းကျိ စိုးရိမ်ပူပန်နေ
ပါလိမ့်မယ်။ သခင်လေး အရှေ့နယ်ကို ပြန်သင့်ပါပြီ’

ဟူ၍ ဖျော်စင်းဖျော်ပြောဆိုလေသည်။

ဝမ်းရီသည် ပုံးစု စိတ်ချမ်းသာစေရန် ခေါင်းညိတ်ပြု
လို၏။

‘စိတ်ချပါ ဘာ၊ ကျွန်တော် တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း
ပြန်သွားပါမယ်’

‘အင်း... ဒါဆိုလဲ သူငွေကြီးရောင်းလေမှပဲ အတူတူပြန်
သွားပေါ့’

‘ဟင်... မေပေအေးမယ် ဟုတ်လား’

ဝမ်းရီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြစ်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်အထူးကြီးရှမ်းယုကွယ်လွန်သွားတဲ့အကြောင်း
သခင်လေးဟာ ရမ်းဂေဟာမှာ ရောင်းနေတဲ့ အကြောင်း
အရှေ့နယ်ကို အကြောင်းကြားပါတယ်။ သူငွေကြီးဝမ်းကျိ
မှာ အသုဘရက်ကို မခံပေမယ့် သခင်လေးထံ ဒီမှာရှိနေ
တော့ ကိုယ်တိုင်လိုလဲလဲ မယ်ထင်ပါမယ်’

ဖုံးစုက ရှင်းပြသောအခါ ဝမ်းရီ ရင်လေးထွားလေ
သည်။

ပခင်ဖြစ်သူရောင်းစားလျှင် သူ၏ရင်ထဲမှ ရည်ရွယ်ချက်
များကို အာရုံစိုက်စာစာဖတ်နိုင်တော့မည် ဖောက်ပါ။

အရှေ့နယ်သို့ ပြန်သည်လိုက်ပါသွားပြီးလျှင် ပြည်မသို့
စာပေးအခါမှ ပြန်လေရတော့မည် ဖောက်ပါ။

‘ငါ့ဘယ်လို ဆပ်ပေါ့မလဲ’

ဝမ်းရီ တွေးတောစဉ်၊ ဓားခရုအောင် ဖြစ်နေလေတော့
သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်...

‘ဝမ်းရီသည် ဖုံးစုထံပန်တား ထိုက်စန်း၊ ခြံလွယ်ရှိ ဆွေ
ချစ်လို့ ဓားခရုအောင်ဆိုင်ဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

ဆွေချစ်လို့ ဓားခရုအောင်ဆိုင်မှာ အထက်တန်းကျသော
ဆိုင်အစ်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး လူစဉ့်ကားနေတတ်လေသည်။

ဝမ်းရီရောင်းလေချိန်မှာ ဓားခရုအောင် ဆိုင်ထဲ၌ လူ
ရွင်းနေ၏။

ဝမ်းရီသည် ပြောင်ပေါက်နှင့် ကပ်လျှစ်ရှိသော ဓား
ဆိုင်လုံး၌ထိုင်ကာ ဓားခရုအောင် မှားကြားလိုလိမ့်မည်။

ကောင်ပေ ညွှန်ခဝ ဆိုသောစာအုပ်များကိုနှစ်ဖယား
သုံးသောစာအုပ်မှာကား မဒားသားသည် ပြောင်းပေါက်
တစ်ဆင့် ဇမ်းပေါ်သို့ ကောက်ကြိုည့်ခန့်လိုက်သေးသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေ့မြင်လာသည်နှင့်အမျှ လမ်းဝေး၌
လူစည်ကားလေးလေသည်။

သူတောင်စား တစ်ဝေးကပ်သည့် ခုနစ်ဖယားဆွဲ
လှည့် ညီတောင်ရမ်းရမ်း စားသောက်ဆိုင်အနီးသို့ ရောက်
လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဝမ်းရီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
လေသည်။

'ဟို...ဒီလိုလေးပါဦး'

မြောင်းပေါက်မှခန့်၍ လက်ခုပ်တီးကာ လှုပ်လှော်လိုက်
ခြင်းကြောင့် သူတောင်စားလေးသည်ပင် အံ့ဩသွားသေး
သည်။

'ကျွန်တော် ကိုခေါ်တာသားဗျာ'

'အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဝေါ့ဆီစခန့်'

'ကောင်ပေါ်ပြီခင်ဗျာ'

ထိုကောင်လေး ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ဝမ်းရီစေ့သို့ရောက်
လာသည်။

'ဟိုင်...'

ဝမ်းရီက နေရာဆိုင်ခင်းပေးထား စားစရာများ၊ ဝတ္ထု
ပျားဆိုက်လေသည်။

ထိုကောင်လေး ဝမ်းသားသွားအစော့သည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ...ကျေးဇူးပါပဲ'

ငွေတုံးထေးတစ်တုံး ထပ်ပေးလိုက်တော်မူ၏။

ဝမ်းရီလှုပ်ရှားကြောင့် ဆိုင်လှည့်များသားမိစာ အနီးရှိ
ပေးပွဲ၌ စားသောက်နေစဉ်မှာ အဘိုးအိုပါ အံ့ဩနေကြ
လည်း။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဝမ်းရီထက်အရှင် ဆိုင်ထဲ ရောက်လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းရီမှာ မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားနိုင်ပါစေချင်

'ညီအေး...မင်းကိုခေါ်ရဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့...ပေးပါ...ပေးပါ'

'စန့်တုံးကို မင်းသိသလား'

'သိပါဘူး'

အောင်ခေးသည် ပလုတ်ပလောင်းစားခင်း ဝမ်းရီ မေး
သမျှ ဖြေကြားနေ၏။

'စန့်တုံးဟာ မင်းတို့ပဏီရိုက်က သခင်လေးပါ၊ မင်း
သိဘူးလား'

'ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ပဏီရိုက်ဆိုတာလေးဟာ ဘာလဲ၊
ကျွန်တော် မဆိုပါဘူးဗျာ'

'ဟေ...'

ထောင်ဆေး၏ စကားကြောင့် ဝမ်းရီ ဝိုင်သွားလေသည်။

'နေဝါဦး...ခင်းဟာ ပေဓါဂိုဏ်းက မဟုတ်ဘူးလား'

'မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ'

'ထေးခင်းကွဲ'

ဝမ်းရီမှ နပွားကို ဆော်ဝါဖြင့် ပြန်ခနဲ မြည့်ထောင် ရှိမိရင်း စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတူးဖျတ်ဖျတ်လေတော့သည်။

သူ့တောင်းစားအောင်လေသည့် စားအောင်းသောတံ ပွယ်များ၊ စားသောက်စား ဝမ်းရီပေးသော ငွေတုံးအစား ကိုယ့်ရှင် ဆိုင်ထဲမှထုတ်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီက ငူငူကြီးထိုင်နေသည်။

စန်းတုံး၏ ပေဓါဂိုဏ်းစင်တစ်ယောက်က ထင်မှတ်စား ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့မိသည်ကို ရှုမိ၍ သန့်ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားရပ်ကိုသာ မခင်ကြီး သိသွားမည်ဆိုလျှင် ဂုဏ် သိက္ခာစွာရသည်ဟူ၍ ဆူပူကြမ်းခေခင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့။

ထူးခြားခြင်း၊ ချမ်းယူ သောဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ မခင်ကြီးက အမြန်ဆုံးလိုက်လေမည်မှာလည်း၊ သေချာနေပါစော့သည်။ အစေ့နယ်သို့မပြန်ရမီ ဆူပူ စန်းတုံးအား တွေ့ဆိုနေပါသည်။

စန်းတုံးနှင့်တွေ့လျှင် ကျွေးကတ်စိမ်းဆိုင်ကျမ်းကကြောင်းနှင့် မေနှန်းတို့ကြောင့် ဝမ်းရီ၏အကြောင်းပြောပြရန်စိတ်ကူးထားလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲမှဆန္ဒများကို စန်းတုံးကသာလျှင် ဖာအာစင်အထည်ပော်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

မည်မျှကြာအောင် တွေးတောစေ၊ ဝိုင်နေမိမှန်းမသိ။

'ပေခင်ရင်လေး'

အနီးကပ်ခေါ်သံထွက်ပေါ်လေသည့်အကြား ရမှ သတိဝင်လေတော့သည်။

ခေါ်သံရှင်အား ကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်းမကပ်၍ ဝိုင်နေခဲ့သော အဘိုးတို့သည် ထူးခြားသို့ရောက်ရှိလေသည့် တွေ့ရလေသည်။

'ကျွန်တော်ကိုခေါ်တာလားဗျာ'

'တုတ်ပါကယ်ကယ်၊ မောင်ရင်လေးက ပေဓါဂိုဏ်းကြောင့်၊ စုံခမ်းနေတာကိုကြားမိလို့ပါ'

'တုတ်ပါကယ်...တုတ်ပါကယ်'

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတ် ဝန်ခံလိုက်၏။

'မောင်ရင်ဆေးက ဘာကြောင့်များ ပေဒါဂိုဏ်းက လူတွေနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ'

'ကျွန်တော်က ခန်းတုံးနဲ့အတူချင်တာပါ'

'ခန်းတုံးဆိုတာ ပေဒါဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့မြေကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်မိတယ် ခင်ဗျာ'

'အဘိုးအိုသည် ဝမ်းရီကိုစိတ်ဝင်စားနေသည်။

'မင်းနဲ့ခန်းတုံး ဘယ်လိုမျှစားပတ်သလိုနေလို့လဲ'

'ကျွန်တော်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲကြုံနေရလို့ ခန်းတုံးဆီမှာ အကူအညီတောင်းပန်လို့ပါ'

'ဪ...'

ဝမ်းရီက ဦးညှိတ်ထိုက်သည်။

'ခန်းတုံးကတယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဦးညှိတ်ခင် ကျွန်တော်တို့ ပြောပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါအဖော်ဗျာ'

'ခန်းတုံးကိုတွေ့ ကျုပ်သော်လည်း ပေဒါဂိုဏ်းက လူတွေရေနှိုးချွတ်ပတ်ဝန်ခံချင်မှ နေထိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလား။ သူတို့တို့တွေချင်ရင် မင်းလိုပဲ ထွားပေါ့'

ဝမ်းရီ ဝမ်းသာထူးထူးလေသည်။

ခေနှိုးချွတ်ပတ်ဆီသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည့်ကို မေးကြည့်လိုက်ရာ ထိုအတိုအတိုက စိတ်ရှည်ထက်ရှည် ရှင်းမြဲလှသည်။

ဝမ်းရီ ချစ်ချင်လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သေးသည်။ အဘိုးအိုသည် ဝမ်းရီကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။

'မင်းက ဝီမြို့ကလား'

'တော်မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ'

'အင်း... ဝါဆို မင်းဆီက သတင်းစုံခမ်းလို့ ပရနိင်တေ့မှာပေါ့'

ဝမ်းရီ အံ့ဩသွားသည်။

'ဦးက တာများ သိချင်လို့မိခင်ဗျာ'

'ဪ... ဝီမြို့မှာ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ ဖော်ပြချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့ တင်း ကြားမိလို့ပါ'

ဝမ်းရီ ငင်ထိတ်လှ လေသည်။

ထိုအတိုအတိုမှာ မည်သည့်နေရာ၌ မှန်း ဝယ်ရသေးသဖြင့် ခန်းနှင့် နှစ် ဝါများကြောင်း မပြောမိရန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။

‘ဗုတ်မာတယ်၊ လူဆိုးတွေခသင်းကျန်းခနုတဖအစော
ဆိုဝါကယ်ဗျာ’

‘လူသတ်သမားတွေရဲ့ လက်ချစ်ကြောင့် သေဆုံးသွား
ရတဲ့ ရွှေနဂါးကျင်းလုံနဲ့ ငွေဒဂါးချုပ်လုံတို့ဟာ ကျုပ်
မိတ်ဆွေးဆွဲပါ။ ရေနီချောင်းမှာနေတဲ့ သိန်ဂါးဆင်းလုံဟာ
ကျုပ်မိတ်ဆွေးဆွဲပေးရမယ်။ ကျုပ်က ရွှေနဂါးထို့ လုပ်ငန်း
ခံရတဲ့ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဖို့ စာစဉ်တာပါ’

အတိုးအိုမှာ သေသွမဟုတ်ဘဲ သိုင်းအမေးထစ်ယေး
ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းရီ ဆီလိုက်ရလေသည်။

နဂါးစိုက်နှင့် နေလဂိုက်ကကြောင့်ကို စန်းတူး
မြေပြုခဲ့သဖြင့် သိထားခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလုံက စိတ်ဝင်စားမှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ လွတ်
ခွာလိမ့်လေသည်။

‘ဦးဟာ နဂါးသိုင်းသမားတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေ
လား ခင်ဗျာ’

တတိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဗုတ်မာတယ်၊ ကျုပ်ဟာ မြေနဂါးစုလိုပါပဲ’

မပျော်ဆင့်ဘဲ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ရှိသော သို့
သမားကြီးများနှင့် ဆုံတွေ့နေမိသည့်ဖြစ်ရပ်ကား ဝမ်းရီ
ကိုယ်ကို ဖွဲ့သြဗာဆေးစေသည်။

မြေနဂါးစုလို့ ဆိုသော အတိုးအိုက ထည်ကြည်သော
မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ သွေးသေစစ်ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်ကြတဲ့ ရွှေနဂါးနဲ့
ငွေဒဂါးဟာ လူသတ်သမားရဲ့ လုပ်ငန်းခံရတာစတဲ့ ကျုပ်
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်ုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်သမား
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြီး ဆုံးမသွားမှာ
ပါ။ ရေနီချောင်းဘရပ်မခဲ နဂါးသိုင်းသမားတစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ သိန်ဂါးဆင်းလုံ ရှိနေဘယ်၊ လူသတ်သမားဟာ နဂါး
သိုင်းသမားတွေကို ခုကွပေးဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်
ပေါ့’

ဝမ်းရီက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်လေ
စေရသည်။

ဝမ်းရီစာ ဟိုဟိုညည ဘယ်ခက်ကြည့်ရင်၊ ဝေးလှစေ
ပေးသည်။

‘ခရနီချောင်းကို မရောက်ထေးဘူးလား ခင်ဗျာ’

စုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘နောက်ထပ် ထမ်းတစ်တို၊ ကျွန်တို့လောက် ထွားရင်
ရောဂါပါပြီ’

သိုင်းကျမ်းအရှုပ်

ထိုက်စန်းမြို့သည် အစောင့်တိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။
ဝမ်းရီသည် မြေငှက်၊ စုလိုနှင့်အတူ ခရနီချောင်း၊ ဆာရပ်ထို့
လို့ကပ်ပါလာခဲ့လေသည်။

နှစ်လေးထော်သား၊ တေးလမ်းခရီးမှ ပြတ်ထွန်းကာ ခရီး
နှင်လေခဲ့ကြပြန်ပြန်ဖြစ်သည်။

ခရနီချောင်း၊ အရပ်သည် ထိုက်စန်း၊ ထိုက်ခုံမြို့တို့နှင့်
ဖိုခုံလေးကဆိုင်အရပ်တွင် တည်ရှိစေသည်။

ကျေးလက်တေးရှစ်ပေသ ဖြစ်ရတော့၊ ဧကလမ်းခရီးမှ
လာ ပြတ်ထွန်းခရီးခင်၍ ရန်ငါပါသည်။

စုလိုနှင့် ဝမ်းရီတို့ တောလမ်းအတိုင်း ပြတ်ထွန်းလာ
ခဲ့ကြရာ ခရနီချောင်းအရပ်တွင် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရုံ
အားလေးတခုလှည့်။

ခရီးပန်းလာပြီ၊ အသွားအားသွားခြင်းကြောင့် ဝမ်းရီမှ
ရှမ်းဂေဟာမှ ဆုတ်လာခဲ့မိသည်ကို မှားသည်လေ၊ မှန်သည့်
လော၊ တွေးအောင်လေမိလေသည်။

မြေငှက်၊ စုလိုနှင့် လိုက်လာမိသည်မှလည်း အမှား
အမှန် ခွဲခြား၍ ရှေးသလို စနစ်တူနှင့် တွေ့ရဖို့ ကြိုးစားမိ
သည်ကိုလည်း ဝေခွဲမချ ဖြစ်လာသည်။

‘ဝါဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရှိသားဖြစ်လို့ ကုန်သည်
အကယ်မညာသင်ပြီ၊ အေးအေးအေးအေး အေးအေးဆုံးဖြစ်
ခဲ့ပဲ၊ ခု တဦး...’

ခုတော့ သူသည် သိုင်းလေးကားများနှင့် ပတ်သက်
နေမိပြီ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်လေးကပ်သား၊ ခရုဆက်လှမ်းယူကြစဉ်...
‘အေး...’

‘အမယ်အေး...’

‘သေပါပြီဗျ...’

အရှေ့ဘက်တစ်ခုခု ရှေးရေသာ အောက်ဟန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်...’

ဝမ်းရီ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းရပ်သွားလေ၏။

မြေနဂါးစုလိုသည်လည်း မျက်မှောင်ကတ်သွားပြီ။ အောက်ဟန်သံများ ထွက်ပေါ်လာရာထိ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘တစ်ယောက်လေးကတော့ စုကူခရာထဲနေပြီထင်တယ်။’

ဝမ်းရီက လှူစနဲ့ ရွေ့တိုက်သည်။

စုလှို ခေါင်းညိတ်သိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ခုတိုက်ပုံတစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာစေပြန် ကျုပ်ကွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

စကားဆုံးလျှင် ပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့မည်အထက် တွေးစောမိပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

‘ဟူ...ဟူ...ဟူ...’

အဝတ်အစား လေတိုသံများနှင့်အတူ ပြေးလွှားလာစေသော လူရိုက်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူရိုက်များသည် ခမ်းရိတ်နှင့်မလှမ်းမတမ်းမှ ပြတ်သန်းပြေးလွှားသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းရီနှင့် စုလှိုထို တစ်ဖောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

စုလှိုမှာ အလွန်စိတ်ရိမ်ပူနေသည့်အသွင် ရှိနေပါသည်။

‘သိနဂါးဆင်းလှဲစေရ အားကိုးပြန်ပြန်လင့်တယ်။ ကျုပ် မမြန်ဆုံးလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်’

ဝမ်းရီက ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဝေးကြည့်နေ၏။

‘မင်းလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ် သွားနှင့်မယ်’

စုလှို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားစေတော့သည်။

‘ဦး...ဦး...’

ဝမ်းရီက အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း စုလှိုက လှည့်ကြည့်တော့ပါချေ။

ဝမ်းရီ အားငယ်သွားလေသည်။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင် နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဝင်ရုပ်ချင်စေရ စုလှိုက ရာထီတာ မဆန်းတော့ဘူး’

ကိုယ်တို့ကို အပြစ်တင်ရင် ကျိတ်နှိပ်ခဲခရ ပြန်သွား
လေသည်။

ဖော်ဟစ်သံများကား တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွား
ပြန်ပါသည်။

လူရိုက်လူ့ယောင်များသည် မဆွေခသောပေါ်
ဝမ်းရီသည် ဝှေ့ကြီးရပ်ခန့်ရာမှ ယတိဝင်လာသည်။
ငါ့ကိုကူညီနိုင်တဲ့လူဆိုလို့ ဝမ်းရီတို့အား ယခင်ကဲ့သို့
တယ်

ဝမ်းရီတို့အား ဝတ္ထုလိုက်များ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလှစင်ကြည့်ရင်း ချွေ့ညှို့ဘုံအရပ်
လှမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။

ယခင်ချန်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတို့ နားပါသည်။
လူတို့အိမ်ခြေမဆွေသလို လူရိုက်လူ့ယောင်လည်း
ရခဲများ

စုလုံသည်လည်း ချောအိကုန် သုံးပြုပြန်ပါသည်။

ဝမ်းရီက ကရွေးရွေး လှမ်းသွားသည်။ တစ်ခန့်ရာ
ကနေကတောင် မြေပေါ်၌ပြန်ကျသွားလေသည်။
များကဲ့သို့ မြေပြင်ပေါ်၌ စေ့စေ့သည်။

ဤကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ပြန်ပွားခဲ့ပုံရှိလေ
သည်။

မြေပေါ်၌ သွေးကွက်များ၊ လူသေအသေအင်များ၊
ကျိုးပဲ့ခဲသောလက်နက်များ ပြန်ကျခဲပေါ်ကတည်း။

ဝမ်းရီသည် အရပ်ဆိုးအကျည်တန်လှသော မြေကွင်းကို
ကြိုက်သေသေကစား ခင်၊ ခြိုညှို့ခန့်ခဲလေသည်။

ယခုအစ်ကြိမ်...

တိုက်ပွဲသည် တစ်ဖက်သတ် လှုပ်ကြွခဲ့ချိန်မျိုးအကုန်
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်သတ်ပတ်ခဲ့ကြ
သော ထိုကဲ့သို့ ပြန်ကြောင်း ဝမ်းရီ အကဲခတ်မိလိုက်လေ
သည်။

ထူးခြားသည့်ကား သေဆုံးခန့်ကျ ပုများ တွင် သူ့တောင်း
စားမျှော်(ဝါ) မော့ဂိုဏ်းဝင်များလည်း ပေါ်ထင်နေသည့်ထို
ထူးမြင်နိုင်စွမ်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီ ခေါ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

'ဟင်...ဟင်...

ညည်းကွားကံဆဲသဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်ကဲ့ ကြားလိုက်
ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သာအခါ မော့ဂိုဏ်းပေါ် တစ်
သေအင် လှုပ်ရှားလူးလှန် အခမည်ကို မတွေ့မြင်နိုင်ခဲ့လေ
သည်။

'ဓမ္မ... ဝေပေပေါ'

ထိုလူက ရော့တိုင်တိုင်ကောင်းခန်း၊

ဝမ်းရိ နာယူကယားပြေးသွားပြီး ပေးပ ခိုက်သည်။

'နောင်ကြီး... နားတင်းထမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေ
စွားရှားယူလာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။'

ပေခါဂိုဏ်းသားမှာ မျက်လုံးမပွင့်နိုင်ငါးချောင်း၊

ဝမ်းရိသည် ပေခါဂိုဏ်းသားအား မြေပေါ်ညင်သာစွာ
ချကာ ရေရှားပွဲ ပြောတုတ်လာခဲ့လေသည်။

သူ ကံကောင်းထေ့ကံမသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဝါးစစ်ရိတ်ခန့်သွားပြီလျှင် နေကျသံများကြားလိုက်ရ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရိသည် ဝမ်းသားအားရပြိုင် ရေကျသံ တုတ်ပေါ်
လားရာဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားရာ သစ်ပင်ချုံနှယ်များကို
ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးလျှင် တသွင်တွင်စီးဆင်းနေသည့်ချောင်း
အသေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ချောင်းရေများ၊ ရဲရဲနီနီခြင်း ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

ဝမ်းရိသည် စုလိုက်ပြောခဲ့သည် နေ့ခင်းဆိုင်ကို
ဆုတိုရလိုက်လေသည်။

'ရေနီးချောင်းဆိုတော့ ဝါးပြုဖြစ်မယ်'

သံနဂါးဆင်းလိုသည် ရေနီးချောင်း၏ ကမ်းပါးတစ်ခု
ကျ၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်းလည်း သိထားရပါသည်။

သံနဂါး၏ဘိမ်သည် မဝေးလှတော့ကြောင်း၊ တွေ့တော့
ပြီး ချောင်းကမ်းပါး၌တွေ့ရသော ဝိန်းရွက်များကို ခူးယူ
စား ရေခပ်လိုက်ပြီးနေမည် လှည့်ပြန်သင့်လေသည်။

ရေဆာနေသော ခက်ရာရသားတူထံသို့ တပြန်ခရီးမှာ
စပြောပြလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

လစ်ပင်ချုံနှယ်များကြားမှ ဖြတ်သိုက်စဉ်...

'ခေပြာနဲ့'

'သေပေတော့'

'ငိုနိုး...'

'အား...'

စူးရှသောတော်တစ်သံများအနီးထပ်ထွက်ပေါ်လေသည်
ဆို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းရိထိတ်လန့်ကာ ထန်းရှိချုံပုတ်ကြီးဖန်ခုတ်တင်သို့
ဆည်းကမ္ဘာဖြင့် ဝင်ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။

ချုံပုတ်ထဲမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပေခါဂိုဏ်း၊
စားတို့ ပြေးလွှားလေကြားပြီး ခက်တန်ကြမ်းတပ်တူတစ်
ထု လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ပေဒါဂိုဏ်းသားများသည် ပြေးလွတ်အော့သဖြင့် ပြန်လည် ခုခံကြရာ ပြင်းထန်သောစတိုဗို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းထမ်းသူများကား လူသန်ကြီးထစ်ယောဝါက ဦးဆောင်လေ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူသန်ကြီး၏ဆက်ထဲ၌ သံအင်းပုတ်ကြီးတစ်ဆစ် ထိုင်ထားပြီး ယခုစဉ်း၏အမာန်အတိုင်းတစ်ယောက်လားထိုင်နေတော့သည်။

သံအင်းပုတ်ကြီးကို ဝိုင်းခန်း ဝိုင်းခန်းမြည့်အောင် ရေ့ထမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ပေဒါဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား... ခင်းထို ဘာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ၊ လူသန်ကြီးက ဟားတိုက်ရယ်မေးလိုက်ပြီ၊ ဝင်ကြားစူးပြောလိုက်လေသည်။

ပေဒါဂိုဏ်းသားများကား မြေပေါ်၌ အတုံးအရုံးထဲကျကာ အသက်ပျောက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ခက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှစွာ ခြင်္ကျင်ကြောင့် ဝမ်းရိတ်တိတ်လှည့်ပိတ်လည်။ ပေဒါဂိုဏ်းသားများအရှေ့မှလှည့်လှည့်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ခံပြင်းသာလေသည်။

စန်းထုံး ပြောခဲ့သည့်စကားများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

ပေဒါဂိုဏ်းသည် အမျှားကျိုး၊ သိုင်းလေးကတကျိုး၊ သယ်ပိုးဆေးခင်ရွက်ရာတွင် ဓာသက်ဖို့ခင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြသွား၏။ မဆုတ်ပါပေ။

ထိုစဉ်....

'မြန်မြန်လေဟေ့'

အော်ပြေးသံနှင့်အတူ ပေဒါဂိုဏ်းသားအချို့ ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပေဒါဂိုဏ်းသားများသည် လူသန်ကြီးတို့လူစုနှင့်ရင်ဆိုင်နေမိလျှင် ခြေလှမ်းရပ်ချွေးကြ၏။

လူတို့၏အားဖော်များ မရွံ့မသွမ်းလှိတ်ရသည်ကို မြင်လျှင် ပြင်းငေးသတုဏ်သွားကြလေသည်။

'ထိုက်ကြဟေ့'

'ယား!....'

ငြိမ်သပ်စွာ တစ်ဟုန်တိုးပြေးဝင်လာကြလေသည်။

လူသန်ကြီးကလည်း တဟားဟားရယ်မောနေပြန်သည်ထိခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှစ၍ ပြေးလွှားသော ပေဒါဂိုဏ်းသားများသည် ခုခံတုံ့ခံပြန်သွားပြီး စူးရှစွာ မြေပေါ် လဲကျထွားသည်ကို ခံစားမြင်လိုက်ရလေသည်။

'အေး...'

'အုန်း...'

'အမယ်လေး'

လူသန်ကြီးတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းပြန်သွားကြ၏။

ပေခါဂိုဏ်းသားများအား မည်သူက တိတ်တဆိတ်လှ
ကြံ့လိုက်ပါသည်။

ချောင်းကြည့်နေသော ဝမ်းရံအညို တံငါဘူရား၏။

ပေခါဂိုဏ်းသားများမှာ တိုဆံပွဲဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှ
ပင် အတုံးအရုံးထိကျကုန်ကြသည့် မထုတ်ပါလား။

အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းပြန်နေစဉ် အေးခိုခိုသော
ရယ်ခေမာသံတစ်ချက်နှင့်အတူ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာပြန်
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

'ဟူး...ဟူး...ဟူး'

တဝတီအစားလေတိုးသံများ ဖြစ်ပေါ်လာကား လူသုံး
ယောက် အပြောအလှမ်း မရက်နိုးသာကြ သည်။

ထိုလူသုံးယောက်တို့ပြင်လျှင် ဝမ်းရံ ကြွေးသီးပွေးညှစ်
ထသွားလေသည်။

'မေးနန်းတို့ပါလား'

ရေအိလာဘုသုံးယောက်မှာ မေးနန်း။ ခေစင်၊ ရွှန်နှင့်
ကျွန်၊ ထင်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲချား၊ ဆက်တိုက်ပြန်ပွဲ၊ နေပြီ၊ အခြေအနေရှုပ်
ထွေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းရံရိပ်မိလိုက်၏။

သို့သော်...

အဘယ်သို့သောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်
သတ်မှုတ်နေကြသည်ကို သွေးမချချော။

မေးနန်းတို့ ရေအိလာသည်ကိုတွေ့လျှင် လူသန်ကြီးက
တစားတိုက် ရယ်မေ့လိုက်ပြန်သည်။

'ဟူး...ဟူး...ဟူး။ သိုင်းလေးအစမှာ လူတင်ကျယ်
လုပ်ချင်နေကြတဲ့ ပေခါဂိုဏ်းသားတွေ၊ ခုခန္ဓာ သယ်နှယ်
နို့စ၊ မှတ်ပြီ-ဟုတ်လား'

လူက မေးနန်းအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'မိန်းကလေး၊ ဟော်သော်ချေးသားပွဲ၊ အယ်အဖွဲကလေး၊
လေးအင်အင်တို့ အဖွဲအလာ'

မေးနန်း ရယ်မေ့လိုက်လေသည်။

'မရကမဟ် လေးအင်အင်တို့ ပြောအစအဖွဲ၏၊ ကျွန်ုပ်
သွ. ရွဲအဖွဲက မဆုတ်ပါဘူး၊ ရှင်'

၅၀၀ စက္ကနောင်

ဘ...

လူသန်ကြီးသည် မေနှန်း၏စကားကြောင့် ဝေးကျမနှပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

မဂ္ဂဏမယ်လေး၏အင်းမှာ ထင်ရှားသော အနက်ရောင် သိုင်းသမားတစ်ပေဖတ် ဖြစ်ပါသည်။ အသစ် လေးဆယ် အောက်ခန့်ရှိပြီး ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကြီး တစ် ယောက်၏လည်း ဖြစ်သည်။

ထူမ၏အခြေအရံနှင့် တပည့်စပန်းများမှလည်း မိန်းမ အလေးများချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မဂ္ဂဏမယ်ဆော် လေးတံအင်းနှင့် ထူမ၏အဖွဲ့သားများ အား မိန်းမသားများကို အထင်သေးမိလျှင် အမှားကြီးများ အစ အသက်ပေးလိုက်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

လေးတံအင်းနှင့် ထူမ၏အဖွဲ့သားများ လက်ချက်ကြောင့် အသစ်ဆိုးရှုံးသွားရသူ မနည်းတော့ပေချေ။

လူသန်ကြီးသည် မေနှန်းအား လေးတံအင်း၏ အဖွဲ့သား တစ်ပေဖတ်ဟု ထင်မှတ်နေရာမှ လေးတံအင်းအား ဂရု ပစိုက်ကာ ပြေးလိုက်ကာ မေနှန်း၏စကားကြောင့် ဘွဲ့ကြ သွား၏။

လူသန်ကြီးမှာ မဂ္ဂဏမယ် လေးတံအင်းကဲ့သို့ အနက် ရောင် သိုင်းလေးတံခွံ နှာမည်ကြီးနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည်။

သံတင်ပုဆိုးလူသန်ကြီး ဝါပုဆိုးလျှင် သိုင်းလေးတံသား များ ခေါင်းကိုက်သွားရမည်သည်။

ဝါပုဆိုးစကားအရ ပခါဂိုဏ်းအား တိုက်ခိုက်နေသူ များတွင် မဂ္ဂဏမယ်ဆော် လေးတံအင်းနှင့် အဖွဲ့သားများ ဝါခင်နေကြောင်း ထင်ရှား၏။

ဝါပုသည် မေနှန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လို့ထိ ပြန်မစေသည်။

‘မင်းဟာ မဂ္ဂဏမယ်ဆော် လေးတံအင်းကိုတောင် ဂရု မပစိုက်ဘူးဆိုတော့ အယ်သူများမို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

မေနှန်း ပြုံးထိုက်သည်။

‘ကျွန်ရဲ့အဘိုးအဖေဘုရား ကျွန်မကို ကြယ်ကလေးလှီခေါ် တယ်ရှင်၊ ရှင်မိလေးအဖေဆိုရင် ကျေနပ်သင့်ပါပြီ’

ကြယ်ကလေးဆိုသောအမည်ကို အနက်ရောင်သိုင်းလေး တံတွင် တစ်ကြိမ်စစ်ခဲ မျှ မကြားပူးခဲ့ခြင်းကြောင့် အထင် သေးသွားလေသည်။

‘ကြယ်ကလေးဆိုတဲ့ နားညှိကို တစ်ခါမှ မကြားပူးပါ စား။ မင်းရဲ့အဖေကတော့ အယ်လူလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ ကျွန်မရဲ့အဘိုးနဲ့ မိတေတေပါပဲ၊ ကျွန်မ ရဲ့မိဘတွေကို ဘိုးဘိုအ နေကလေးနဲ့ လတလေးလို့ ခေါ် တယ်လေ’

ပါပု ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

'နေ့ထဲတော့ ကြယ်တွေ ကျုပ်ခပ်ဘူး။ မင်းဘိုးနုရောက်
ရောက်အောင် ပြောပြပါ။ ပေါင်ပေါက်သားတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ
နေ့စဉ်ကြီးဟန်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ မဟုတ်လား'

'ကျွန်မ တယ်သွန်းမှ မပတ်သက်ပါဘူးရှင်'

'ဟင်... မင်းကလေးကလေးကလေးပါ ယုတ်လေး'

'တုတ်ပါကယ်၊ ရှင်တို့ကဘာကြောင့်များ၊ ပေါင်ပေါက်
သားတွေကို တိုက်ခိုက်နေရသလိုဆိုတာ သိချင်လို့ လာခဲ့
တာပါ'

ပါပုက ပြစ်းလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်တို့ခွဲကိစ္စ မင်းဘိုးပြောမပြနိုင်ဘူး။ နောင်ကြီးဟန်နဲ့
ယခုဘာတူညီမှု ယူမထားဘူးဆိုရင် အမြန်ဆုံးထွက်သွားအေး
မင်းကလေးက အခကစင်ဆုံးဖြစ်မယ်'

မေနှင်း ပခုံးတုန်းလိုက်အညွှန်

'ကျွန်မ မသွေးနိုင်သေးဘူး။ ရှင်တို့က အားကြီးစွာပေါင်
ပေါက်သားတွေကို တိုက်ခိုက်နေကြပယ် ဆိုတာကို သိချင်
သေးတယ်'

ထုတ်ပေးပြောစကားများအရ မေနှင်းသည်အညွှန်အောင်
ပါပုဘီလူးစသည် လည်းကောင်း၊ ပေါင်ပေါက်သားများအား
တိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။

ဆိုသော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း
အတူကြံပေး

ကိုယ်ယခုဘာနှင့်ကိုယ် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း၊ ပြစ်ပါအရာ
သည်။

ပါပုသည် မေနှင်း၏ ဖော်စကားများအသွင်ကြောင့် ခေါ်ပု
သွားလေအတော့သည်။

'မလေ့စဉ်အေးပင်လေးအေးစားနဲ့ လာပြီ၊ နေ့စဉ်တို့ ဝိချစ်
သေးတယ်၊ ဝေပေထုတ်သွားစမ်း'

ထိုက အော်ခေါက်ပေးလိုက်လို့အိရာ မေနှင်းအထူး
မသွေးသည့်အမြင် ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

'နေ့စဉ်ကြီးဟန်ဆိုတာ ရှစ်တိုးခေါင်းဆောင် မဟုတ်
လား၊ သူတယ်ကလေး၊ ကျွန်မတွေ့ချင်သေးတယ်'

'မင်း... မင်း'

'နေ့စဉ်ကြီးဟန်ဆိုကို ခေါ်သွားမလား၊ ရှင် ကျွန်
အသေခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့အမိုးရွေးပေးစော့'

ပါပုသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ချော့ချော့မနေဘဲလတ် လတ်
ခွင့်ယမ်းပြုလိုက်လေသည်။

'ဆိုးလိုက်ကြစမ်းစေ'

ဤအတိုင်း...
'မာ'

ပီပုဇ်လူများသည် ငြာထိပေးကာ မေနှန်းထံ ပြေးဝင်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မေနှန်းက နေအဆီဆုတ်လိုက်သည်။

အောင်၊ ရှန်နှင့်ကျန်းထင်တို့က ရှေ့တိုးကာ ရင်ဆိုင်
လိုက်ကြလေသည်။

ပြင်းထန်စွာတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဂမါရီသည် ချုံပုတ်ထဲ၌ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲအောင်
ဖြစ်နေပါသည်။

လူ၏လက်ထဲကိုင်ထားသော ပိန်းရွှံ့ထံဖြင့် ထည့်ထားသော
ရေမှ အစစ်ပေါက်စိမ့်ကျကာ ကျန်လှန်းနီပြစ်လေ
သည်။

တိုက်ပွဲကလည်း ခကြား၏မထဲဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်း
ထန်နေပါသည်။

‘ဝှန်း’

‘အား’

‘အဖယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှအေးအော်ဟစ်သံများ တစ်ခွက်ထက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ကောင်း၊ ရှန်နှင့်ကျန်းထင်တို့၏လက်ချစ်ကြောင့် ပီပုဇ်
လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုကျသွားကြတော့
သည်။

ပီပု မျက်နှာပျက်စွာ၏။

မေနှန်းတို့လူစု မခေခကြာစီးသည်။ ရိပ်မိသွား၏။

‘သေဖို့သာပြင်ထား’

သံတင်ပုတ်ကြီးတို့ခွင့်ယမ်းက အိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်
ဝင်လာလေသည်။

‘ဝှန်း...ဝှန်း...ဝှန်း’

သံတင်ပုတ်ကြီးဖြင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်စေ
သောကြောင့် ကောင်း၊ ရှန်နှင့်ကျန်းထင်တို့ ခွဲယားအစ်မတို့
အစ်ချစ်အဖို့ ခုန်ခွင့်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

‘ဟိတ်’

မေနှန်းက ငြားသံတစ်ချက်ပေးကာ ရှေ့သို့ လှုပ်တစ်
ပြစ်တိုးလိုက်ပြီး လဆီဘစ်ဖက်ဆန်ထုတ်ဘေးပါပုဇ်တံတင်း
ပုတ်ကြီးကို အဆီငါးချေချမ်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲဟန်ကား လိုက်စေ
သည်။

‘ပုတ်’

သံတင်ပုတ်ကြီးသည် ကော်ပြင်လပ်ထာသည့်အလား
မေနှန်း၏အက်ဝါးဖြင့် တပ်ဆွား၏။

‘လွတ်လို့မိမိ’

ပါပုက သံတင်ပုတ်ကြီးကို ပြန်ဆည်ဆွဲယူလိုက်အော်
ဆည်း။ မေနှန်း၏လက်မှလွတ်အောင် ဆွဲမချဘဲဖြစ်အံ့၏။

‘နှောင်ကြီးဟန် ဘယ်မှာလို့’

မမနှန်းက မေးလိုက်သည်။

ပါပု၏နဖူးပေါ်၌ ချွေးသမီးဝီးကျသစေသည်။

မေနှန်းမှစ ခေတ္တမတုတ်ကြောင်း နှုမလည်သွားတော့
သည်။

‘နေရင်ကြီးဟန် ရောက်မလာသေးဘူး။ သံနဂါးစံအိမ်
အနီးထစ်ဝိုက်မှခဏ်းတို့ လေမိဂိုဏ်းသားတွေကို ရှင်းလင်း
ပယ်ရှင်းပင်ဖို့ ကျုပ်တို့က အရင်လခွဲကြတော့မိ’

မေနှန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ထု ဘယ်တော့မှရောက်လစမလို့’

‘နိညသန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်သေးလိမ့်မယ်’

‘ကောင်ပြီ၊ နှောင်ကြီးဟန်ရောက်အောင် ပြောလိုက်
ပါ။ သံနဂါးစံအိမ်ကို ဆက်ပြီးရန်မူနေရင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဣန္ဒဝ တစ်ခေါ်မိမြန်လာခဲ့ဦးမယ်။’

ကျွန်တောားကို အလေးအနစ်မထားရင် တယ်နည်းနဲ့မှ
ခွင့်လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ က...ရှင်တို့ သူ့...ကြွေးပတော့

မေနှန်းက သံတင်ပုတ်ကြီးကား လက်လွတ်ပေးလိုက်
လေသည်။

ပါပုသည် သံတင်ပုတ်ကြီး လက်ထဲပြန်ရောက်လာသည်
နှင့် တိုက်ခိုက်နှိပ်နှိပ်ပြင်လိုက်အော်သည်။ သံတင်ပုတ်ပေါ်
၌ လက်ငါးချော့စင်းရာ အစိုင်းသားထင်ကျန်နေသည်ကို
ထွေရသေးအခါ ထက်ပြိုစိတ်ကျွေးရဲတော့တဲ့ ချွေးခနဲလှည့်
တာ ပြောလွှားသွားတော့သည်။

ထု၏လူမျှားလည်း စရော့သောပါး လိုက်ပါသွားကြ
လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မြတ်ကွက်

ပါပုညီလူစု ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သေးသည်။
 မေနှန်းက စတင်ရှုန်တို့ဘဝသို့ လှည့်သို့ နိသယသည်။
 'အခြေအခံက အေးတော် ကို ရှုပ်သွားကုန်ပြီ'
 ကောင်းရှုန် ခေါင်းညိတ်လိင်္ဂသည်။
 'ဟုတ်အယ် သခင်မလေး'
 'ပေခါဂိုဏ်းထဲသို့ သထင်၊ အခွံ့ ရ သွားပြီစင်တယ်၊ သူတို့
 အင်အားအလုံးအရင်းစွဲ ရော အိပ်ခါကြိုတင်ပါ။ သိနဂါးကို
 လူတို့ ကစကွယ်စေစင်ရှောက်နေကြတာ ဆုံးသွားရာ အတင်
 လှအယ်'
 ကျန်းထင်းကလည်း ဝင်ပြောစေသည်။
 သိနဂါးသည် နဂါးဂိုဏ်း ဖျံ့စိမ်းစိုက်ပြားနေစေ
 သိုင်းလေးကနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားနေထိုင်
 ခဲ့သူ ဖြစ်သေးသည်။

သိုင်းလေးကအား အမှူးထားသဖြင့် သိုင်းလေးက
 သားများကလည်း ကူးလူးဆက်ဆံခြင်း မပြုကြချေ။
 သိနဂါးကဲ့သို့လူစေမျိုးအား ပေခါဂိုဏ်းက သဘော
 ကျရာထကြွစင်မရှိပါချေ။
 ပေခါဂိုဏ်းသည် သိနဂါးအား တစ်ကွယ်စေစင်ခွင့်
 နေသည်မှာ သိုင်းလေးကထိုးစွဲနှင့် သေပိဆန်ကျင်ပေခါ
 တေခွသည်။

'ပေခါဂိုဏ်းပါဝင်လေးဖွား စေစင်တဲလက္ခဏာ မဟုတ်
 ဘူး၊ အနက်ရောင်သိုင်း၊ သမားတေလဲ စုရုံးရောက်လေးကြ
 တယ်၊ သိနဂါးကို ဦးဘညို နှင့်ကြိုတင်။ ဒီဘတိုင်းဆိုရင်
 ကျွန်မတို့ ဗာလုပ်လက်ခံထားတဲ့ အတိုင်း၊ သိနဂါးကိုရှင်းပစ်ဖို့
 ဆိုတာ စော်နေပြီ'

အေးစင်းရှုန် အကြိတ်ပိုက်လေးသည်။
 'ဗာလုပ်လက်ခံပြီးရင် မဖြစ်ခဲနေအောင်ရွှံ့ နိပေးမှမှပွဲ၊
 ခုနကဂိုဏ်းရွဲနားမည့် အပျက်မခံနဲ့ ဘူး'
 'ဟုတ်တယ်၊ လေဂိုဏ်းက ဗာလုပ်လက်ခံပြီးရင် အအားပိ
 မြင့်ခဲ့ဘူးဆိုတာ တယ်၊ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ မဖြစ်ခဲခဲ
 ဆေစင်ရွက်ရမှပဲ'

ကျန်းထင်းက စော့ကင်ခံ လိုက်သည်။
 အစ်ဖန်...

သွေးငွေသာယာရေး ဝမ်းရိုတိုလဲ မပြန်မနေ သူတ်သင်ပတ်
ရမှစပဲ

ကု ပြန်လိုက်သည်။
တိတ်တဆိတ် နှေးခအောင်နေသော ဝမ်းရို အသက်ရှူပုံ
အစား ဖြစ်သွား၏။

မေနှန်းက ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဝမ်းရိုကိုရှင်းပစ်ဖို့ အဘအောင်ရဲ့ ဝတ်စုံတွေနဲ့တယ်
မဟုတ်ဘူး။’

‘ကျုပ်က...’

‘ထိုခါခန်းမြို့ပြင်မှာ ဝမ်းရိုကို အကလုပ်ကြံခဲ့ပြီ၊ ပြီးမှတော့
လား။’

‘မတုန်သေးဘူး၊ သခင်မလေး။ ကျုပ်ဘေးမှ မကပ်နိုင်
ခဲ့ဘူး။ လက်လျှော့ပြီ၊ ပြန်ထားခဲ့ရတယ်။’

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။’

မေနှန်းက မသိချင်တန်းဆောင်စရာ မေးဆိုက်လေသည်။
အောင်ရဲ့ မခက်မခပ် ဖြစ်နေပါသည်။

‘လူတစ်ယောက်က ကြားဝင်နေစဉ် ယူကိခဲ့ဖို့ ကျုပ်
လစ်လျှော့ပြီ၊ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။’

‘ဟင်... လူတစ်ယောက်က ကြားဝင် နှောင့်ယှက်ခဲ့တယ်
ဟုတ်လား။ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ။’

‘ကျုပ်မသိဘူး။’

မေနှန်းက ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။

‘ဒါနီ ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ထားရတော့မယ်။ နောင်ကြီးဟန်
တို့လူစုက နှောင့်ယှက်နေတာပဲ ပြန်မယ်။’

ကျွန်းထင်း ဝေါသကကြီး ဖာန်ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဆူထိုနဲ့ ပြတ်ပြတ်သာလား၊ ပြေရှင်းလိုက်ကြတော့မယ်။’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေးရအောင်။’

မေနှန်းက ဦးဆောင်ကာထွက်သွားလျှင် ကျွန်းထင်းနဲ့
ကောင်းရဲ့တို့လည်း လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

မေနှန်းတို့ထွက်သွားပြီးလျှင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဝမ်းရို ယခုမှ သင်္ဘောပြင်းခုန်ဝင်တော့သည်။

အသက်ဝေ ရှုနိုင်တော့သည်။

ချုံပုတ်ကြီးထဲမှ ထွက်ထွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ် ရွှေဆံများထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်လည်း
အာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချုံပုတ်ထဲသို့ လျှောက်မာ
နွှိုလည်တိုးဝင်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။

အသက်ရှု မြန်သွားသလို လေးချိုးများထည်း ပြန်လာသည်။

မေနှင်းတို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးစားကြောင့် သွားခြင်း မြန်လေသည်။

ချိုပုတ်ထဲမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မေနှင်းတို့ ပြန်ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတိုအားထစ်ယောက် ရောဂါအခြေ ဖြစ်သည်ဟု တွေရလေသည်။

ထိုအတိုအိုမှာ ဖာထေးရာဇပုဂ္ဂိုလ်သော အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားကာ ဆံပင်များကလေးများ ကျီးကန်းသိုအိမ်ပေ ဝှေ့ထွေး၍နေသည်။

မျက်နှာကြီးအဆီပြန်၍ မုတ်ဆိတ် ကျစ်စွမ်းများက ထိုထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်။

ထု၏လက်ထဲ၌ အစိမ်းရောင် ဝါးထွက်အင်္ကျီချောင်း တို့ထားပြီး ကျော့ခေါ်၌ အူသီးခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အရက်ဘူးကြီးတစ်လုံး ပါအား၏။

ထိုအတိုအို၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှ စူးခြားလွှာညှပ် ဝမ်းရိုထင်မိလေသည်။

အတိုအိုသည် ထိုကျားသားနေသော ပေခါဂိုက်က များကို ခေကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ခက်ထောင်းစွာ ရေရွတ်လိုလေသည်။

နှစ်ပေါင်းအစ်ရာထဲတွင်း အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေနဲ့ ပေခါဂိုက်ကြုံတွေ့နေရအပယ်ပေး အထိအခိုအိ အဋ္ဌကန်ပျားသွားတယ်။

ဝမ်းရိုသည် အတိုအို၏ရေရွတ်သံ ကြားရလျှင် အံ့ကြည့်လှား၏။

ထိုစဉ်...

ချိုပုတ်ထဲမှ ဝုန်းနေဘာ ဘယ်သူလဲ၊ ထု၏လားနဲ့စမ်း၊ အတိုအို၏အော်ပြေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းရို ထိတ်လန့်သွားပြန်သည်။

လူထု ချိုပုတ်ထဲ၌ ဝုန်းအောင်းနေသည်ကို အတိုအိုသိနေသည့် မတုတ်ပါလား။

မင်း၊ ထု၏လောစေးဘူးလား၊

အတိုအိုက ထင်မခံအင်္ကျီလိမ္မော်လေးအခါ ဝမ်းရိုနေနိုင်တော့ပါဇွေ။

ထမဝါပြီ ခင်ဗျာ

ချိုပုတ်ထဲမှ ကပ္ပဒကပ္ပာ ထုတ်လိုက်လေသည်။

အတိုအိုက ဝမ်းရိုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အညွတ်ညွတ်လိုက်လေသည်။

'ခေပီဦး၊ မင်းတဘာကြောင့် ချုပ်နှောင်ခဲ့မှာ ဝုန်းခေပီ
တစ်လ၊ ပြောစမ်းပါဦး'

'ကျွန်...ကျွန်တော် ကြောင့်လို့ပါ'

'ဘာကွ'

'ကျွန်တော် ကိုယ်တော်ပင်ပဲ သူတို့ ကြံစည်နေကြလို့ပါ'

တတိုးအို မျက်မှောင်တုတ် သွားခလသည်။

'အဆီသူတွေလဲ'

'ကြေးစားလူသတ်သမားတွေပါ'

'ဪ...မင်းတစ် ခုကွသည်တစ်ယောက်ကိုး၊ ပီခေပီ
တယ်လို့ကြောင့် ရော့ဇ်လော့ဒ်အယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး'

'ကျွန်...ကျွန်တော်...'

'ကျုပ်တို့ပေခါဂိုဏ်းသားတွေကို မင်းတို့အိုကိုခိုက်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား'

'ဟ...မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိဦးပညာမထ
ပါဘူး ခင်ဗျာ'

တတိုးအိုက စွပ်စွဲပြောဆိုသံခြင်းကြောင့် ဝမ်းရီစ
အယား ချင်းပြုဖို့လေးသည်။

ထိုခဦး...

'ဘိုးဘိုး'

ခေါင်နှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရော့ဇ်ရှိလာ
သည်ကို ခုတူလိုက်ရလေသည်။

ထိုသူကိုမြင်လျှင် ဝမ်းရီ ဝမ်းသာသွားလေးတခုသည်။

'စန်းတုံး'

ပြေးလွှားရော့ဇ်ရှိ သူ့ဘာဝ စန်းတုံး၊ ဖြစ်နေပါသည့်

စန်းတုံးသည် ဝမ်းရီအား ဘွေ့ပို့ဆီရခြင်းကြောင့်အံ့ဖြူ

ထွားလေသည်။

'ဟင်...အစစ်ကိုကြိုပါလား'

ဝမ်းရီ အလော့အကြို၊ ခပြေလိုက်သည်။

'ကျုပ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာ'

'ဟုတ်လား၊ ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကိုကြီး'

'ရှိတယ်'

စန်းတုံးသည် အဘိုးအိုဘာသာဆိုလျှင်ကား မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်လေသည်။

'ဘိုးဘိုး...ဝါကျွန်တော်ပြောတဲ့ အရှေ့နယ်လူငွေကြီး

ဝမ်းကျိရဲစား ဝမ်းရီပါ'

'ဪ... ဝမ်းရီဆိုတာ လူကိုး'

အဘိုးအိုက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်လေသည်။

စန်းတုံးက ဝမ်းရီကို ပြုံးပြုဖို့လေးသည်။

'အစ်ကိုကြီး... ဝါထကျန်တော် ရဲ့အဘိုး ဗေဒါဂိုက်ချုပ် ဝါ'။

သိုင်းလေးက ကျွန်ုပ်လျှပ်လျှပ် တေးတော်ကျော်ကြားနေသည့် ဗေဒါဂိုက်ချုပ်နှင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ရာ ဝမ်းရီ ဓာပျာ အထဲမှ ဦးညွတ်လို့မိလေသည်။

'ဂိုက်ချုပ်ကြီးတို့တွေ့ရစာ ဝမ်းရီကလေးကလေးပါကလေး ခင်ဗျာ'။

'ကျုပ်ကလေး အရှေ့နယ်က သူ့အဖေကြီးဝမ်းကျိုရဲ့ အမည် နှစ်ကြမ်းပူတစ် ကြမ်းပြီ'

စန်းတုန်း ကြားဝင်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

'ဘိုးဘိုး... ကျန်တော်တို့တိုင်ပင်ရော နည်းနည်းရှိနေ နေသည်'

'အေး... မင်းတို့နေခဲ့ကြပါ ဝါက ဟိုဘယ်ကို သွားပြီ ဂိုက်ချုပ်ကလေးတွေ့ရအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

'တုတ်က... ဘိုးဘိုး'

ဗေဒါဂိုက်ချုပ်သည် အလိုက်ဆီစူးဖြင့် ဆွတ်ဆွား ချောချောသည်။

ဗေဒါဂိုက်ချုပ်ထစ်ထွားသည်နှင့် စန်းတုန်းက ဝမ်းရီ အား ခင်ဆွဲကာခေါ်သွားရာ လူငယ်အညွှန်း ရှေ့ခါးခင်း ထား နံဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အေးမြသောလေပြည့်က တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ဈေးဝင်ကလေးများက အထဲပျံဝဲနေ၏။

သဘာဝအလှအပများသည် ဝမ်းရီ၏ ရင်ထဲမှ ပျံပင် သောကများကို တဖက်အားဖြင့် မွေ့သလျာဆွဲသစေပါကော သည်။

ဝမ်းရီသည် အေးမြသစ်ဆယ်သောလေကို အစ်ကိုကြီး ချစ်ကြိုက်လိုက်လေသည်။

စန်းတုန်းက ဝမ်းရီကို အကဲခတ်ကြည့်ဆင်ခြင်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီး... ကျန်တော် နောက်ကို ယိုက်လားတာ အရေး ကြိုတင်စွဲ ရှိနေလို့မိလေသည်'

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အခုသိုင်းလေးကလေးမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စ ကျွန်ုပ်တို့ကလေး ပြီး ကျုပ်ကလေး မျှော်လင့်တပ်ပါဝင်ပတ်သက် မိလို့ဖြစ်နေတာ ညီငယ်ကို ပြောပြချင်လို့ပါ ဝါ၊ ကြားရ ချိတ်လားက'

'အစ်ကိုကြီးက သိုင်းလေးကကိစ္စတွေမပါဝင်လဲဘက် နေ့ငယ် နေ့ငယ်ပဲ။ အခြားကလေးငယ်လို့လား၊ ဝါထစ်

ကျွန်တော် ပီသရပ်မှာရှိနေအယ်ဆိုကတိုက်ဘိုကြီးကယ်
သိခဲ့တခေ

'ကျုပ်က မြေနဂါးရပ်ပို့ခဲ့တော့ခဲ့လို့ပါ'
စန်းတုံး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

'အစ်ကိုကြီးကို တွေ့တာကလည်းက လီခင်းကွမ်းဆို
တို့ လိုက်ရှာနေကလည်းက ထူးခြားမှုရှိသည်လို့ တွန်းခတ်
ထင်ခဲ့တာက စုစောစု မှန်နေပြီ။ အဲဒီတုန်းက တိုက်ဘို
အရေးတကြီးခေါ်ခိုင်းလို့ အိတ်နဲ့ ကျွမ်းကပ်ဖို့ ကိစ္စအား
ကား၊ ပီမာအားလုံး စတင်တော်ကို ထူးခြားသန့်အယ်၊ လေး
တိုက်သားတွေ ထိခိုက်ကျဆုံးတာ ဖြစ်သွားတယ်။ အစ်ကိုကြီး
မြင်မှပေါ့၊ ပြဿနာဟာ တစ်ခက်တစ်ခဲ ကြီးသွားလေ
နေပြီလေ'

ဝမ်းရိုက သိုင်းခေလေးကသာ၊ တို့၏ ထုံးစံကတိုင်း၊ လူ
နှစ်ယောက်ဆုံကာ ဦးညှိကင်္ဂါရပ်ပို့ဖို့ စီစဉ်သည်။

'အစ်ကိုကြီးက လောကီကံအပေါ် အသင်းစားခဲ့တာ
ခွင့်လွှတ်ဖို့အတောင်းပန်ပါကယ် ညှိလေ။'

'ထိုစဉ်မှာပင်၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကဲ... သိုင်းခေ
ပြဿနာက အစ်ကိုကြီးကယ်ဖို့ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ်
အဲဒီ ကျွန်တော် နဲ့ ပြောပြခေါ်ပါဦး'

ဝမ်းရို မင်းသမီးကြီး နဲ့ နှစ်သက်သည်။

'ဘယ်ကဘယ်လိုမပြီ၊ ပြောရမှန်းအောင် ခေါ်ခေတုပါ
ဘူး'

စန်းတုံး ပြုံးလိတ်သည်။

'ရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြည်ပြည်စဉ်းစားပြီး
ပြောတစပေ!'

ဝမ်းရိုက ထိုကိစ္စကို မြို့သူအဖေခေရီး၌ ရှေ့ဂါးကျင်းထို
တို့လူစု လှစ်ကြံခံရပြီ။ ဇနီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံမှစ၍ ပြော
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

'ကျုပ်ရဲ့အဖြစ်က ဒီလိုပါ'

ဝမ်းရို၏စကားကို စန်းတုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်
နေလေသည်။

ဝမ်းရို ကြီးတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကား သိုင်းခေလေးကသား
မဟုတ်သူထစ်ယေဇတ်အတွက် အလွန်ထူးဆန်းသော ကိစ္စများ
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စန်းတုံး အနေဖြင့်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ အနုစိတ်အောင်
ဖြစ်လာရလေသည်။

ဝမ်းရို၏ စကားဆုံးတွင်တော့မှ...
'အစ်ကိုကြီးနဲ့တွေ့ရတာပိုမိုကံအောင်ကား၊ ကျွန်တော်
စဉ်းစားလို့ရအောင်ဖြစ်အောင် ကိစ္စကပ်တော်မူပါအောင်
ရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်'

၂၂၀ ဝတ္ထုစောင်

ကျွန်ုပ်တို့တော့ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပေးအောင် ဖြစ်နေတော့မို့ ညီလေးတို့ လေးမျှတော့

ခမ်းရိုက ညည်းတွေးလိုက်လေသည့်

စန်းတုံး လက်ကပ်ပြလိုက်သည်။

သိုင်းလေးကတော့ ကြွေးစားလှသော်လည်းကောင်း၊ တော့ပေါ်လာကြတယ်။ နဂါးဂိုဏ်း ဝင်တွေ့လုပ်ကြံခံနေရတယ်။ ဝေါကြောင်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းနဲ့ပတ်သက်နေနိုင်တယ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်အော်ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။

ခမ်းရို ခေါင်းညိတ်ဆိုက်သည်။

ထုတ်တယ်လေးညီလေးပြောတဲ့ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းဟာ လီခင်းကျွမ်းဆိုတဲ့လူက သူ့ကြီးရှမ်းယုဆီကို ယူလာတဲ့ ရှေးဟောင်းအက္ခရာတွေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းပုရပိုက်ဖြစ်နေတယ်။ နဂါးသိုင်းသမားတွေကိုလုပ်ကြံနေတာတွေ နေထိုင်နည်းမျိုးနွယ်ဖြစ်တဲ့ ပေနှင်းတို့လူမျိုးတွေနဲ့တို့ကို ငွေပေးပြီး ခိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ချီနေတယ်။

စန်းတုံးက အနည်းငယ်ခွေးစားပြီပြောသည်။

အိမ်လူဟာ လီခင်းကျွမ်းနဲ့ပြန်လိမ့်မယ်

ဝမ်းရို အကြံပေးသည်။

လူဟာ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းကိုရထားလို့ မှုစပ်စွပ်တွေဖြစ်တဲ့ နဂါးသိုင်းသမားတွေကို ဆိုက်ပြိုလုပ်ကြံမနေတာလို့ ဝါညီဆိုလိုတာလား။

ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှပေးပါ။ ကျောက်စိမ်း သိုင်းကျွမ်း ပျောက်ဆုံးသွားစာရ ချီးမြှင့်သားသားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ထုတ်ပို့မှုကို ပေးဖို့တွင် ချီးမြှင့်ခံရတာပဲ။ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ နဂါးဂိုဏ်းရဲ့အတွင်းလူတစ်ယောက်ပေးဖက်က သစ္စာပေးဖို့ပြု၊ ရယူခံတာပဲဖြစ်မယ်။ လူဟာ လိပ်ပြာမလှတော့ကြောင့် ကျွန်တို့နဂါးတွေကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတားပဲဖြစ်မယ်။ ဒီဆိုလေမှတ် ဆိုရမယ်။ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းက သိုင်းညည်းကို ထုတ်ပေး အဆုံးပြုလို့ပေးလို့ အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမယ် မဟုတ်လား။

စန်းတုံးက အကျိုးဘင်အကြောင်းနှင့် ရှမ်းပြလိုက်လေသည်။

ခမ်းရိုက ရှင်းဆင်းသည့်အချက်ကို ပေးလိုက်သည်။

ညီလေးတို့က သံနဂါးကိုဖမ်းပြီး အကာအကွယ် ပေးနေကြတာကတော့ ဘယ်လိုအဘောမျိုးလဲ။

စန်းတုံး လက်ဖြင်းချလိုက်သည်။

ဟိုအရှင်ကတည်းက နဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းကို သိုင်းလေးကတစ်ခုလုံးက ဆိုရှင်မတ်တစ်နေ့ကြိုတင် ခုဆိုရင် နဂါးဂိုဏ်းကလေးလွ လုပ်ကြံ

ခံရတာ နေ့ဆကြားအေးတွေ ပြန်ပေါ်လှတာဟာ ကျွန်တို့
စိမ်းသိုင်းကျွမ်းနဲ့ (ကံဆယ်ဆယ်ဆိုတာ သိုင်းလော့ဆယ်
တွေ ရိပ်မိနေကြပြီ၊ အထူးဆဲဖြင့် အနက်ရောင်သိုင်းဆမား
တွေက ပိုပြီးခြေချာန်နေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ သံနဂါးကို ပစ်
နှတ်ထားနေကြပြီလေ'

ခမ်းရံ၊ သဘောပေါက်သလိုရှိလားလေသည်။

'ရှေ့နဂါးနဲ့ ငွေ့နဂါး လှင်ကြင်မိပြီးတဲ့နောက် သံနဂါး
ထဲ လှစ်ကြင်ရမယ်ဆိုတာကို သိထားကြတဲ့အခါလား'

'ထုတ်ဆယ်၊ ကျွန်တော့် ရဲ့အတိုအကြီးကို ခါးတိုတော့မိတာ၊
အနက်ရောင် သိုင်းဆမားတွေထဲ ထဲ ဘိုးဘိုးလို့ပဲ တွေးတော
စဉ်းစားမိခဲ့ကြတယ်၊ ခါးကြောင့် သံနဂါးဆီကို ထားခဲ့ကြ
တာပဲ'

ခမ်းရံက တိုက်ပျံများကို ပြန်လည်ဖြင့်ယောင်လားလေ
သည်။

'အနက်ရောင်သိုင်းဆမားတွေဟာ သံနဂါးကိုသာကြောင့်
ဆယ်ပစ်ချင်ရတာလို့'

ခန်းတု၊ ခေါင်းခါးပစ်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီး မှားနေပြီ၊ သူတို့ဟာ သံနဂါးကို သတ်ပစ်
ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သံနဂါးကို ဖမ်းဆီးပြီး တည်ကြိမ်ထုတ်
ပြောပါ'

'ညီလေး... ကျုပ် သိပ်နားလေ့ရှိလို့ ရှင်းပြပါလား'

ခန်းတု၊ ထ ပြုလိုက်သည်။

'ခါး လှယ်လှယ်လေးပါ အစ်ကိုကြီးငယ်၊ နဂါးရိုက်ခွဲ
တွေက စိမ်းသိုင်းကျွမ်းကိုရတာတို့ သစ္စာပေးဖို့အား သံ
နဂါးကို သုတ်ဆင်ဖို့ ကြေးစားတွေ ငွေရမ်းထားတယ်၊
ကြေးစားတွေရောင်လေးရင် သံနဂါးနဲ့ ထောင်မချွန်ဆင်
ပြီး ပမ်းဆီးကြမယ်၊ ပြီးတော့ တယ်ဆွဲက ရေခိုင်းတယ်
ဆိုတာ မေးမြန်းကြမယ်၊ အစ္စပေဟက်ကို ခြေဆင်ထုတ်ပြီး
တွေ့ဖတ်စိမ်းသိုင်းကျွမ်းကို ငွေ့ပြုမယ်၊ က...ခါးဆီ ရှင်းပြီ
လား'

'မြောက်... အနက်ရောင် သိုင်းဆမားတွေဟာ သံနဂါးကို
တည်ကြိမ်လုပ်ပြီး ကြေးစားတွေနဲ့ သူတို့ကိုခိုင်းလိုက်တဲ့လူကို
ပတ်ထုတ်ကြမလို့ကိုး၊ ဟုတ်ပြီ... သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထျပ်
သိထားတာ ရှိသေးတယ်'

သံတင်၊ ပုတ် ဝါပုနှင့် မေနန်းတို့ ခိုခိန်ဆီထားကြသည့်
စိစွကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ခန်းတု၊ လှင်လှင်ရှေးရှေး ဖြစ်သွားလေသည်။

'ခါးတိုင်းဆိုင်ရင် သူတို့တွေခိုနိုင်ဖွယ်နေရာကို ကျွန်တော့်
တို့လိုက်သွားပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရင် ထေးပယ်
ပစ်တယ်'

ဝမ်းရီ သစ်ပြင်ချလိုက်သည်။

ခက်အေးက ထုတိုက်ယ်နရာမှ တွေးခုံကြံမယ်ဆိုဘဲ မသိအေးက ခက်တယ်။

ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ တိတိကျကျ မသိသေးလို့ တိုးတိုးလှိုင်းပြောလို့ မပြန်အေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့လို့ သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရင် မခံတောင်းဘူးလား။

ဖြစ်ပါ့မလား၊ ညီလေး။

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေဒါဂိုက်က လူတွေရှိနေပါတယ်။ အကြောင်းရှိရင် တိုးတိုးကို ဆချိန်မခွဲ ဆက်သွယ်လို့ရပါတယ်။

ခါဆိုလဲ ပြီးတော့ပါပဲလေ။

ဝမ်းရီက သဘောတူလိုက်စေသည်။

ခါပြင် သွားရအောင်။

စန်းတုန်းက ဦးဆောင်ပြီး သူ့ကိစ္စက ဝမ်းရီပည့် လိုက်ပါသွားရအေးတော့သည်။

နေ့စဉ်နီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငှပ်လျှိုပျောက်ကု သွားပြီဖြစ်လေသည်။

နေ့စဉ်နီည့် ကျယ်ပျောက်စွာမည်နှင့် ဆရာမောင် လှမ်းမြဲသွား၏။

နေ့နီအချင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိတိကျကျဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ပေဒါဂိုက်ကလေးများအရာ အနတ်ရောင် သိုင်းသမားများဝေါ သေဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

စန်းတုန်းသည် အနတ်ရောင်သိုင်းသမား တစ်ယောက်၏ အထက်အစားများကို ထူကာ ပေဒါဂိုက်ကလေးများနှင့် လိုလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထူထား ပေဒါဂိုက်ကလေးတို့က ရှုတ်တရက် သိနိုင် တော့မည် မတုတ်ချေ။

ဝမ်းရီ အံ့ဩသွားသည်။

ညီလေး...မင်းက ကာဘောလုပ်နေအစဉ်။

ဟဲ...ဟဲ...ကျွန်တော်တို့ပေဒါဂိုက်မသိအောင် ရုပ်မျှော် လိုက်တာပေး။

သူတို့ ဘယ်နရာမှ ချိန်းတွေးကြမယ် ဆိုတော့စေ ညီလေး သိသလား။

စန်းတုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒီကတည်းပူပါနဲ့။ တစ်စုံတစ်ခုကိစ္စက အနတ် ရောင်သိုင်းသမားတွေကို စုစည်းထားတဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ် မှာပါ။ ဒီည သူ့ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အနတ်ရောင်သိုင်း သမားတွေအားလုံး စုစည်းကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြေရာခံလိုက်သွားကြတာပေါ့။

၂၃၄ နေ့အောင်

ထိုစဉ်....

မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေဆံ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

'ဗေ...အစ်ကိုကြီး'

ခန်းတုံးက ဝမ်းရီ၏ထုတ်ဆိုတာ ကဗျာကဏ္ဍာ ပြောစွားလိုက်လေသည်။

ဆစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ကျွေ့ပတ်ကစ ခပြေးသွားကြပြီ။ မကြေးမီ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းထဲနေကြသော ငါးယေဒ်ကို ကျွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူငါးယေဒ်မှာ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး ဇာတ်နတ်လိုက်စိ ဆောင်ထားကြလေသည်။

အနုထိရောင်သိုင်းသဇာများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ခံ၏။

ခန်းတုံးက ခင်တည်စည်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

'မိည အစ်ကိုကြီးဟန် ရောဆဲလေးမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ဆွားမလို့ နေ့စဉ်ကျနေပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ခဏခင် ခုမှဆွားကြလေ့ကို အတော်ပဲ အတူဆွားကြတာပေါ့'

ထိုလူများသည် ခန်းတုံးအား ထုတို၏အက်တော်သဇာ ဆင်အောင်ဟု ထင်မှတ်စွာ ကြုံလေသည်။

'အောင်ပြီ၊ လိုက်ခဲ့လေ'

ထုတိုနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပြီလို့ဆိုလေသည်။

ခန်းတုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

'ဗေ...အစ်ကိုကြီး'

ဝမ်းရီ၏လက်ကိုဆွဲကာ အနုထိရောင်သိုင်းသဇာများ နေ့စဉ်လိုက်သွားရာ ဝမ်းရီလည်း ကန့်ကန့်ကန့်လန့်ဖြင့် ပါသွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘေးမှစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်စုမှ မရိမ်မိ
နိုင်ပါဘူး။

စန်းတုံးက တီးတိုးအေးပေးတေး ပြောပေးသည်။

ဝမ်းရီ တာဝန်ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

စန်းတုံးနှင့်အတူလိုထိထူးရာ ကြားသော် မြေခက်များ
စသော်လည်းအောင် ပြစ်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှထွားနေကြသည့် အနုတ်ရောင်
သိုင်းဆေးများသည် တောင်ကြားလမ်းကလေး စစ်ခု
အတွင်းသို့ ဝင်ထွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ညဉ့်ခက်လေးပြီဖြစ်သလို ကောင်းကင်ပေါ်၌ လစန်း
ထွယ်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လရောင်ပြေကျနေသဖြင့် ယောင်ကြားအတွင်း၌ သရဖူ
လှပနေလေသည်။

ထို့အပြင် မီးပုံများဖိုဆေးသည်ဖြစ်၍ နေဘက်နှင့်ခြား
အောင် လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်နေပါအော့သည်။

မြေကုတ်လစ်၏ဝဲဘက်ခြမ်း၌ အနုတ်ရောင်သိုင်းဆေး
တစ်ရာနှင့် စုရုံးရပ်နေကြ၏။

ဝမ်းရီတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြည့်မှလျှင် အခြား
အနုတ်ရောင်သိုင်းဆေးများနှင့်အတူ ခပ်ရပ်လှိုက်ကြရာ

စိန်ခေါ်သူ

သံနဂါးဂေဟာသည် ရှေ့နှစ်ချောင်းအောင်ဘာဏီ၌ ရှိသကဲ့
သည့်။

သံနဂါးဂေဟာ မတ်စန်းကျင်၌ ပေခါဖိုက်သားများ
ဖြန့်ကျက်နေကြပြီ။ အနုတ်ရောင်သိုင်းဆေးများအား ရပ်
ဆိုက်ရန်အသင့် ရှိနေကြလေသည်။

ဝမ်းရီနှင့်စန်းတုံးတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြသော
အနုတ်ရောင်သိုင်းဆေးများကား မြေခက်တစ်အုပ်စီ
ဦးစည်သွားနေကြ၏။

သံနဂါးဂေဟာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဦးစည်သွား
နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရီ ရင်ကထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။

မြေဈေးလှုပ်ပျားတောဝက်ဆေး ဘေးရွှေ့များ ပြန်
ပါတော့သည်။

ဝမ်းရီနှင့်စန်းတုံးတို့ကလည်း ခင်မောင် ဝင်ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

လူတို့ကား မည်သူ့အမျှ တမူမတေးကြသဖြင့် စိတ်ဆူဆီသဘော ရလွန်းကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ ဝတ်စုံကိုင်ဖို့ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

အနစ်ရောင်သိုင်း၊ ထမေးများလည် ဟိုမှည့်မှနေ၍ တောင်ကြားထဲသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာနေကြပါသည်။

သံတပ်ပုတ်ပါပုနှင့် အမျိုးသမီးကြိုတစ်ယောက်တို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် ရောက်အသည့်ကို စတုရစေ့သည်။

ဝမ်းရီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

စန်းတုံးက ထတိပြုဒ်သဖြင့် တီးတိုးခေးလေသည်။

'အစ်ကိုကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟို...ဟိုမှာ မေနှန်းနဲ့ချိန်းလိုက်တဲ့ သံဘင်းပုတ်ပါပုဆိုတဲ့လူပဲ'

'ဪ...'

စန်းတုံးသည် ပါပုကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

'သံဘင်းပုတ်ပါပုကို ကျွန်မအင် သိပါဘယ်၊ လူ့ရဲ့ လိုင်းပုံပေးက ဒီအလေးအမျှတပါဘူး၊ ဝလအားလုံးပြော'

ဆိုးသွမ်းမိန့်မဲနေတာပါ။ လူ့ဘေးအစို ရှိသတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့စာသံမတုတ်အေး'

'အင်း...အတူထယ်'

'ထဲဒီအမျိုးသမီးကြီးကဘာ စိုချိမ်ရတာ၊ မကုသယ်လေးအင်အင်းဆိုတာ လူ့မပါ'

'ဪ...'

ယခုမှ ပါပုသည် မေနှန်းကားကြိုခင်း၊ ဝလကံကင်းအား ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းရီ သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

မေနှန်းသည် ဤအရာကို ရောဖိလာပါလည်လော။

များပြားလှသည့် အနစ်ရောင်သိုင်းသားများနှင့် ရပ်ဆိုင်းနိုင်ပါမည်လော။

မေနှန်းအဘွားစိုးချိမ်မိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြစေတော့သည်။

ဝမ်းရီ တွေးစောနေစဉ်မှာပင် ဘောင်ကြားလမ်းကပ်ဖက်ထိပ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ့စွဲကြီးများက ဝေါင်အစ်ဒ်အစ်ဒ်လော့၊ တောင်ကြီးအားလုံး ဝင်ရောက်လှူကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘နောင်ကြီးဟန် ရော့ဇ်လားပြီဟေ့’

‘နောင်ကြီးဟန် သက်တော်ရာကျော်စွန့်ပါစေ’

စုံရုံးရော့ဇ်ခိုခွေကြသော အနက်ရောင်သိုင်းအေးမျှား
က သံပြိုင်တစ် ကြားရောင်ကြွေးလေသည်။

အနက်ရောင် သိုင်းလေးထောင့်မျှားအား စည်းရုံး
သိမ်းဆည်းထားသည့် နောင်ကြီးဟန် ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ
ဝမ်းရိနပ် ခန်းတုံးတို့ စစ်ယေဘဏ်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်မိကြလေသည်။

ခန်းတုံးက တီးတိုးပြော၏။

‘နောင်ကြီးဟန် ရော့ဇ်လာစေထမယ် မေနန်းရော့ဇ်လာ
မို့က ဝီပြီးအေးကြီးတယ်’

ထိုအချိန်တွင် လူသန်ကြီးရှစ်ယောက် ထမ်းလာသည့်
ဝေါင်သည် မြေကွယ်လပ်အယ်သို့ ရော့ဇ်လာသည့်တို့
တော့လိုက်ရလေသည်။

လူသန်ကြီးများသည် ဝေါင်ကိုပန်းပေါ်စွဲချဆဲ လှောင်
ပျောက် ရပ်နေလိုက်ကြ၏။

‘ခုန်း...ခုန်း...ခုန်း’

‘ခြင်...ခြင်...ခြင်’

အနက်ရောင် သိမ်းအေးမျှား၏ ခြင်တူ မြွေဆောင်သံ
အထိန်မျှား လှုပ်ယမ်းခြည်သံမျှားသည် အေးအေးတစ်ပင်
အထဲမှာ စည်းချက်ခါချယ်ကျကျ တွက်ပေါ်လာလေသည်။

နောင်ကြီးဟန်ရောက်လာသဖြင့် အနက်ရောင်သိုင်းအေး
များ အက်တစ်ကြွကြွ ဖြစ်လာကြသည်ကို တော့ရလျှင် ဝမ်းရိ
နပ်တို့ ဖြစ်လာတော့သည်။

‘အစ်ကိုကြီး...အေးခြေမပျက်စေ’

နန်းတုံးက ထီးတိုးသတိပေးလိုက်လေသည်။

ဝေါင်၌ အေးရံထားသော ပုံစံမျှားလှုပ်ယမ်းသွား၏။
လူတစ်ယောက် ထုတ်ပေါ်လာသည်ကို တော့လိုက်ရသည်။
ထိုလူမှာ ကျောက်ပေါက်မှာသဲသဲရီထက် အသားမည်း၊
ကြာတ်ကြာတ် ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထူးကျင်းသန်မာပြီး ပါးစပ်မြဲမြဲ မျက်လုံး
ပေါက် ကျဉ်းလေသည်။

ရှစ်ဆုံးပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ ကေခတ်ကျစ်စဉ်း
ထဲခြင်း၏ ပြယုဂ်ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူ (ဝါ)နောင်ကြီးထန်စ အနက်ရောင်သိုင်းအေး
များအား ခည် ရှိသိမ်းဆင်းထားနိုင်သည်မှာ ဆန်းသည်ဟု
ဝမ်းရိယောင်တော့ပါချေ။

‘လတ်သတိမေတ္တ နောင်ကြီးဟန်ဆိုတာ ဘီလူးမည်း
ဆန်ခန်း ဖြစ်နေစေတိုး’

ခန်းတုံး၏ရွတ်သံ ဖြောင့်လှလေသည်။

ညီအေး... သူ့ကိုယ်လို့လေး'

ဝမ်းရို တီတိုးစေးလို့ကံသဏ္ဍိ၊

စန်းဆုံး ရခေါင်ညီတီလို့ကံသဏ္ဍိ၊

'သိုင်းလော့ထတန်ခဲလို့ သူ့ကိုယ်ကြွကာပေါ၊ နေပြည်
တော်ဆေးတစ် အသေရရအရှင်ရရ ဆူဒုထုတ်ခံသာ၊ စတီ
လူသိုကြီးတစ်ယေတစ်ပ၊ ဆူကျူးလွန်ခဲဘဲ အမှားတူ မစေ
ထုတ်နိုင်အောင်ဘဲ၊ ဇီတစ်ခါအဆူ သူ့ကို ချမ်းသာပေးလို့
ဖြစ်စေတော့၊'

ညီအေး၊

ဝမ်းရိုရိုရိုသွားကစ လွတ်ခနဲခေါ်လို့ ဝီဒေသဏ္ဍိ၊

စန်းတုံးက ဆီလူးမည်၊ တန်စန်းဘာ၊ ဆုံးမ၌တို့ ဇား
မည်ဆိုပါလျှင် များပြားလွှားသာ၊ အားကိုးလျှင် သိုင်းဘမား
မျှားကြား၌ ဖိတ်ခိကစ ဗုဒ္ဓရုဏ်သွားမည် ဂိုစိုးရိမ်ခိခြီး
ကြောင် ဖြစ်လေသည်၊

စန်းတုံးကလည်း နားလည်ထားလေသည်၊

'စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ အချိုးတန်ခဲ ကျွန်တော်လှုပ်ရှား
မှစပါ'

ထိုအချိန်မှာ ဝင်တီလူးမည်၊ တန်စန်း၊ စလကိန်စံ၊ ဂ်ဘန်
တန်းလိက်သဖြင့် အနုစိတ်ရောင် ညိုင်းသားများ၊ ငြိမ်သက်
ထူး၊ ကြွလေသဏ္ဍိ၊

တန်စန်းက ချေခင်၊ အစ်ချက်ဟန်ကစ အသံဝါကြံ ဖြင့်
ပြောလေသည်၊

'မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ကို ဝမ်းသာစရာ သမင်၊ စေတင်း
ပါ၊ ပါဂရစာ၊ ထံနဂါးကိုလှုပ်ကြံမယ် ကြေးစားစေတော်
ကျွန်တို့အတွက်ပေးပါပြီ၊ လူတို့ကိုပမ်းဆီး စစ်ဆေးကြည့်သို့မိ
မယ်ဆိုရင် ဘယ်ဆူငွေပေးခိုင်းတယ်ဆိုအစ သိနုပါလိမ့်မယ်
လို့ ကျုပ်ရဲရဲကြီး အစမပင်ဝါတယ်'

လူ၏အစားအဆုံး၌ တနက်ရောင်သိုင်းသမားများ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြစေသည်၊

'ကြေးစားတွေ ဘယ်မှစလို့'

'ကျုပ်တို့ ခုချစ်ချင်း ရင်ဆိုင်ချင်တယ်'

'ကျေးစစ်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို ရယူကြမယ်'

ကျယ်လေခင်သော အသံများလည်း ထွက်ခေပါလာလေ
သည်၊

ဝမ်းရိုနှင့် စန်းဆုံးတို့ တစ်အထွေခက်ကို အစ်ယေတစ်ကြည့်
လို့တစ်ကြံပြန်သည်'

'ထူတို့သာ ကျေးစစ်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကို ရသွားကြီရင်
ဘယ်လိုနေမလို့ဆိုအစ အစ်ကိုကြီး သိသလား'

၀၇၅ ဝတ္ထုအောင်

‘လူတို့အချင်းချင်း ထာဝရကျန်းမာပေ!’

ဝမ်းရိက္ခာ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း မြောလိုစိတ် ရယ်ခေလို့ထံလေသည်။

‘မုန်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ထုတို့ဟာ လူကျင့်ဝတ်တို့ စောင့်ထိန်းကြသူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သောဘာ၊ ခေါ်သူ မောဟတရားတွေကို ရှေ့ထန်းတင်ထားကြတာ၊ တိတ်ခိုက် သတ်ပုတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ သစ္စာလိုမရှိကြဘူး၊ ဂိုယ်ကျိုး ထာဝရ ဘာမဆိုလုပ်ဝံ့ကြတာပေါ့!’

ဘီလူးမည်း၊ ဟန်စန်းအပေါ် အရှင့် ဖောထိနေကြသည့် အနုတ်ရောင် သိုင်းအမားများကား၊ ဝမ်းရိနှင့် စန်းတုံးထံ ထား သတိမထားမိကြဘဲ တပူမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြန်နေကြပေ တော့သည်။

ဘီလူးမည်း၊ ဟန်စန်းသည် ဆုဆုည့်ည့်အသံပလံ့များ ငြိမ့် ထက်စွမ်းသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက် သည်။

‘ကျောစစ်စိမ်းသိုင်းထွမ်း ရတနာတို့လူ စာသုံးချရာမှ ကြေးစားတွေကို ပေါင်းပါးစွာစာနံ သဘောထားလို့ရော၊ လူတို့ဟာ ဝန်ချိန်က ခေါင်းမောစင်ခံဖို့တို့ နေလဂိုက်က ထူးထူး ပြန်နေကြလို့ ဝါးကြိုခင်ထိ လူတို့ရောက်လေး တာပါ ကျင့်ခံခွင့်ပြုချက်ပထမ အထိသူထမှ လှိုင်ရွာ၊ မှုမ ကြည့် စိတ်ပေးချင်တယ်’

နေလဂိုက်၊ ဟူသောစာမည်ထည့် ဆိုးရွားမိနစ်မဲသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကိုပင် ထိတ်လန့်စေရန် စွမ်း ဆောင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၊ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ် ခနဲကြားစေသည်။

ဟန်စန်းက ပြစ်သာ၊ သေးဒေသသံမြင့် မမြဲလည်း။

‘တထယ်ဆန်း၊ လိုအပ်လေးလို့ လှုပ်ရှားဖို့ ကျုပ်ကာအချက် ခဝါထေရင် တာ၊ လုံး၊ တက်ညီလင်ညီလှုပ်ရှားကြရလိမ့်မယ်၊ နေလဂိုက်ကို အမြစ်ဝါမကျန်အောင် မျိုးဖြုတ်ပစ်ရမယ်’

လှူ၏စကားအဆုံးတွင်...

‘ဟာ...ဟာ...ဟာ’

‘ဟာ...ဟာ...ဟာ’

ကျယ်လောင်သောရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကစ လူ သုံးယေ့၏က ဘေခင်ကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

လူသုံးဒေသ၏ ဘေခင်ကြားအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။

မေနှန်း၊ ကောင်းမွန်နှင့် ကျန်းသင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

စကားရန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ အနက်ရှောင်သိုင်းသမားများ
များထက်ထို မျက်နှာမူကာ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး မေနှင်းတေး၊
ခေါင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဟန်စန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြေကုတ်လုပ်တစ်ခုထိုး ထပ်ကျသံကြားရလေ၏အောင်
ပင် တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဝမ်းရီမှာ မေနှင်းအဘင်္ဂရဲလှသည်ကို ထွေးထေး မချင့်
မရဲဖြစ်နေ၏။

‘လှ ငုက္ကွေးရာထိစောစောပဲ’

စိတ်ထဲမှလည်း ထပ်တတ်တမိလဲ ငျော့တံငုမိတော့၏။

မေနှင်းကား ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိသလို ဟန်စန်း
နှင့် အနုဆီရောင်သိုင်းသမားများ၊ စုရုံးရောထိရှိနေကြသည်ကို
စာညှိစောင်း အမူထားဟန်မရှိချေ။

လူစသည် ဘီလူးမည်း ဟန်စန်းကား၊ ဆိတ်ညှိညှိနှင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

‘သန့်ဂါဏီ လင်ကြဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်ဆူဆူ ခိုင်းလိုက်
သလဲဆိုတာ ရှင်သံချင်နေစား မဟုတ်ဇနား၊ ကောဇင်းပြီ...
ကျွန်ုပ်တို့ အပေးအထူးလုပ်ရအောင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်ုပ် သိုင်းပညာ
ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်၊ ရှင်အနိုင်ရရင် ရှင်သံချင်တဲ့အပြေကို ကျွန်ုပ်
ပေးမယ်၊ အဖယ်လို့ ကျွန်ုပ်အနိုင်ရခဲ့ရင် ရှင်ရဲ့လူတွေခေါ်ပြီး

စနာမိ ဆုတ်လွှားရမယ်၊ သန့်ဂါဏီ ကျွန်ုပ် သုတ်သင်
ရမယ်ကိုစွဲမှာ ဝင်ငွေထိသွား၊ ကို...ရှင် ဘယ်လိုသဘောရ
သလဲ’

သူမ၏ စိန်ခေါ်ကေးသည် ဟန်စန်းအပါအဝင် မည်သူ
အမှ မျှော်လင့်ထားကြသည့် စိန်ခေါ်မှု ဖြစ်လေသည်။

ဟန်စန်း ကြောင်စမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော်လည်း အနက်
ရှောင် သိုင်းသမားများကား သဘောကျသွားကြလေသည်။

‘ငှာငှာကြီးဟန်...ထူ ကို ဆံ၊ မလက်စမ်းပါ’

‘ခါ အခွင့်အားရပဲ’

အစ်မယောက် ထင်ပေါ်စေ အော်ပြောလေကြလေသည်။
ထိုစဉ်...

‘သူ့တိုက်ခွာ ဝီယှပ်ပြိုင်မယ်’

စုရုံးသော စကားသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာ
လေသည်။

စခကမယ် လေးဂက်အင်သည် မေနှင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
စားလေသည်။

ပီပု၏ သော့တီးစားများကြောင့် လောလံအင်းမှာ
မေနှင်းကား အမှန်ကြီးမှန်းနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

‘ညည်းအ ငါ့ကို ဂရုစိုက်အုံးမဟုတ်လား၊ အား...
ငါ့အကြောင်းပြုသေးတော့ခေါ်’

မေနှန်းကံ အေးခေါက်ရင်း ထက်နှစ်ပတ်ဆင့်ထုတ်
စတင်တိုက်ခိုက်လှိုက်၏။

သူမ၏ ထက်ခွေးစားကလေးများကို သိမ်းငှားခြင်းသည်
သတ္တန်နှင့် ဝမ်းကျွေးကျွေး ပြုလုပ်ထားပြီး မေနှန်း၏ ထက်
ကျွေးစား သွေးကြောများက ကုတ်ဆုံတိုက်ခိုက်မှုကို
ဖြစ်စေသည်။

အေးခေါက်ကြီးသော သွေးကြောများကိုသာ ထိုးနှက်သို့
ခိုက်ခြင်းခံယူရပါလျှင် မေနှန်း အကြီးမားသွယ် ဗုက္က
သွေးမည် ဖြစ်လေသည်။

အထက်ကလောင်စသ မသေလျှင် ဗုက္ကံတပြန်သွားရမည်
မှာ စေချာလှပေပေတော့သည်။

မရကမယ်လေး၏အင်းသည် ရက်စက်ကြီးကြီးထက်
နေရာ၌ နှာမည်ကြီးစွာဖြစ်သည်။

ထူမနှင့် ရပ်ဆိုင်းသူများကား မညှာမတာ တိုက်ခိုက်
သုတ်ထင်ပင်လေ ရှိသည်။

ယခုလည်း လက်ခွေးစက္ကဝေ စား မေနှန်းအေး သုတ်
ပင်ရန် ကြိုစားလိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မေနှန်း၊ မိုးပြီးပြီလို့ဆိုသည်။
'ရှင် တာများကတိုင်မှီဖို့လို့ရှင်'

သူမသည် ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ
မလှုပ်မယူဘဲ ရပ်နေလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မရကမယ်လေး၏အင်း ဝဲဘက်ထက်သည်
သူမ၏ပခုံးကို ကုတ်ချွန်လိုက်လေသည်။

မိမိအနိုင်ရအတွက်မည်တူးကား မရကမယ်လေး၏အင်း
ဝမ်းသာသွေးကုတ်သွား...

'ဟော...'
အနက်ရောင် သိမ်းသွေးများကလည်း ကားပေးလို့ထိ
ကြွလေသည်။

ဝမ်းရိုက် စန့်တူးကား မျက်နှာပယ်လေးဖြင့် ကြည့်
လိုက်၏။

'သု... သုဗုက္ကံစကားအတွက်မယ်ထင်ထယ်၊
စန့်ကူး ခေါင်းဝါယမ်းလိုက်လေသည်။

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ လွယ်လွယ်နှင့် မရှုနိုင်ပါဘူး'
ခေါင်းရိုက် ဇေဇေခေါ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မေနှန်း၏
ရယ် ဇေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

'ကျွန်မပြောပြပါပြီ' ရှင် တာဘတ်နိုင်ဖို့မို့လို့
မရကမယ်လေး၏အင်း ကုတ်ဆုံကားသည်ခွေးကို အထက်
ကျုံ့လှုပ်ရာ ခုလက်အင်း၏ ထက်ခွေးစားကလေးများ
ချော်ထုတ်သွား၏။

၂၅၀ ဝတ္ထုအောင်

မေနှန်းက ကုန်ဆွဲခံရသည့် လက်ဖြင့်ပင် လေးထိအင်၊ ခါး
ခတ်လို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက် ရာ...

‘ဖြေခက်...’
ဧရိယားက သံသေသေ တုတ်ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။
ဧရိယားက လေးထိအင်၊ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
သူမ အသံထွက်ဘဲ ကပျားကယား နေ့စဉ်ဆုတ်လို့
သည်။

မေနှန်း၊ ပြုံးလိုက်သည်။
‘ရှင်ကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်ဖို့အတွက် ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ရှင်
လက်ခံနိုင်ပြီ ထင်ပါ့မယ်’

ယောက်အင်၊ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။
‘ကျုပ်မှာ လက်တစ်ဖက် ကျွန်မအတွက် လက်ခံပို့ဆို့စား
မလွယ်သေးဘူး’

သူမသည် ကျန်လတ်တစ်ဖက်ကို ဆင့်ထုတ်ကာ မေနှန်း
အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဟူ...’
လက်ဝဲ၊ ချစ်ခမ်းဖြင့် မေနှန်း၏ မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲတိုက်
ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေနှန်း အမူအရာ...
‘ဒီကစ၍ ရှင်လက်ခံပို့ပို့ ပို့ပါတော့မယ်’

သူမသည် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခမယ် ကျေးဇူး တေးလို
ထုတ်လိုက်လေသည်။

ယခုထိကြိမ်...
‘အမယ်လေး...’

မရကမိယ့်လောက်အင်းသည်၊ မျက်နှာကြို၊ ခွံ့ မဲ့ကာလယ်
ပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခမ်းမယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်
သွားလေတော့သည်။

သူမသည် မေနှန်းအား အပ်မံတိုက်ခိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့်
စေ့စေ့ပင် မကြည်ဝံ့အစုအစု အနုလ်ရောင် သိုင်းသမားများ
ကြီးသို့ အပူအနွယ် တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

အခြေအနေ မောင်ကြည့်နေသော သံတင်းပုတ်ပါပုသည်
လေးထိအင်၊ အရေးနိမ့်သွားသည်ကို မြင်လျှင် သူ ဘယ်သူ့
မြှားဦးလှည့်လာမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထား
လိုက်၏။

မေနှန်းက တူထား တွေမြင်သွားမည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်နေတော့သည်။

အခြား အနုလ်ရောင်သိုင်းသမားများလည်း တုတ်တုတ်ပျံ
မလွှပ်ဝံ့ကြပါချေ။

နေ့စဉ်ကတည်းက ယခင်ကပင် သိုင်းလေးကတစ်ခုလုံး
နိမ့်ခဲ့ရသေး ယခုထိုင် အရွိန်အဝါရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

မေနှင်းကလည်း လေးစာအုပ်ကို ဆရာမထားဘဲ ဘိလူး
မည်း ဟန်စန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်စေသည်။

ဟန်စန်းက ဝေါဟင်ဝေါင်၌ မားမားမတ်မတ် ရုပ်ပေး
ပါသည်။

'မင်း မဆိုးဘူး၊ မင်းသမီး ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းစေမိရင်
မယ်ဆိုရင် သိုင်းလေးကတစ်ခုလုံးကို သွပ်မိုးနိုင်မှာ အား
အချားပဲ'

မေနှင်း ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

'ရှင်အ နေ့သဂိုက်ခြင်း အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
မသိပေဘူးထင်ဘယ်'

'မင်းထို့ဘာကြောင့်လုပ်ငန်းအလုပ်ပြု၊ ကခြား ဘာလို
စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုအခါ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဝေါဟင်
ကြော့စားအလုပ်နဲ့ အကြောင်းစု ရယူကြိုဘာပဲတုတ်လား
အဖိထက်ပိုပြီး ငွေရနိုင်စိတ်နည်းလမ်းတွေ စိုနေတယ်၊ ကျ
နဲ့အား ပူးပေါင်းလို့ပဲ မင်းပါ၊ ဆိုင်းသေမကမား လက်ညှိုး
ညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေရမယ်၊ ကျုပ် အာဝနယူဘယ်'

မေနှင်း လက်ကာမြဲလိုက်သည်။

'ရှင်က အထယ်ပဲ ကျွန်မနဲ့ပူးပေါင်းချင်သား'

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မင်း... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
ပိုင်းကလေးတစ်ယော့ဆိုပါရဲ့ပေါ့'

'အင်း... ကျွန်မနဲ့ပူးပေါင်းချင်တယ်ဆိုရင် လွယ်ပါတယ်
ရှင်က ကျွန်မရှေ့မှူး ဝါးစားကံပြု၊ တပည့်ခံလိုက်ပါ'

'ဘာ... ဘာ... ပြောတယ်'

မေနှင်း၏စကားကြောင့် ဟန်စန်း ဝေါဟင်ခြေခင်း
ခြေခင်း ထွက်ဆွားလေစေရသည်။

'ကျုပ်က သည်းခံနေလို့ စော်ကားသားပေါ့လေ၊
မင်း သတိသမထားပေးမိအောင်'

ချစ်ချမ်းပင် ဝေါဟင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သေးသည်။

ဝေါဟင်ထမ်းထမ်းသော လူသန်ကြီးလေးယောက်သည်
ဝေါဟင်ကို မြေပေါ် ချလိုက်ကြသည်။

'ထို့နေမယ်...'

'လား'

မြို့သံပေးအေး မေနှင်းထံ ပြောဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
စေသည်။

ဟန်စန်းက အားပေါ်ခုန်တက်သွားပြီး လေထဲ၌ရောက်နေ
ချိန်မှာပင် ဝေါဟင်ထမ်းသည် လူသန်ကြီးများက မေနှင်း
ထံသို့ တစ်ဟုန်သွား ပြောဝင်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မေနှင်းသည် လေထဲ၌ အဝိုင်းဝိုင်းမြည်အောင် ချွမ်းဝတ်
လေနေမည့် ဟန်စန်းကို ထွက်ချင်ကြည့်ပြီး လူသန်ကြီး
လေးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

လူမသား၊ အပေါ်ဘေးကင်းနစ်နဲထည်ထား တိုက်ခိုက်
လာမည်အရေးကို စောင့်လိုက်မိသည်။

ခေန်နန်း၊ မွဲပြီပြီလိုက်သည်။

ရွတ်ကရစ် ရှေးလှိုင်းပြေးဝင်လိုက်ပြီး လူသန်ကြီးလေး
ယောက်အားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထူထောင် လူသန်ကြီးများ၊ ခြေထောက်တို့ ထူမ၏ ခြေ
ထောက်ပြင် ကန်ကျော့ဖော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထူးကျွင်းလှသည့် လူသန်ကြီးများ၏အောင်
ပိုင်မှာ အားပျော့ပြီ၊ အားနည်းချက် ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း
လူမ ကော့မိထားလေသည်။

လူသန်ကြီးလေးယောက်သည် ခေန်နန်းနှင့် မျန်နားချစ်
ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ကြံရွယ်ထားရာမှ ခြေထောက်ကိုဆိုက်ခိုက်
လာရှာသောအခါ အထိတ်တစွာဖြစ်သွားကြလေသည်။

အပျာတယာလူစုခွဲအား ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်
သော်လည်း ထပ်မျှနားနားကျ သွားရတော့...
'ပြောင်း...ပြောင်း...ပြောင်း...'

ပြင်းထန်စွာခိုက်ချခိုက်ခတ်သော ခြေသံများ ထွက်ပေး
လာပြီး လူသန်ကြီးလေးယောက်တန်ချက်ပျက်ကာခြေထောက်
ဆိုင်၊ ခေန်နန်းကျသွားကြလေတော့သည်။

လေးလံသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးများ၊ အရှိန်ဖြင့်ပြုတ်ကျသွား
သည်ဖြစ်ရာ ဖုန်တူထောင်ထောင်၊ ထလေးသက်သို့ မြေကြီး
များပင် သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်ထင်ရလေတော့သည်။

ထူးခြားသည့်အား၊ လူသန်ကြီးများသည် ပြင်းထန်စွာ
ဒဏ်ရာဒဏ်ရာခြင်း၊ သေဆုံးသွားခြင်းမရှိကြပါဘူး မြေပေါ်
ကျရောက်သွားပြီးနောက်တိုက်ခိုက်မှု မလုပ်နိုင်ကြတော့
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခေန်နန်းထံ ခြေထောက်တို့ ခြေထောက်မြင် ရိုက်လှလိုက်
သည်သာစေ သွေးကြောစား၊ ဝိဖိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

လူသန်ကြီး သေးသေးက လိုကျသွားသည် ဆိုချိန်အထိ
မှပင်...

'ယေး...'

ဟန်စန့်သည် ငှက်ကြီးထစ်ကောင်ပေး သေထဲမှ ထိုး
ဆင်းလာပြီး ခေန်နန်းအားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

'ဟူ...'

ခေန်နန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်အစ်ချစ်လှုပ်ရှားဆိုက်၏

မြေပေါ်မှအားယူကာ ဝေဝေပေါ်သို့ ခုန်ကန်ဖိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၅၆ ဝတ္ထုအောင်

ထူးမင်းနွဲ့ကိုယ်မှာ ဝေါစင်ပေါ်သို့ စေ့စနဲ့ရောက်ဖို့
ထူးမင်းလေးဟော့သည်။

ထူးမင်းစနဲ့ခဏခဏညှိတာ....

‘ဝုန်း...’

ဟန်စန်း၏ အတွင်းအားဖြင့် တိုက်ခိုက် ခံထိတ်ရသဖြင့်
ပြေကြီးများ ဖွားစနဲ့ပစ္စည်း လှိုင်စဉ်အားကစား ချိုင်ခွက်ကြီး
တစ်ခုပြန်သွားလေအာ့သည်။

ဟန်စန်းသည် သူ၏ ဘိုထိန်စိန်မှ အောင်မြင်လျှင် ခံပြင်း
ထွားပြီး မြေပေါ်ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ယခု မေနှန်းသည် ဝေါစင်ပေါ်၌ အခန့်သားထိုင်နေပြီး
ဟန်စန်းသည်ကား မြေပေါ်၌ ရပ်ကာ ခေမာ နှစ်ခု ထပ်
ယောက်မမာ ပြန်သွားမော့သည်။

ဟန်စန်း ဝေါစင်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

‘ဝေါစင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်စမ်း’

ကော်ဝေါစင်ရင်း ယခင်နှစ်ဖက်တွေ ယမ်းလိုက်လျှင် လက်
နှစ်ပွန်းကလေးများသည် မိုးဆီးရိုးဝေါစင်ပမာ တစ်ခုပင်
လှိုင်လေးလေးတော့သည်။

မေနှန်း၏ ဝေါစင်ပွဲ ဖြစ်စဉ်ထဲလိုက်ရာ ထူးမင်း
ပျော်ရွှင်စေ ကျင့်ပြီးသွားပြန်သွား၏။

လမ်းနှုတ်ပုန်း အချို့သည် ဦးဖဲခွဲ စိုက်ဝင်သွားပြီး
အချို့ကား မြေပေါ်အပြုအဖြူလဲကျသွားတော့သည်။

‘အေးမိ...’

ဟန်စန်း ပိုပြီးခံပြင်းသွားလေသည်။

‘ဆဲပေးတေ့’

နှားသို့ကြိုးတစ်စောင်ပမာ ဝေါစင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးသွားပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအား စုစည်းကာ
ရိုမီထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျောစုံတု ကျေးဇူးခံများကိုပင် - စိစိညက်ညက်ကြေမှု
သွားနိုင်အောင်အောင် မြင်းထန်လှသည်လက်ဝါးရိုက်ချက်
အား မေနှန်းခံနိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းရိုသည် မေနှန်းအတွက် စိုးရိမ်လစေကာ စန်းတု
အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

စန်းတု ပြုံးလက်သည်။

‘သူ့ရဲ့အပော်နှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်မပူကြဘဲ အစ်ကို
ကြီး ဘေးကြောင့် ဒီလေးကအောင်စိတ်ပူနေရတာလို့’

ဝမ်းရို ရှုထံသွားလေသည်။

‘ကျုပ်က...’

‘ဓမ္မပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးပေါ့၊ ဟန်စန်းက သူ့ကိုယ်ယူနိုင်
မိဘူး၊ ဒီမှာ စုရုံးရောထဲရှိနေကြတဲ့ အနုထံရောင် ထိုင်

သမားတို့အားလုံး စုပေါင်းတို့ကို ခိုအောင်းစေရန် အားပေး
လှူဒါန်းနိုင်ရန် ခံလှယ်ဘူး

ဝမ်းရို တော့နပ်သွား၏။

မေနှင်းအထွတ် နှစ်ရက်ပွားနိတ်ချား ပြန်နေသည့်အခါ
အံ့ဩစရာအောင်လှသည်။

မေနှင်းသည် ထူးဆားသတ် နေသည့် အကြံအေး လှသော်
ထမေးတစ်ဖက်က ပြန်နေသည့်အခါ သိသေး။

ဝေါစင်ရှ်ရာသီ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟန်စန်းက ပြန်
စန်စွာ တိုက်ရိုက်နေပြီဖြစ်သည့်ကို တော့ရသေးသည်။

ဝေါစင်ရှ် ကားထဲမှာပင် ပိုးပဲကစားအချား ထချင်ဖို့
လူးလွန်သွားလေသည်။

ဟူ...။

လေပြင်းတိုက်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ပြစ်သွားပြီး ပိုးပဲကစား
အချ်ပြုတ်ထွက်လာကာ ဟန်စန်း၏ဦးခေါင်းကပင် အော်ချ
လိုက်လေသည်။

ဟာ...။

ဟန်စန်း အထိတ်ကလန် ကော်ပိုစီလေသည်။

ပိုးပဲကစား မယ်ရှားရန် ကြိုးစားလို စံနှုန်းပင် မေနှင်း
ထုတ်ဆွဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ် သည်။

ဝုန်း...။

မေနှင်းက အစီအမံဖြင့် နှစ်ချုပ် နှစ်လျှင် မြို့ပေါ်ဝုန်း
လိကျသွားလေတော့သည်။

အတိုက်အခံ

‘ဟင်...’

‘ဟ...’

စုရုံးထုတ်ရှိနေကြသော ကာနတ်ရောင် သိုင်သမားများ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အောက်ရောင် သိုင်သမားတို့တွင် ထိပ်သီးတစ်ယောက် ဖြစ်
ပြီ။ ထင်ရှားနေသောတိလူဇည်းဟန်စန်းမှာ အသက်နှစ်ဆယ်
ပင် မပြည့်သေးသေး မိန်းမအသေး တစ်ယောက်အား သိုင်
ကွက် လေးငါးကွက်ပြည့်အောင်ပင် မယူနိုင်မိဘဲ အခရုနီမို့
ထူးသည် မဟုတ်ပါ။

ဝုန်းတောင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြွေးရလောက်အောင်ပင်
ထိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဆက်သွားလေတော့သည်။

မေနှင်းထံ အားလုံးတို့ တစ်ချက်စီ ဝတ်ပြုလိုက်ပြီး ကျယ်
လေစင်သောလေသံဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။

ကဲ...အေးလှိုင်းနားထောင်ကြပါ။ သံနဂါယာကျွန်တို့
အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ခုချိန်အစပြီး သံနဂါးဂေဟာ အနီး
ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်ထွက်ကြပါ။ ခါမှ
မထွက်ရင် ကျွန်တို့ခွင့်လွှတ်မှုမတွေ့ဘူး။ ကဲ...ရှင်တို့ သွား
ကြပေတော့'

ဘိလူးမည်၊ ဟန်စန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အနက်ရောင်
သိုင်းငမားများကိုစုစည်းထား သံနဂါးအား လုပ်ကြံခဲ့ည့်
ကြားစားများကိုဖမ်းဆီးပြီး ခိုင်းစေသူတို့ ဖော်ထုတ်ရန်
ဖြစ်သည်။

ထိုခိုင်းစေသူသည် နဂါးဂိုဏ်း၏ သစ္စာပေးစက်ဖြစ်ပြီး
ကျောက်စိမ်းသိုင်းတန်းအား ရရှိထားရမည်ဟု ယုံကြည်
ထားစေသည်။

လူ၏အကြံကိုအကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် ပေခါဂိုဏ်း
အလည်၊ အခြေအနေကို ရိပ်မိကစ သံနဂါးကို ကကွယ်
စေရန်ရွှေ့ကတ်ထားသဖြင့် ထိုကဲ့သို့မျှဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

နှစ်ပတ်စလုံး အထိခံခဲ့ကြပြီး အနက်ရောင်သိုင်းငမား
များ စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

ထိုအခါ ဟန်စန်းကိုယ်တိုင် မဂ္ဂမလ္လခံလိုက်ရသည်ကို
ထွေရှင်သေအခါ အနက်ရောင်သိုင်းငမားများသည် လက်
လျှော့ပြီး စောင့်ကြောအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။
နေနန်း၊ မောင်းရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အညွှန်သွား
ကြ၏။

ထုတို့ ခလုန်လ စီမံထားမည်အတိုင်း သံနဂါးကိုလုပ်ကြံ
နိုင်စေရမည် မဟုတ်ပါလား။

'ပေခါဂိုဏ်းဝဲကျန်စေရမယ်'
နေနန်းအ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

စမ်းရုံနှင့် စန်းတုံးတို့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

'ကျုပ်တို့ထံ သူများနဲ့ရောပြီး ထူထဲသွားကြရင်ကောင်း
မယ်'

ဝမ်းရိက ပြောလိုက်ရုံမှီခဲသည့်၊ စန်းတုံး၊ အမာထီးပုံ
သမီးလိုက်လေသည်။

'ပေးဖယ်...'
မီးကျည်တစ်ခုသည် ကေစင်းဆင်ပေါ်သို့ ထိုးတစ်သွား
ပေါ်မီကဲ့သို့လေသည်။

'ဟင်...'
ဝမ်းရိ ကြမ်းအမီးအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

'ခါ တစ်လုပ်တာလို့'

ခန်းတုံး၏လုပ်ရပ်ကို နားမထည့်နိုင်စွာပေးလိုက်၏။

၂၅၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

‘ပေခါဂိုဏ်းကလေးတွေကို အချက်ပြလိုက်တာလေ၊ အနက်ရောင် သို့မဟုတ် ဝမ်းတွေကို လိုက်လတ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ကြေးမုံလူထုတစ်သမားတွေကိုယ် အလွတ်ပေးနိုင်ဘူး’

ဝမ်းရီ မျက်လုံးပြာသွေးသည်။

‘ခါ... ခါဖြင့်...’

ပေခါဂိုဏ်းသမားများရောက်ရှိလာပါက သွေးထွက်သံတိုက်ပျက်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို တွေးကာ ကြံစည်ပြီး ပြုံးပြုံးထင်ထင်လေတော့သည်။

ပေခါဂိုဏ်းသမားအချို့မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားမဟုတ်ဘဲ သက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ထားရကား...

‘ပေခါဂိုဏ်းက အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကိုတားနိုင်ပါ့မလား’

‘ကိစ္စရှိရင်ပေခါဂိုဏ်းရဲ့ခိုလှုံရာတွေ ခုခိုခိုနေကြည့်ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးနိုင်ပါတယ်’

ထိုစဉ် အနက်ရောင် သိုင်းသမားများ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ပြန်သွားကြသည့်တိုင်း တွေ့ရလေသည်။

‘ဘယ်သူက မီးကျည်ပစ်ဖောက်လိုက်တာလဲဟေ့’

‘ခါက ဘဝသေတာလို့ ဘဝလုပ်တာလို့’

‘ကံက... ကောင်းတာလို့လေမလို့လေ’

အစစ်အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက်မှာ အသံများလည်း အနုနုညံ့ညံ့ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အောင်၊ မျန်နှင့် ကျန်းထင်၏အဖွဲ့သည် မေနှင်းအနီသို့ချဉ်းကပ်သွားကြလေသည်။

ကောင်းမွန်စွာ သတိပေးလိုက်သည်။

‘သခင်မလေး... ခါဟာ ပေခါဂိုဏ်းကအသုံးပြုတဲ့အချက်ပြ မီးကျည်ပဲ၊ တောင်ကြားထဲမှာ ပေခါဂိုဏ်းက လူထုထဲထဲဝေးဝေး ရေထဲနဲ့ ပြန်စော့စော့ပစ်ရဦးမယ်၊ ဝေကကရုတ်ပြလိုက်တော့ ပေခါဂိုဏ်းကလူတွေမကြာခင်ရောက်လာကြမှာပဲသေချာတယ်’

ကျန်းထင်ကလည်း ဝင်နပြောသည်။

‘ကျွန်တို့ စီခံရကုန်လာရင် အပြူးရောင်သိုင်းလောကသမားတွေဟာ သံဒဂါးကောက်ကို ချီတက်လာနေကြတာမို့ နေထိုင်ရာက ကြားခဲ့ရသေးတာပဲ၊ ပေခါဂိုဏ်းက ဖိတ်ခေါ်တာလို့ ပြောမယ်၊ အခြေအနေကတော့ ဝမ်းပဲဟန်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဧကလေးကရှောင်နေရင် ကြောင်ကောင်မလဲထင်တယ်’

နှစ်ယောက်သုံးစုံ စုံရိပ်စွာ ပြေးလိုက်ကြသေးသည့် မေနှင်းမှာ ပူပူနီဖြင့် မရှိဘဲ ညီအပြင် သဘောထားပုံရယ်စရာ လိုက်လေသည်။

ဟင်...ဟင်... သိုင်းလော့ဆာသာ... ပေဒါဂိုက်...
သား...တေ့ ရော့ထီလာကြိုရင် ဖိုခတောင်ကောခင်...
သံနဂါဂေတဟာမှ တယ်သူမှိုကြာထာမှာ မဟုတ်ဘူး

ထိုစဉ်အကြားရလျှင် ကောင်းရှန်နှင့် ကျွန်းထင်းတို့
တစ် ယာကိုကိုဆစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြည့်စေသည်။

မေနှန်း တနည်း သည်ကို ချစ်ချင်းသဘာပေါက်သွား
ကြ၏။

ကျွန်မတို့ သွား...ခေအောင်
လှပသည် ထူးသွားရန်ဟန်ပြင်ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအထိ
ခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အနောက်ဘက်နားတွင် တွေ့ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရပ်နေ
သော ဝမ်းရီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟင်...
မေနှန်း တုံ့ကြသွားလေသည်။

လှပ ကမူ အရာမျှသွားသဖြင့် ကောင်းရှန်နှင့် ကျွန်း
ထင်းတို့ ဟိုဘက်သည်သည် ကြည့် ဖိုခရာ သူဘို့သည် ဝမ်းရီ
စတုမြင်သွား ကြစေတော့သည်။

မေနှန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှိုချားလှိုချား ဝမ်း
ရီ၏ဗေ့သို့ ရိပ်ခန်းရာ ခံချိသွားလေသည်။

ဟင်...မင်း...မင်း

ဝမ်းရီသည် ထိတ်လန့်ပြီး နှော့ထီဆုတ်လိုက်လေသည်။
စန်းတုံးစာ မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။
မေနှန်းက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

ရှင်ဘဝလေးလုပ်တာလို့ ဒီတောင်ကြီးထဲမှ ဘယ်
ခေကာ အန္တရာယ်များသလို့ဆိုတာ ရှင်သိသလား

ကျုပ်...ကျုပ်က...

ရှင် ခုကုရောကိထွားလိမ့်မယ်၊ ဒီနရာက အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားပါ

မေနှန်းသည် သူ့အတွက် အဘယ်ကြောင့် စိတ်ပူနေပါ
သနည်း။

ဝမ်းရီ၏ခင်ထဲ မော်ပြန်နိုင်သော ခံစားချက်များ ပြန်
ပေါ်လာသည်။

လူ့စည်း မေနှန်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည့် မဟုတ်
ပါလား။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းရှန်နှင့် ကျွန်းထင်းတို့က အနီး
သို့ရောက်ရှိသကြလေသည်။

ခေကာရှန်သည် ဝမ်းရီကိုအတွဲလိုက်ရသဖြင့် အသံ
တကြီး ပြစ်နေပါတော့သည်။

...သခင်မေး...ကျုပ်တို့ကိစ္စ ဖစ်ခါတည်းပြီ...သွားအောင်
ဒီကောင်လေးကို ကမ်းခါတည်းရှင်လေရင် ခေကာစမ်း

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းချိပ်ပြင်းသွားလေသည်။
 ထိုနေ့ပြေးရှမ်းစု ရှမ်းဂေါက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရပုံကို
 မြန်လည်ဖြင့်လေးလေးလေသည်။
 'လူယုတ်မားတွေ'
 ဝမ်းရီ ဝမ်းကြိတ်လိုက်သည်။
 ရင်ကော့ကော့ ရတီလီလီလေသည်။ ဝနေန်းကို စေ့စေ့
 ကြည့်ကာ ပြောချလိုက်၏။
 'ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ခွင့်ပေးပြီရင် ဘာလုပ်ခန့်ကြဘာလဲ၊
 ထတ်ပစ်လိုက်ကြပါ' ထော့သား'
 ဝနေန်း ဝင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။
 'ခိုချိန်မှာ လူထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိသေးတယ်၊ သူ့
 ကို တယ်အချိန်ဆို ရှင်ပစ်လို့ရတယ်၊ ကျွန်တို့ သွားရ
 အောင်'
 စကားဆုံးလျှင် ချစ်စရာလှည့်ကာ ထုတ်သွားလေသည်။
 ဝနေန်းရှန်တို့ ကျန်းထင်းတို့ မတွေ့မနေ့ပဲ ခြစ်သွားကြ
 သော်လည်း ဝေခွင့်အရေးရခိုက် သိန်းဂါးအားသုတီးဆင်ပစ်
 အရေးပြေးကြမ်း နားလည်အားရကစား အာဇာနည်ပြော
 စေ့စကားကားကော့ဘဲ လိုက်သွားကြလေသည်။
 သို့သော် စန်းတုံးက ထုတ်အားထုတ်သွားနှင့်မပြုပါ။
 'ရပ်လိုက်'

အော်ခေါက်ရင်း လျှပ်အန်ပြက် ခုန်ခင်သွားလေသည်။
 ဝနေန်းက လုံးဝအမှုမထားဘဲ ကိုယ်ပေတုပညာအသုံးပြု
 စား ပြေးလွှားသွားလေသည်။
 ဘေခင်၊ ရှန်နှင့် ကျန်းထင်းတို့မှာ ယိုနီသွား၍မရဘော
 ပါ။
 'ခင်၊ ဘေရှပ်ဘေထဲ'
 ကျန်းထင်းက အော်ခေါက်ရင်း လက်ခါးပြင်ချိန်ချလိုက်
 သည်။
 'စန်းတုံးကယ်ည်း လာစီဝါ၊ တစ်ဖက်ဖြင့် ခုန်လိုက်လေ
 သည်။
 'ခုန်...'
 ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျန်းထင်း
 ဝနေန်းထံသို့ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။
 ထိုခါခြင်အရာကိုမြင်လျှင် ဘေခင်၊ ရှန် ထုံကြသွားလေ
 သည်။
 'ဒီကစင်လေးရဲ့ပညာ ဝေပပါလား'
 ချစ်ချင်းပင် နောက်လှည့်ဘာ စန်းတုံးနှင့် ရင်လိုက်
 သည်။
 ကျန်းထင်းနှင့် ထေခင်၊ ရှန်တို့က စန်းတုံးနှင့် ရင်ဆိုင်
 နေကြစဉ်မှာပင်...

၂၆၈ ဝတ္ထုစာအုပ်

‘မလွတ်စေန’

‘ဝိုင်းထား’

‘သိုင်းလောကရဲ့ အန္တရာဇာစာအုပ်တွေကို ချေမှုန်းပစ်ကြ’

ပြသပေးသိများ အစီခဲနက် တူအိပေါ်လေလေသည်။

အဖြူရောင် သိုင်းသမားများနှင့် ပေဘီဂိုက်၊ သမားများ၊
တေးကြိုးအတွင်းသို့ ရောစိရှိလေကြလေသည်။

တေးကြိုးထဲမှ ထွက်သွားရန် စိုင်းပြင်းနေကြသော
အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် ထိပ်ဆီတီ တွေထောအခါ
ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကြီး ပြစ်စေပုံအသွယ်လေသည်။

တေးကြိုးအတွင်း၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကြီး ပြစ်
ပေါ်နေချိန်၌ မေနန်းသည် သံနဂါးဂဟာနှင့် လှေမီး
မကမ်းသို့ ရောက်ရှိသလေသည်။

တေးကြိုးအတွင်း၌ လစန်းထိန်ထိန်သာစု၏။

သစ်ပင်များသည် စိုပြည်စိမ်းလန်းနေသလို တေးဝန်း
ဂလေးများအဆည်း ငှားငှားစွင့်စွင့် ဖူးဖွင့်နေကြလေသည်။

တေးမြားသားညလေများ ကိုယ်ခတ်လာသောအခါ ဝန်း
ဂြိုဟ်တစ်ခုလုံး မှူးကြိုင်သင်္ဃာသွားစေတော့သည်။

နေနန်းသည် ရေခိုချောင်းထမ်းနဖူး၌ တည်ဆောက်ထား
သော သံနဂါးဂဟာကို အကဲခတ် ကြည့်လိုတိလေသည်။

ညဉ့်နက်ထန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်သော်လည်း သံနဂါး
ဂဟာမှ မီးရောင်များထွက်ပေါ်နေ၏။

နေနန်း မဲပြားပြားလိုက်သည်။

သံနဂါးဟာ ကိုယ့်အခြေအနေကိုကိုယ် ကောင်းကောင်း
ကြီး သိနေပုံပဲ။

ပေဘီဂိုက်သည် သိုင်းလောကနှင့် အဆက်ဖြတ်ထား
သည့် သံနဂါးအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေကြခြင်း၊
မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံမည်ကြောစားကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြခြင်း၊
သာပြစ်သည်။

ပေဘီဂိုက်၏ အဆစ်အသွယ် မပြုလုပ်သကဲ့သို့ သံနဂါး
အဆည်း ဇုန်ခဲဂဟာသို့ ဇာရောထိပို့ ပိတ်ခေါ်ခြင်း မရှိ
ကြောင်း မေနန်း သိထားလေသည်။

ထူးသည့် ချော့၏စမ်းပါးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာ
သည့် သံနဂါးဂဟာသို့ ဦးတည်ဖောက်လှမ်းထွားသောလမ်း
ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဘာကိုမှ အမှုမထမ်းဘဲ ထိုစမ်းထဲလေးအတိုင်း ဆက်၌
လှမ်းလှမ်းထိုက်ရာ သံနဂါးဂဟာရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရုတ်ရွတ်ရွတ်လေတော့သည်။

သံနဂါးဂေဟာမှာ အပ်ကျသံကြွေးရသလောက်အောင်ပစ်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ။ လူ့စိတ်လူ့အာရုံပင် မတွေ့ရချေ။

ဗေဒါဂိုဏ်းသားများ၊ အတပ်အပ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြ
သဖြင့် သံနဂါးဂေဟာအနီးသို့ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ၊
အုပ်စုဖွဲ့ပြီးအစွဲကြသော်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း
မရှိချေ။

ယခုကတော့ ဗေဒါဂိုဏ်းသားများသည် တောင်ကြား
ထဲတွင်းသို့ ရောဇာန်သွားကြသေး အနက်ရောင်သိုင်းသမား
များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခန်း ကြိုပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဗေဒါ
သံနဂါးဂေဟာအသို့ လစခံခြင်းမှာ မှန်ဆန်းပေါ်ထေ့သည်။

ဗေဒါသည် သံနဂါးဂေဟာ၏ တံခါးမကြိုကို ခေါက်
လိုက်လေသည်။

‘ခေါက်...ခေါက်’

တိတ်ဆိတ်နေသော စင်္ကြံပေါ်တွင် တံခါးခေါက်သံမှ
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

ဗေဒါက တံခါးမကြိုကို မျှော်တောင်စခတ် ကြည့်
သည်။

ကြော့ပေါ်ချော့ ဂေဟာထဲမှ စအေးသံထုတ်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။

‘အယ်ယူပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခဲ့ပါ’

ထိုအသံသည် ခြောက်စေ့ အက်ကုန်ပြီ။ သာကိုမှ ထမ
မအေးသည် ဘဘော့ခိုနေသည်။

ဗေဒါအလည်း ဂရုစိုက်ဘဲ တံခါးတုန်းစွင့်ကာဂေဟာ
ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ဂေဟာထဲ၌ မီးရောင်များ၊ ရှိနေသဖြင့် လင်းလင်းအင်း
ကျင်း ဖြစ်နေပါသည်။

ဗေဒါလှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ညှော်ခန်းအတွင်းရှိစားပွဲ
တစ်လုံး၌ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်စား အခုက
သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသေးသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား သံနဂါးနှင့် မြေနဂါးတို့ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။

ဗေဒါ မျက်နှာမှောင်ကုတ် သွား၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ထိမ်နေရင်း
ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသော ချည်ထည်အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်
စားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သံနဂါးဆင်းလုံ ဖြစ်ရမည်ဟု
တွက်ဆခိုက်လေသည်။

ထူးမည် ဆိုသူအား ထပ်ညှိညှိပြော ခေးလိုက်သည်။

‘ရှင်က သံနဂါးဆင်းလုံမဟုတ်စား’

မှန်ပေသည်။

ထိုသူမှာ သံနဂါးဆင်းလုံ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်းလုံ မဲ့ပြုံးပြုံးလို့ကလေးသည်။

‘ထုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဆင်းလုံပါပဲ၊ မင်းတထော့ ခနာ

ဂိုဏ်းက ကြေးစားလှူသတ်သမားတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊

ကျုပ်က မင်းကိုစောင့်နေတာကြာပြီ’

မေနှင်း ကျေနပ်ဆွေးလေသည်။

‘ရှင် ထပ်ပြီ၊ မစောင့်ရတော့ပါဘူးရှင်’

သူမ ရှေ့တိုးသွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

‘ရပ်လိုက်’

သံနဂါးဆင်းလုံထံ၌ ရောက်ရှိနေသော မြေနဂါးစုလုံက

ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလာမူ၍ ဟန်တမ်းလို့ခေါ်လေသည်။

မေနှင်း ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

စုလုံကို စိုက်ကြည့်ကာ မကျေနပ်ဖြင့် ပြေးလိုက်သေ

သည်။

‘ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ကံကံစွယ် ဝင်ရွှေပုံချင်ပါနဲ့၊ ဘေးဖယ်လို့

တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

မြေနဂါးစုလုံ လက်ဆွဲပြလိုက်လေသည်။

‘မေနှင်း... မိန်းမလေး၊ ကျုပ် စကားနည်းနည်းလေးက

ပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်ရှင်ကားဆုံးသွားစော့ မင်းရွယ်တော့

ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ရှင်က ဘာပြောချင်လို့လဲ’

သံနဂါးဆင်းလုံက ကြားဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

‘စုလုံ... ဘာမှပြောနေစရာမလိုဘူး၊ နေ့လရိုက်ကလေးတော့

ဟာ အလုပ်တစ်ခု လယ်ခံထားပြီးပြီဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်

စာကြတယ်၊ ပြောနေလို့လဲ ထပ်ပို’

မေနှင်းက အမူမထားချေ၊

‘ရှင် ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပါ’

ဟူ၍ ထပ်ပေးလို့ခံလေသည်။

မြေနဂါးစုလုံက စည်ကြည်သေမချက်နှုန်းထာ ဖြင့် ပြော

လေသည်။

‘မိန်းကလေးတို့ဟာ နဂါးဂိုဏ်းခွဲထိပ်သီးနဂါးခွဲနှစ်ခုပတ်

ကို လိုက်ပြီးလုပ်ကြနေကြတယ်မထုတ်လား၊ ရှေ့နဂါးခွဲ ငွေ

နဂါးလို့လဲ မိန်းကလေးတို့ပဲ လုပ်ကြလို့ကံကြီးမဟုတ်အေး’

မေနှင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်’

‘ထောင်မြို့... ကျွန်တို့ နဂါးတွေဟာ မိန်းကလေးတို့နဲ့

တယ်လုံရန်ငြိုးနေစဉ်လို့ဆိုတာ ပြောပါ’

‘ဟင်... ဟင်... ကျွန်မတို့ဟာ မကြေးစားလှူသတ်ဆွဲမား

တော့ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီလား’

‘ခါဖြင့် ခေုရလို့ နဂါးထွေကိုလိုအံ့ပြီ၊ ရှင်းပစ်နေတယ် ဆိုပါတော့’

မေနှင်းသည် ပြောစရာ လိုတု သဘောထာဝရသည့်အထာဝရ တာမမမြေခတ်နေလို့ကံလေသည်။

မြေနဂါးစုလုံ့က မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘မိနိုးကလေးရှင်လှိုရှင်ဟေ့ ဘာကြောင့်များ နဂါးတွေ ကိုလိုအံ့ပြီ၊ လုပ်ကြံခိုင်း သူလိုဆီတာ မိနိုးကလေး ပါ၊ သို့သော် မေနှင်း၊ ခခါင်းခါးပမ်း ဖို့စံသည်။

‘ခါ ကျွန်မ သိစရာမကံကွဲစွဲပဲရှင်’

‘မိနိုးကလေး မှားနေပြီ မိနိုး ခံပရံ့ အလုပ်ရှင်ဟေ့ ဟူ ရှင်ခံကလေးထဲလုပ်ချစ်တွေ ပေါ်ပေါက်သွားမှာရှိရိပ်လို့ မိနိုးကလေးကို ငွေသာငွေသာခမ်းပြီ၊ နဂါးသိုင်းသမားတွေကို လှိုကြံခိုင်းတ ပါ၊ ဒီကံကွဲဟေ့ မကလေးမူကြီး၊ သက်သက်ဒါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မြေနဂါး၏စကားအဆုံးတွင် သိနဂါးဆင်းလို့က ဟား ထိုက် ရယ်ပေးလိုက်လေသည်။

မြေနဂါး ကြောင်အမ်းအမ်း ပြန်သွားလေသည်။

မေနှင်းက ရယ်မာလိုအံ့လေသည်။

လူမ၏ ရယ်သံနှင့် သိနဂါး၏ ရုတ်သံဆညီ မြေနဂါးကို ခေါ်သထွက်လေစေတာသည်။

‘မင်းဆို တစ်ကြောင့် ဒီခံကံကွဲအောင် ရယ်ပေးနေကြ တာလို့၊ ရှားနေကြပြီဗျား’

ကျယ်လေးခင်စား အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။ သိနဂါးက ရယ်ပေးနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘လူဟာ ကြွေးစားတစ်ယောက်ပဲဗျား၊ စကားတစ်စကား တာကို ဂရုစိုက်ပါလား၊ သူ့ကို မရှေးငါးဖျတ် ကြီးစားနေ တာရယ်စရာတောင် မရှိတာပေါ့၊ နေ့လက်ကံလား၊ မာစ ခုပေးတတ်ဆီတာကို သတိထို ထားဦးမှပေါ့’

‘မင်း...မင်း...’

‘နေ့သဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တူတာ ဆေးမင်းနဲ့တွေ့ရ ထာရဲ့ အတူတူပဲလို့ သိုင်းလောကမှ မိနိုးစကားရှိဘယ် မဟုတ်သား၊ ဘာကြောင့်များ၊ သူ့ကို ဖျော့ငါးဖျတ်နေရ စာလိဗျား’

စုလို များနဲ့ ဖျတ်သွားလေသည်။

သိနဂါးက ခင်တော့ကလေးကပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပေါ့၊ တို့ထဲပွင့်ရင်း သေဆိုးသွားနေတခွဲတာ သာများဆန်းမှခိုခို၊ ကျုပ်က ဘာခိုင်စုစင် သစ္စာပေးတံ အကြောင်းကိုစောစင် စုံစမ်းဖော် ထုတ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အားရေးရှိသေးတယ်’

မြေနဂါးစုလို သက်ပြင်းချလိုစေလေသည်။

‘ကလေးပြီ၊ သိုင်းလောကမှာ ထုံးစံစာစိန်တယ်၊ စာစိန်က သမားတွေနဲ့ ကြွေးစားတွေကို သိုင်းလောက စည်းကမ်း လိုက်နာစောင့်ထိန်းစရာ မလိုဘူး၊ နေ့သဂိုဏ်းက စုစည်းဆီရင် ဒိုလို့စတင် စောင့်ထိန်းစရာမလိုဘူးပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ငြိမ်သပ်စွာချစ်သောအခါ မေနှန်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မေနှန်းမှ မြေနဂါးက တိုက်ခိုက်လာမည်ကို ကြိုဆင်ရိပ်မိနေပါသည်။

မြေနဂါး တိုက်ခိုက်လားချိန်၌ သူမ ရင်တန့်နေခဲ့သောနေရာတွင် မရှိတော့ချေ။

သူမ၏ ကိုယ်စား လှည့်နက်ပုန်းကလေးများသားလျှင် လှည့်ပျံလေလေသည်။

မြေနဂါးမှ ခေတ္တတော်ဝါ၊
'သွားစမ်း'

အော်ငေါက်ရင်၊ အင်္ကျီလက်ဆုံဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...
'ထောက်...ထောက်...ထောက်...'

လက်နှက်ပုန်းကလေးများသည် ပြန်လည် လှည့်စဉ်သွားပြီး အခန်းနံရံ၌ စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

မြေနဂါးက ထု၏ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသည် မေနှန်းဘာမှ ရှုစေ့နေစဉ်မှပေ...
အ...။

စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထုတ်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
ဟင်...

မြေနဂါး ထိတ်လန့်သွားပြီး ချစ်ခင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သိန်းဂါးမှာ ခူးများ ပျော့နေကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝေ့အိမ်ပြိုင်ကျသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

'ဟင်...ဟင်...ဟင်...'
သိန်းဂါး၏အခန်းအတွက်၌ ရောက်ရှိနေသောမေနှန်းက အမည်းဟင်းရယ်မောနေလေသည်။
'မင်း...မင်း...'

မြေနဂါး ခေါ်သခြောက်၊ ခြေစင်း ထွက်သွားလေသည်။ မေနှန်း လတ်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။

'ကျွန်မရှိဘာဝန် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ နေ့စဉ်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ခင်'

စကားဆုံးလျှင် ချစ်ခင်လှည့်ကာ မြတတ်၊ ပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။
'မေပြေးနဲ့'

မြေနဂါးက ခေါ်သကြီး အော်ငေါက်ကာ တစ်ဖန် တိုးပြေးလိုက်သွားလေသည်။
မြေနဂါးသည်လည်း ခေတ္တတော်ယောဇာတိယုတ်ပါဈေး

ခေါ်ငိုက်၊ သိုင်၊ သောက၌ အညွှန်းစဉ်က လျှမ်းလျှမ်း အော်တော် ကျော်ကြားခဲ့သော ထိပ်စန်းသိုင်းသမား ထစ်ယောဇာတိဖြစ်လေသည်။
မြေနဂါးသည် ကိုယ်ပေးပညာ အသုံးပြုကာ မေနှန်း နေ့စဉ်သို့လိုက်သွားပြီး တိုက်ခိုက်သွားလေသည်။
'ဟူး...'

မြေနဂါး လိုက်လေသဖြင့် မေနှန်းမှာ ခြေစင်းပြောင်တန်းတန်း ထုတ်ပေးသွားနိုင်ခဲ့တော့ပါ။

ထူမသည် ချားခနဲညှပ်ကား ထင်္ဂါဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
သေးသည်။

‘သားစမ်း...’

မြေနှုဂါသည်ခေးနန်း၏လက်ဝါးရိုက်ချက် ကြေးစက်စရာ
စကားပန်းသီးသက်သည်။ ပြေးလိုက်သွားသည့် အဖို့ကို
မှလျှောက် ဆက်၍တိုးပင်သွားသေးသည်။

‘ဟား...’

ငြားသံပေး၍ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သေးသည်။

ခေးနန်းသည် မြေနှုဂါသို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လာသည်ကို
ရှေ့ရှုသွား...

‘နားထုဆုတ်လိုက်စမ်း’

ကျန်လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်မံ တိုက်ခိုက်လိုက်သေး
သည်။

‘ဟား...’

မြေနှုဂါကသည်၊ ငြားသံခေးကား ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို
ဆန့်ထုတ်ကာ ထပ်မံရင်ဆိုင်လိုက်သေးသည်။

‘ဝုန်း... ဝုန်း...’

ကျယ်လေးခင်သေး အသံများ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

ခေးနန်း၏လက်ဝါးနှင့် မြေနှုဂါ၏ လက်ဝါးတို့ရင်ဆိုင်
မိလိုက်ကြသေးသည်။

ခေးနန်း၊ နောက်ထပ် ရိုက်ချလိုက်သေး လက်ဝါးသည်
မြေနှုဂါ၏ကျန်လက်ဝါးနှင့် ထိတွေ့မိသည်။

လက်ဝါးလေးတက်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့မိလိုက်ကြသည်
နှင့် ကျယ်လေးခင်သေး အသံ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

‘ဝုန်း...’

မြေနှုဂါသည် လက်နှစ်ဖက်မှအားမယပ် ပြန်သွားသည်
နှင့် ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ဆန့်ကျင်တိုက်လေ
သည်။

နောက်သို့လုံးဝမဆုတ် တာတဲ ထုခင်းကိုယ်သေရင်ဆိုင်
သွားဟောမည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ခေးနန်း ရင်ဆိုင်တိုက်သွားသေးသည်။

ထုခင်း ပေါ်ပေါ်တန်းတန် မအေးအေးမိလိုက်သဖြင့် မြေ
နှုဂါကပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခေးနန်း ရှောင်ထွက်သွားရန် မပြုနိုင်တော့ဘဲပြန်လည်
ရင်ဆိုင်လိုက်ရသေးသည်။

‘ဝုန်း... ဝုန်း...’

‘အေး...’

‘အင်...’

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသေး
သည်။

မြေနှုဂါကော ခေးနန်းပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် လိုက်သွား
ကြလေတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံကြီးရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သံသွားကောင်းသည်။

သံနဂါးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ အပင်အပွားထံ ရောက်ပြန်ပါသည်။

မြေနဂါးနှင့် မေနှန်းတို့သည် ထိုကျေးဇူးကြိုသည်။
မေနှန်းသည် မြေနဂါးအား ခေါ်ပေါ်တန်တန် သဘောထားမိလိုက်ခြင်းကြောင့် ခံလိုစီရင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
'အင်း...အင်း'

ညည်းတူသံသံသံ ထုအိပေါ်အားလေသည်။
မေနှန်းသည် လူလွန်လွန်ရှားသော ကံ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူလွန်ကလေးလေသည်။
ထူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူလိမ့်သန်ကြိုစားရင်း...
'ခေါ...'

ပီးစပ်ထဲမှ အသွေးမျှစား အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။
ထူး အသွင်းဒဏ်ရာ ပြင်းစွာရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

မေနှန်း၏မျက်နှာ ပြူဖပ်ပြူချော် ဖြစ်သွားလေသည်။
မြေနဂါးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တုတ်တုတ်မျှ မထွက်တော့ပါ။

မြေနဂါးသည် သူ၏သံသီချစ်စိတ်က သံနဂါးနားထိုင်လိုက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။
မေနှန်း အသက်ပြင်းပြင်း ရွာရွာ ဖိဆိပ်သည်။

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ ချာနေချည်ထုတ်သွားလေတော့၏။

သံနဂါးသမားက မြေနဂါးပါ အသုံးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မေနှန်းသည်လည်း ဒဏ်ရာရသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ထူးသည် သံနဂါးဝေဟာကို ကျောခိုင်းအေး ထုတ်လာခဲ့လေသည်။
သံပင် ချုံနွယ်မျှစားကြားမှမြတ်စွာ ခပ်သွမ်းလှမ်းသွားရောက်လေလျှင်...

'ဟူ...'
အဝတ်ကစား ဝေထိုသံမျှနှင့်အတူ သူ၏ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။
မေနှန်းရင်ထိတ်ထား ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်လေသည်။
လက်ကစပ်က ရင်၌ အကားအကွယ်ပြုထားပြီး တွန်းလှန်စစ်ပတ်စာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေ ထူသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာသို့ ဝေထက်ရှိလာသူကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူမှ အေးခင်ရှုန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
'ကြွန်...ဘာတောင့်ရှုန်ပါလော့။ ဘာတောင့်ထင်အောင်...
တောင်ရှုန်၏မျက်နှာ ခက်ထန်လေသည်။

‘သူ့ သေသွားပြီ’
‘ဟင်...’

‘ဟဲ့ သူ့တစ်စင်းစားစုတ်လေးဟာ အတော် ကိုကြောက်
စရာကောင်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်ကြမ်းထဲကို ပေးခါ
ပိုင်းချစ်ထိတ်တိုင်း ရောက်လာတာပဲ’

မေနှင်းက ကောင်းရဲ့နှိအား သေသေချာချာ ကြည့်ရိုက်
သွားတာခါ ကောင်းရဲ့နှိ၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြန်ပြီး
သွေးစသွေးနုများ ပေးကျနေသည်ကို တွေ့ရတယ်။

ကိုက်ပွဲနှင့် အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရကြောင်း ထင်ရှား
နေပါတော့တယ်။

မေနှင်း ပေယံနိုင်ကောင် ဖြစ်နေ၏။

‘အဟာကျွန်းအင်း၊ သေဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟူမိဆ ရှမ်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားလျှာဆိုရင်
သံခင်မလေးရှေ့ကို ခုလိုရောက်ရှိလာဖို့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟော့...’

မေနှင်း ဒေါသတကြီး တစ်ခေါက်လိုက်သလို မြေပေါ်
ခြေဆင်ရင်လိုက်လေသည်။

‘ဒီဆူအောင်းခင်းစုတ်ကို ကျွန်းမ ဘတ်စော့မှပေးချော့
ကောင်းရဲ့နှိ ဝဲ့ပြန်ပြန်လိုက်သည်။’

‘ဆင်မလေး မှုးတစား ဟိုကောင်လေးကိုစကတည်း
ဆ သတ်သင်ပစ်လိုက်ရင် ခုလိုဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး
ပါ’

‘ဒီကိုစွဲ လွန်ဆိုင်ဘူး’

‘ဆိုင်တယ်၊ သင်စေလား၊ တူဘောင်းခါလေးကို ဒီ
ဖထောင် လမ်းပြခါအာတာ’

ကောင်းရဲ့နှိ မင်ကျမနှစ်ဖြစ်နေမုန်းဆီ၍ မေနှင်းလက်
ကားပြလိုနေလေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ... သူ့ကိုကျွန်းမ သုတ်သင် ပေးလိုက်ပါ
မယ်’

‘အောင်းရဲ့နှိ များစွာကုတ် သူ့စားလေသည်
ကျွန်းမ ကားကြောင့်လိမ်ခြေခရစ်လို့’

‘ဒါဖြင့် ဒီကောင်လေးကို သူ့စားရှင်းပစ်ကြမယ်’

မေနှင်းသည် ကောင်းရဲ့နှိ၏ စိတ်သဘောကို သိထား
သည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းသေတပေခါကိုလိုက်လေသည်။

‘အောင်းပြီ၊ သွားကြတာပေါ့’

ကောင်းရဲ့နှိက ချစ်ခင်လှည့်ထွက်သွားလျှင် မေနှင်းသည်
လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

တစ်ညကား ချိန်သည် ကုန်လွယ်လွန်းတဲ့သည်ဟု ထင်
တံ့ရလေသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်စွားပြီ ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းရဲ့နှိနှင့်မေနှင်းတို့ စောင်ကြမ်းအတွင်းသို့ ပြန်
ရောက်ရှိလာကြသောအခါ တိုက်စွဲပြန်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်
သည်။

‘မြေပေါ်တွင် ထလေခင်းများ ပြန်ကျနေသည်။’

အနက်ဆောင် သိုင်းလောကသားများ၊ ရွှေမလှအချစ်ရင်
ထွားကြည့် ပြစ်သည်။

ဖေဝါရီကံနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများသည် အောင်
ပွဲနိုင်ခဲ့ကြပြီး သိုင်းလောက အေးချမ်းသားယားရား ဆောင်
ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ ပြစ်လေသည်။

မေနှင်း ပင်သက်ရှိကံလုံ့လသည်၊
မာတိနာသွားသော အနက်ဆောင် သိုင်းလောကသားများ
ခေါင်စေထောင်နိုင်ခဲ့တာမည် မဟုတ်ဟု နားမည်လို့ ဆို
သည်။

လူသအာလာင်၊ များမှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးစာစံယော
မှ မရှိတော့ပါ။

မေနှင်းက ကေခင်ရှုန်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။
တစ်ခယာထံမှမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ သွားကြရမယ်
တော့... ဝေ့ကောင်လေးက ဟိုသွားကောင်စား
သက် လိုက်သွားတော့ မြစ်မယ်၊ ဒီကေခင်ကို ဘယ်ထေး
မတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဒီက သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်ထံ
အထောက်အကူ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ဦးမှ ပြစ်မယ်။

‘ကေခင်ပါပြီရှင်’

မေနှင်းက ဝေ့ကေတု လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား အဖေခင်၊ များကြား၍ လိုက်လံ
လိုက်ကြရာ မကြာပါခဏ၊ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး
မှောက်ခုံကြီးထဲ ကျသေဆုံးနေသော ကျွန်ထံစားအား
တို့ တွေ့ဖို့ရလေသည်။

မေနှင်း စိတ်မကေခင်၊ ပြစ်သွားသည်။
သို့သော် ကြေးစားများသည် ဝေ့ကေဆုံ၊ တွင် တိုက်ပွဲ
အတွင်း၌ သေဆုံးသွားရမည်အစ မဟုတ်ပါလား။

ကေခင်ရှုန်က ကျွန်းထင်း၏အဖေခင်ကို မြေမြှုပ်
ပေးလိုက်လေသည်။

မေနှင်းက လှုပ်လှုပ်ကပ်ကပ်နေ၏။
မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည် ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားတော့မှ
မေနှင်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

အကကျွန်းထင်၊ ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါလား။ ဒီအတောင်ကြား
ထဲမှာပဲ နေရန်ခဲ့ပါတော့

ထိုနောက် ကေခင်ရှုန်နှင့်အတူ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

ထိုကခင်အချိန်ထော အတွင်းမှာပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ
ကျောက်တုံးကျေးထဲခဲများကြား၌ လူရိပ်တစ်ခု ဖျပ်ရွာ
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေနှင်း မျက်စမှားစီကုတ်သွား၏။
‘ရုပ်လိုက်’

ထော်ခင်ကံရှင်၊ လှုပ်စစ်ပြန်ရန်ထွက်သွားလေသည်။
ကေခင်ရှုန်ကလည်း ချစ်ချင်၊ ပြေးလိုက်သွားလေတော့

သည်။

သံဟောစဉ်အပူမီး

'အစ်ကို့လို့ ထွက်ခဲ့ရမိ၊
 မေနှစ်က အော်ခေါ်ရင်၊ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်
 လိုက်ပေးမည်၊
 ကောင်းရန်လည်း အဆင်မပြေဘဲ ပုန်းခေးများပြင်
 စိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိက်လသည်၊
 'ထိုစဉ်...
 'ကျုပ်ပါဗျာ'
 ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ကြားမှလူဆစ်ပေးဆီလွင်
 တွက်ဖမ်းပေးမည်၊
 ထိုလူက၊ ဝမ်းရိုပြစ်နှုတ်ညှို့ တွေ့ရသလည်း၊
 ဝမ်းရိုမှ ဘေးစင်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသွားတဲ့ အသံ
 ကြောင့်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ကြား၌ ရှိနေပါသည့်
 မေနှစ်၊ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသလည်း၊
 'ပြော... ရှင်က ထွက်သွားသေးတဲ့ ပီနေရာမှာ
 နေတာကို'

ဝမ်းရို ဆက်ပြင်ချလိုက်လေသည်၊
 အမန်ဘော့ တူလည်း၊ ဘေးစင်ကြားထဲမှ ထွက်သွားလို့
 ခေါ်သည်၊
 စန်းတုံးက ပေဒါဂိုဏ်းသားများအား၊ အချစ်ပြုခေါ်
 ထူလှိုက်ပြီးနောက် ဘေးစင်ကြားထဲတွင်၌ တိုက်ပွဲပြင်၊ ထန်
 စူး၊ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သလည်း၊
 စန်းတုံးက မေနှစ်အား၊ ဟန်ဆေးရန်ကြိုးစားပေး
 သည်၊ ကောင်းရန်နှင့်ကျွန်းထစ်တို့က တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သည်၊
 ဤနေရာတွင် စန်းတုံး၏အရည်အချင်း ပေါ်လွင်လာ
 သည်ကို တွေ့ရပေသည်၊
 ဝါရင့်ကြီးစားနှစ်ယောက်အား၊ စန်းတုံးက ကောင်း
 စွာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့်အပြင် နေရာထပ်ပိုင်းတွင် အစားစိမ်းယူကာ
 အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သလည်း၊
 စန်းတုံး၏ထိခိုက်ချက်ကြောင့် ကျန်းမာစွာ သေဆုံးသွား
 ပြီး တေးခန်းမှ ခက်ရာရာထွက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပေ
 သည်၊
 စန်းတုံးသည် ပေဒါဂိုဏ်းသားများနှင့်အတူ အနက်
 ရောင်သိုင်းသမားများအား ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခဲ့သလည်း၊
 တိုက်ပွဲများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကြောင့်
 ဝမ်းရိုမှ နောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွား၍ ခရစ် ပီတီပီနေခဲ့
 ထင်ပေသည်၊
 တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်တိုင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ
 များကြားမှ ထွက်လာသွားခဲ့သေးတဲ့ ဆက်၍ပုန်းလှောင်နေ

ခဲလှမှ မေနှန်းတို့လှေထဲရှိလှာခေမာအခါ တွေ့မြင်သွားခြင်း ပြစ်ပါကတော့သည်။

မေနှန်းက ခါးထောက် အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ရှင် ဘာကြောင့် ထွက်မသွားဘာလဲ၊ သေချင်လို့လား’ ဝမ်းရီ ခံပြင်းသွားလေသည်။

‘ကျုပ် ထွက်မသွားသေးကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းကပူ ဝါသလား’

ပြန်လည် အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကောင်ရှန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘စိတ်နူး မင်းသေရမှပေ’

ချစ်ချမ်းပင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

မေနှန်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

‘လှေပိခဲ့’

ကပ္ပာကယဗဟန္တီးရင်း၊ ခေမာင်းရှန်အေး တွန်းထုတ် ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ထောက်...ခေမာ...ထောက်’

ကောင်ရှန်၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားခြင်းကြောင့် ပစ်ခတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် ထွက်ကြောင်းလွှဲချော်သွားကာ ဝမ်းရီကိုထိဘဲ ကျောက်တုံးကျောထဲခဲများစွာရှိသည့် ပစ်လွန်သွားတော့သည်။

ကောင်ရှန် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

‘သခင်မလေး ဘယ်လိုလုပ်သိမ့်တာလို့’

မေနှန်း ပင်သတ်ရှိလိုက်သည်။

‘ဘာ...ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့’

‘ဘာ’

ကောင်းရှန်၏မျက်နှာ ခနဲထန်သွားလေသည်။

မေနှန်းအေး မျှော်လင့်ကြိုပြုံးကာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျုပ်တို့ ထွက်သွားကြမယ်ဟုတ်သား၊ ဘယ်ကို သွားကြမလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။

မေနှန်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ကောင်းရှန်က ဝမ်းရီဘား လက်ညှိုးညွှန်ကာပြောလိုက်သည်။

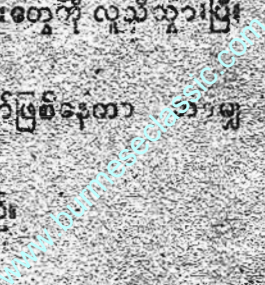
‘ထူး...ရှင်း...ပို ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ သခင်မလေးပဲ သူ့ကို ရှင်းပစ်မယ်ဆို၊ ခုခံတာ ထွက်သွားကြမယ်ဆိုတာ ဘာသေတော့မလဲ’

‘ကျွန်...ကျွန်မ’

ခေမာင်းမလေး ဘာကြောင့် သူ့တို့ ချစ်သောဝေးချင်ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကြေးစားတွေပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမလိမ့်မဟုတ်ဘူးဟု မလိုပါဘူး။ ခံစားခံလေး ကဆက်ရှင်နေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အကြောင်းတွေကို လူသိသွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဝေဆံ့ခွဲရတာပဲ။

မေနှန်း၏မျက်နှာ ပြုံးပေါ့ပြုံးရင်ဖြစ်နေတာ သာမူမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကောင်းရှန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'သခင်မာလာ၊ တားဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်ဆို ပြောပါ၊ ကျုပ် တားဝန်ယူပါမယ်၊ ခုအား ကျုပ်ဘိုဝါဟန်အား မနာစား ဘုရားသဘောလို့'

မေနှင်း၊ ဒေါင်း၊ ခော့လိုက်သည်။
လှမ၏မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ထူးခြားသောအရိပ်အာဘော် များ ပြန်ပေါ်နေလေသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ အဘဝဲ ဘားဝန်ယူလိုက်ပါ၊
ခက်ဒီးရှန် ခကျာနပ်သွေးပေးသေးသည်။
ချစ်ချစ်ပင် ဝမ်းရိုးသားက ဆိုလျှင် ယုံစိတ်လေသည်။
ဝမ်းရိုက အကြိတ်ကစားရပ်နေ၏။

'ဝင်ဗျားတို့လို ကြေးစားလှသောသမားတွေကို ကျုပ်
မကြိုက်မယ်ဗျား၊ မှတ်သလား၊ ကျုပ်ကို သတ်ခတ်လိုစိတ်
ပေါ့၊ မျက်စိထောင်ကပ်ချက်ခေတ်ဘူး မှတ်သား'

ရုပ်ကော့ကစား အော်ပြောလိုက်သေးသည်။
ကောင်းရှန် ခေါင်းညိတ်လို့ထိသည်။
'စိတ်ချ...စိတ်ချ... အခုပဲ ဝမ်းရိုမယ်'

လက်ဆစ်ပတ်ဆစ်ပတ် ပြောရင်းက ဝမ်းရို သား ဖာတ်ဝါ
ပြင် ရှိဖို့ချစ် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရိုက အကြိတ်ကစား သော်လည်းကောင်း၊ ဘယ်ဘဝဲ သေဆုံး
ဘူး၊ ရာတော့မည်ဆိုသောအခါ ခြေကန်နဲ့ထို ဘိနန်စိတ်မှာ
ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရတီစက် ကြမ်းကြုတ်လှသည့် ကြေးစားလှသောသမား
မျှားအား၊ ဆုံးမနှိမ်နင်းနိုင်မည့်သူ မရှိအေးပြီလေဟု တွေး
စား ဝမ်းနည်းကြေကွဲလေသည်။

ထိုအချိန်မှစပင်...
'အင့်...'

ကောင်းရှန်၏ ဖယ်မကွဲ ညည်းတူးသံ ထုတ်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
ကောင်းရှန်၏မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားသကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်လည်း
ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

ဝမ်းရို အံ့သြသွား၏။

ကောင်းရှန်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။
ကောင်းရှန်မှားအား ယူကာအနောက်ဘက်လှည့်လိုက်၏။
ဝမ်းရိုအား မျက်နှာမူထားရာမှ ကျောပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွား၍ လှူ၏နောက်ကျောနဲ့ ဝေးမြောက်စစ်လစ် စို့ဖို့
ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းရှန်အား မေနှင်းက လှစ်ကြိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
အတူသည်။

ကောင်းရှန် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်။

'သခင်မေနှင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလို့'

မေနှင်းက တမေမပြောဘဲနေ၏။

ကောင်းရှန် အကြိတ်လိုက်သည်။

'သခင်မေနှင်းက ကျုပ်ကိုအောင် ဝမ်းကြိုရတာ အ...

ထု၏လတ်နှစ်ပတ်ကို ဆန်တန်းထဲမှ မေနှင်းအား တိုက်
ခိုက်ရန် ဟန်မြင်လှိုင်းထိခတ်သည်။ သူ့အားမျှား ကျန်ခန်း
သွားအား ဝုန်းခဲခဲ စိကျသွားထဲတော့သည်။

ကောင်းရှန် မြေပေါ်လဲကျသွားပြီးနောက် တုတ်တုတ်မူမူ
မလှုပ်တော့ချေ။

မေနှင်း၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

မင်းရီး ယေ့နိုင်အောင် ပြန်နေ၏။
မေနှင်းသည် အချင်းချင်း မစွာပေပာရုံထဲ သူ၏အသွယ်
ကို ကယ်ဆင်လိုက်ပြီမဟုတ်ပါ။

'မင်း...မင်း...'

မေနှင်း ပြီးလိုက်သည်။

'ရှင်ထူးထူးရင် ကောင်းပယ်'

ပမ်းရီ ထုတ်ပသွားပါ။

မင်း ကျုပ်ကို မသတ်ရင်ဘူးဆိုရင် မုဒားထွေးလိမ့်မယ်။

ကျုပ်က မင်းကို ကြေးစားလူ့ထဲသမားတွေကို ဆုံးမနှိပ်
နှိပ်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်။

မေနှင်း ဝေါဟ်ညီတိလိမ်သည်။

'ရှင်လုပ်ရောင့်ထာကို ဆက်လုပ်စားမပါ။ ကျွန်မ အား
ပေးပြီလို့မပါဘူး။'

'မင်း၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာ
လဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို ကျေးဇူးပြုနိုင်မှာမဟုတ်၊ မျှော်ဆင်လို
လား၊ ဦးလေးရှမ်းယုကို သတ်ပစ်လိုက်တည်း။ မင်း
တို့ကို ကယ်အော့မှ မကျေဘူးဆိုတာ မှတ်ထား။'

မေနှင်း လက်တစ်ပြုလိုက်သည်။

'ကျေနပ်ကစ မကျေနပ်တာ အသေပေးတာ၊ ရှင်ထူးထူး
ပါတော့ရှင်'

'ကျုပ်မသွေးဘူး'

မင်းရီးက မြေပေါ်၌ ကျေနပ်သော ဓားစာစ်လက်ကို ခလေး
ယူလိုက်လေ၏။

စာပေသမား ဇာတ်ပုံက ဓားကို လိုက်သော ဓား
ပုံမကျပန်းမကျ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မင်းရီးက ဓားဝှေ့ယမ်းကစ ဆော့ခေါက်လိုက်၏။

'ကျုပ်က မင်းကို ဖမ်းပြီး သတ်ဆိုင်ရာ အားထုပိုင်တော့
လက်ထဲတို့ အပ်လိုက်တယ်၊ မင်း ကယ်ပြေးလိ'

မေနှင်း ရယ်ပေးလိုက်လေသည်။

'ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မအဘျ် ရက်စက်စရာတွေ မလုပ်လား'

'ကျုပ်က ကြေးစားလူ့ထဲသမားတွေကို သတ်ပစ်ချင်တာ၊ အားထုဆိုင်တာ
မှတ်ထားပါ။'

'ရှင် ကျန်ခဲ့တဲ့ အကျိုးကို အောင် ဆိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်
ပါ့မလား'

မင်းရီးက ဓားဝှေ့ယမ်းကစ အရှုတို့ထုတ်ပေးသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ရှင်လှော်ချက်နဲ့ ဆေရုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကျွန်ုပ်ပါတယ်။
ကျွန်မတို့ တစ်ခါတည်းသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့
ဝမ်းရီသည် ဘေးကိုတိုင်ကော ငှုငှုကြီးဖြစ်သွားလေသည်။
ဘေးကိုတိုင်ကော သော သူ၏လက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
နေလေတော့သည်။

ခြမ်း၊....
လက်ထဲမှစော၊ လွတ်ကျသွားလေစေမူသည်။
မေနန်း၊ ခေါင်းခေါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ရှင်က စေပေသမားတစ်ယောက်ပါ။ တစ်ကြောင့် သိုင်
ဆောကကိစ္စတွေထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ချင်ရတာလဲရှင်။

ဝမ်းရီ ဘာမမ ပြောချေ။
မေနန်း၊ လက်ငှုယမ်းပြုလိုက်သည်။

ရှင်က ကျွန်မကို မကျွန်ုပ်ဘူဆိုရင် ရှင်အားကိုးတဲ့
သူမတစ်ယောက်လေးကို သွားပြောပေါ့။ ခုတော့ ရှင်ထုတ်
လွှားတာ ထကောင်းဆုံးပဲ။

ထိုကောကြားလျှင် ဝမ်းရီသည်၊ ခန်းထုံးဘာ၊ သတ်ရ
မာပြီး ထုတ်လွှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မင်း၊ ဇတိတစ်ပြီး နေပေစော့။
စိတ်ချ... ကျုပ်တို့ သူတ်သင်ဖို့လေးမယ့် ရှင်ကို ကျွန်
မောင်မျှော်နေပါမယ်ရှင်။

ဝမ်းရီက ခေါ်ပူပူပြင် ခြံဆွေနှင့်နင်းကော ထုတ်လာခဲ့
လေသည်။

အစ်လွမ်း၊....

နှစ်လွမ်း၊....
သုံးလွမ်း၊....
ဝမ်းရီ ခြေဆုံးလွမ်းအား ထုတ်တိုင်....
'ဝန်း'....
မေနန်းမှာ ခန္ဓ ကိုယ်ပိုင်းယိုင်သွားတာ ခြေပေါ်ထဲကျ
သွား၏။

'တင်....'
မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဝမ်းရီ ကြောင်အမ်း
အမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

မေနန်းကို မျှော်လဲ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။
မေနန်းကား ခြေပေါ်၌ ခုခွေကလေးဖြစ်နေပြီ။ တုတ်
တုတ်မျှ လျှော်ပုံတော့ချေ။

ဝမ်းရီ နှုတ်ခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
မင်း၊ တစ်တွေ ဟန်ဆောင်နေတာလဲ။
မေနန်းထံမှ တုံ့ပြန်သံ ထုတ်ပေါ်လေစေချေ။

ဝမ်းရီ မျက်မှောက်ကုတ်သွား၏။
'သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ'
မစုံမရဲပြင် ချင်၊ ဝတ်လွှားပြီ ကြည့်လိုက်စေမေမေနန်း

သတိထစ် မေ့မြောသွားသည်ကို တွေ့ရလေစော့သည်။
ဟာ....

မေနန်း၊ ဇာတ်ပြင် နှုတ်ကော ဝတ်လွှားနှင့် နှုတ်
ရှလျှင် ခမ်းငိုလွှတ်နေ အင်လိုက်လေစေ့သည်။

နေဝန်းနိမ္မာ ထေရုတထံမှ ထုခံခဝါလှေမြို့ ပြန်ပါသည်။

နေ့ရောင်ခြည်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခင်းသင်း၊ ကျင်းကျင်း ပြစ်လှေသက်သို့ ဘဝယဉ်းဆွဲအေးလှသည်။

ဝေးစင်ကြယ်စွာတစ်ဖက်၌ ချော့ကန်အောင်ကုန်းအား တစ်ခုရှိနေ၏။

ထိုကျောက်တောင်ကုန်းအရေ၌ လှုပ်လှုပ်ပုခင်းများဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသလို ကျော့တော်ဂူအေးတစ်ခုလည်း ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းရီအတွက် အဆင်ပြေသော နေသည်။

ကမ်းရီသည် စက်ဝိုက်ကဲ့သို့ ယာယီစစ်နေသည့် ခေခန့်အားသာ၊ ထမ်းရိုးခေါ်အောင်အေးစုရင်း ကျော့ကန်လေးကိုအတူရေထောင့်အခါ ခေတ္တအနားယူခွင့် ဆုံးဖြတ်ဖို့ စီခြင်းဖြင့်ပေးသည်။

ခေခန့်အား သက်သေခံသော သစ်လျှမ်းပန်းနိဗ္ဗာန်အရံအတွက် သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ ခေခန့်အား စားသောက်ကုသမှု ရာဇဝင်အစစ်ခုပမာ ပြုလုပ်ပေးသော ခိုကန်ပင်ပင်။

ခေခန့်အား ကာယိပစ်ခံမဲ့ခြင်းပေး၏။

လမ်းရီသည် ခေခန့်အိုကြည့်ရင်း စိတ်ချုပ်နှောင်ခေါင်းကုတ်ဖိုက်ခါးလည်း။

ထမုန်အေးလှေလှေခရိုင်ရှိ ချော့ကန်သက်တိုင်း သစ်အောင်လှေပုခင်းမှာ စောကျောင်းသို့ပြန်ကြွင်း၊ နားထွက်ထေးပစ်လည်း။ ခေခန့်ကြည့်ရင်း ကျော့ကန်အား သက်သေခံ

လှကြားထဲ ခေါ်ပေး၍ မြစ်ဘုရားပြီး စိတ်ချုပ်နှောင်လည်း ပြန်ပါတော့သည်။

ထို့ကို ဒီအစဉ်ထမ်းလှိုမပြန်ဘူး၊ ဆော့ကုပ်ပေးရယ် ဝမ်းရီသည် စာပေပညာအလှူအား ခိုကန်အောင်ပုခင်းပရဆော့ပင်များအကြောင်းလည်း ခေခန့်အား ပေးခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ပထမဝန်းကျင်၌ ရှားပွေ့ကြည့်လိုက်ရာ ပရဆော့ပင်အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျော့ကန်တံကျောက်ခဲများဖြင့်ကြိုက်ကာ သစ်ရွက်ကို ကန်ထဲပစ်လှေ့ကာ ခေခန့်အား ထားလိုပေးလေသည်။

ခေခန့်လင်ထံ ကြွေးစားအေးသာ တစ်ယောက်ကတူထိ အလုပ်ရှုပ်လေးရခြင်း ပြန်ပါတော့သည်။

ဝမ်းရီက ရေချိုးစားလုံးဖြင့် ဆေးရည် ကြိုက်ပျဉ်းစီး ထွားချိန်မှပင်.....

အင်း...အင်း...

ညည်း တူးသံသံ သံနှင့်အတူ ခေခန့်လှိုင်ရှားလှေထဲဝင်သည်။

ဝမ်းရီ ဝမ်းသံသံအေးလေသည်။

ဝေး...ဝေး... သစ်ရွက်လေးပြီးပေး။

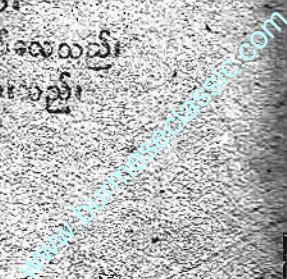
ခေခန့် မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီ ကံထွေးရလျှင် အံ့ကြည့်ပွားသည်။

ဟင်...ဟင်...ရပ်...။

ဝမ်းရီတံတောင်ပြီးပေး။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်နေတာထိ

'ဒီနေ့ရုမ့်... ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ ခုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး...
ရော... ဒီဆေးပြည်သောက်လိုက်ပါ။ သစ်သီးလွှာခေါ်လိမ့်
မယ်'

ဝမ်းရီက ဆေးတိုက်လိုက်၏။
မေနှန်းသည် ဝမ်းရီကို ဝေးကြည့်နေ၏။
ထူး၏မျက်စိနှင့်အစွဲခွံထူခြားသော အရိပ်အေးယခင်မျှား
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
'ဆေးသောက်လိက်ဦးလေ'
'ကျွန်မ...'

'ငါ့ ဆေးသောက်လိက်မှ ဖြန်မြန် သစ်သီးသွေးမှား
ပေါ့'

မေနှန်းက သစ်ရွက်ကန်တေ့ကိုယူကာ ဆေးရည်များ
သွေးဆက်လိုက်လေသည်။

ဆေးသောက်လိုက်ရသဖြင့် ဘုမ၏တစ်ဘုံယုံလှိုင်းနှေးနှေး
ထွေးထွေးဖြစ်သွားတော့ ပေါ့ပါးလှန်းဆန်းလာသည်ဟု
ခံစားလိုက်ရလေသည်။

'ရှင်ရဲ့ဆေးက တော်တော်ဒင်ပေါ်လာ၊
မေနှန်းက ချီကျူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။
ကျွန်က စားပေညာစွာ လေ့လာထားတော့ ပရဆေး

တွေအကြောင်းလို့ သိတန်သလောက် သိထားတာပေါ့။ လူ
ဆတ်တဲ့ပညာထက် လူကယ်တဲ့ပညာက ပိုမဆောင်းဘူးလား
မေနှန်း သစ်ပြင်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းရီ သူမအားစိတ်ကြည်လိုက်သည်။

'မင်းဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာကြောင့် ကြေးစား
လူသတ်သမား လုပ်ချင်ရတာလဲ။ လူတောင်းကတ်ယေဘတ်
ဖြစ်သေးအောင် ဘာကြောင့် မကြိုးစားဘူးလဲ'

'ကျွန်မရဲ့မိဘမျိုးရိုးက ကြေးစား လူသတ်သမားတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ရှင်ကိုပြောပြပြီးပါပြီ။ ကျွန်မက လူ့အစား
တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငယ်စရာဖြစ်နေမှပေါ့'

'မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းအတွေးအခေါ် မှားနေတာပဲ'
ဝမ်းရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

'မင်းရဲ့မိဘကိုဘာတွေ ကြေးစားဖြစ်ခဲ့ကြတာနဲ့ မင်း
ထို့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းက ကြေးစားမလုပ်
ရှင် ပြီးတော့ပဲ။ လူ့အစားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်၊ ကြိုးစား
ရှင် လူတောင်းကတ်ယေဘတ် ဖြစ်လာမှပေါ့'

မေနှန်း လက်လေးပြလိုက်သည်။

'ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မကို သတ်ပစ်
ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်
ကယ်တင်လျှော့ခဲ့ရတာလဲ'

'မင်းကို ကျွပ်ကယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုက္ခရော့တီခန
တို့ လူ့အစားယုတ်ကို ကယ်သွားတာ၊ မဝါနေရာမှာ တယ်
လုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွပ်မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ခုက္ခရော့တီခန
တွေရရင် ကျွပ်တူညီမှပဲ'

'ခြောက်...'

မေနှန်းက ကြိုးစား၍ထရပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မကလေးကလေးကလေးကို မအတုဘူး၊ က...
 ကျွန်မကလေးကလေးကလေးကို မအတုဘူး၊ က...
 'ဟင်...ဟင်...ဟင်...ဟင်...ဟင်...ဟင်...'
 ဝမ်းရီ လှုပ်လှုပ်ရွာရွာ၊ ပြန်သွားသွားသွား
 မေနှင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။
 ဝမ်းရီ ခေါင်းဒေါသပေးလို့၏။
 'မပြန်ဘူး၊ မင်းရဲ့ခေမာ သက်သေပျောက်ကင်းသေး
 တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမားတော်ဆစ်ပေးကန်နဲ့ ဆွေးကုသဖို့
 အရေးကြီးတယ်၊ မင်းနဲ့ဆိုင်သမားတို့နဲ့ တွေ့ရင် မင်းသတ်
 သမား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ကလေးကလေးလို့ပဲ'။
 မေနှင်း ပြိုလိုက်သည်။
 'ရှင်က က...ကြောင့် ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူနေရတာလို့
 ကျုပ်...'
 ဝမ်းရီ နှုတ်သို့ပြောရမည်ဖြစ်သွားလေသည်။
 မေနှင်းက စုံကြည့်နေ၏။
 ဝမ်းရီ နေထိုင်ဆိုင်သော ပြန်သွားသွားသည်။
 သူက မေနှင်း၏ ခံစားစားပေးသောကလေးကို မှန်
 ဆိုနေသလိုပင်။ ဝမ်းရီကလေးကလေးကလေးကလေး
 တစ်ယောက်တည်းကလေးကလေးကလေးကလေးကလေး
 မေနှင်းသည် အခြေမခံဘဲ မိန်းမပျိုလေးများကဲ့သို့
 လှုပ်လှုပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ရမည့်အရွယ် မဟုတ်ပါ။
 ကျွန်မကလေးကလေးကလေးကို စိုးရိမ်တယ်ဆိုရင်အော့ သမားတော်
 တစ်ယောက်တည်းကလေးကလေးကလေးကလေးကလေး

မြန်မာ့လိမ္မော်မယ်ရှင်၊ ကယ်လိလဲ...ရှင် လိုက်ဖို့ပေးနိုင်ပါ
 မသား'
 ဝမ်းရီ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။
 'အေး...ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်ထားလား'
 'ကျွန်မရဲ့ခေမာကို သမားတော် တစ်ယောက်တည်းက
 နဲ့ ကုသဖို့လိုအပ်နေတယ်လို့ ရှင်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား'
 'တုတ်တယ်၊ သမားတော်နဲ့ အချိန်မီ မကုသဘူးဆိုရင်
 မင်းတို့ကလေးကလေးကလေးကလေးကလေး'
 'မပြန် ရှင်ဆိုက်ပို့ပေး မဟုတ်သား'
 ဝမ်းရီမှာ ကိုယ်စကားနှင့်တိုက် ချက်ပိတ်သို့သွားလေ
 သည်။
 'ကောင်းပြီလေ...သမားတော်ဆစ်ကို လိုက်ဖို့ပေးပါ
 ကျန်တို့ကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေး ကို...သမား
 ရှင်အောင်'
 မေနှင်း ရယ်သောလိုက်သည်။
 'နေပါစောင့်စောင့်ရှင်'
 ဝမ်းရီ မျက်နှာမောင်တုတ်သွား၏။
 'မင်းကလေးလိုဖြစ်သလို'
 'ရှင်ကို ဒုက္ခပေးရင်လို့ပါ၊ ကျွန်မအတွက် သမားတော်
 မဟုတ်
 မင်း...'
 မေနှင်းသည် ဝမ်းရီကလေးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

၁၀၂ ဝဏ္ဏကောင်

'ကျွန်မတို့ နေ့ဖော်ထပ် မဆုံဆည်းကြပါစေနှင့်ကော့လို့ ဆရာတောင်လိုနီဝါဆယ်ရှင်'

စကားဆုံးလျှင် ကျောက်ဂူထဲမှ ဆုနိဗ္ဗာန်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်စေသည်။

ထိုစဉ်...

'မင်းသားဇွဲ မပြစ်သေးဘူး'

ဘေးတိအေးစက် စကားသံတစ်ချက်၊ ထွန်ပေါ်လွှာ သည်။

မေနှန်းနှင့် ဝမ်းရီတို့ ရင်ထိတ်သွားပြီး သွမ်းကြည့်လိုက် ကြသေးအခါ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားသူတစ် ဧယာက ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လို့ထိရမအတော့ သည်။

အပေးအယူ

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဖူးသည့် မျှစ်နှစ်ခမ်းတစ် ဧယာက ကျောက်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း ပြစ်လေသည်။ မေနှန်းက နေ့ဖော်ဆုတ်လိုက်၏။

သူ့အားစုကွဲအမှု ညှိမ်းသောကားတစ်ဧယာက ရောက်လာပြီ နှစ်ခုမှတ်ကာ ဝမ်းရီက ရှေ့တိုးလိုက်သည့် ထိုလူက ဝမ်းရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'မင်းက ထူးကိုအစားအကွယ် ပေးချင်ဘယ်ဘယ်လား၊ မင်းမှည့်ပညာပေးတတ်တား ဘယ်လိုဆွဲဆွဲကွယ်နိုင်မလဲ'

'ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို စုကွဲအမှု ချင်ရတာလဲဗျ'

'ထူးကိုကျွန်မသိတယ်၊ ဒီကိုစု ရင်နဲ့မခေါ်ဘူး၊ ပေးခန်းစီစကားသံ စာဖတ်စဉ်လာသည်။

လူ့သည် ဝမ်းရိုအားတုန်ဖယ်ကာ ရှေ့ညှို့လှမ်းထုတ်
လေသည်။

ဝမ်းရို ခယိဒယိုဖြင့် ဘေးဖယ်ပေးလိုက်ရ၏။
ပေနှန်းက ထိုလှည့်စီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။
'ရှင်ကတုတ် အလုပ်လုပ်ပေးပြန်ပြီ၊ ကျွန်မဟေ့နော်ကျွေးပြီ
ဦး၊ ရှင်က ကြောင့် ကျွန်မကို ဖယ်ရှားနေရအောင်
ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းက ငွေယူထားပြီ၊ ဘယ်မှတော့ဝန်တော့လားလို့လဲ၊
ထုက ငွေထိအသွေးရှင်နေသေးတာပဲ'
ဝမ်းရို အားညှန်ပြကာ မြှောက်၊
ပေနှန်း ခေါင်းခါယမိလိုက်သည်။

'ထူးကတုတ် ကျွန်မက ဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး၊ ခါကြောင့်
ရှင်ရှုံးဝှက် ပြန်ပေးမယ်'
'မြွှား... ငွေပြန်ပေးလို့မသလား၊ နေလဂိုဏ်းကလူတွေ
ဟာ ဒီလိုပဲသား'

ပေနှန်း မျက်နှာပျက်သွား၏။
'ရှင်... ရှင်...'

'နေလဂိုဏ်းဟာ နေလက်ခံပြီးရင် မဖြစ်မနေ ဆောင်
ရွက်ပေးတတ်ကြစေမယ်လို့ လူတိုင်း သိထားကြတာပဲ၊ မင်းရဲ့
အဘိုးနဲ့ မိဘတွေက ဒီလိုပေးတတ်ပါဘူး၊ မင်းကျမှ ဘယ်လို
ဖြစ်ရစေလဲ'

ထူးက ပြောဆိုနေသောတေးမျှားကြားရလျှင် ထပ်မံ
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားစဉ်မှ နဂါးမျှားထား သူ၏ခင်နာ

မိနန်းတို့က ။ ငွေပေးနိုင်မစေခဲ့ဘူးဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းရို နား
လည်လာလေသည်။

'ထိုလူသည် တော့စစ်စိမ်းသိုင်းကျမ်းကားရယူထားသော
နဂါးဂိုဏ်းမှ ဝစ္စာပေးကံရည်ဖြစ်သည်။

ထူးက ကြီးရှမ်းယုစား၊ နှုတ်ပိတ်ခိုင်းသူမှာလည်း ထိုလူ
ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝမ်းရို ခံပြင်လာသည်။

'လီမင်း၊ ကုမ်းဆိုတာ ခင်ဗျားပဲမဟုတ်လား'

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'အင်း... လီမင်းကုမ်းဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ နာမည်အစစ်ပေါ့
လေ၊ အင်းလဲ... ထူးက ကြီးရှမ်းယုခွဲကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း
မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ် ထုတ်လား'

'ခင်... ခင်ဗျား၊ လူယုတ်မားတစ်ယောက်ပဲ'

လီမင်းကုမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်တို့ လူယုတ်မားလို့ ဝစ္စာပေးကံလို့ ပြောခဲ့သွေး
အားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပါပြီလေ'

'ခင်ဗျားဟာ လူယုတ်မား ဝစ္စာပေးကံလို့ ကျုပ်ပြော
မယ်'

ခမ်းရိုက အော်လိုက်လေသည်။

လီမင်းကွမ်း၏မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွား၏။

‘စိတ်ချ...မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝနှင့်အညီအမျိုးမျိုးပြု ဆိုရှင် ဝေါအကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ဘဝမှ မသိနိုင်ကြဘူးပါဘူး။’

‘တစ်ရှင်’

မေနှန်းသည် လူ့အားလုံးသက်သက်ပစ်မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ဝေါသထွက်သွားလေသည်။

လီမင်းကွမ်း၏ ခရုတိုးသားလေသည်။

‘နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကွယ်လွန်သွားပြီ။ အဲဒါနာ ဖိပိုင်၊ မာ ကိုဏ်းချုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတိမ်းသိုင်းကျွန်ုပ်တို့ဘဝကို ပြီး ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းတည်အိမ်ကိုလည်း သေဖို့ အချင်းချင်း၊ စိတ် ဝမ်းကွဲခဲ့ကြတယ်။ ဆရာတို့ ဖိသက် ဝါရသို့ ဖိသက် ဆင်ခြင် အရံဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ နေ့ခင်းဆုံး ဘယ်သူမှ သူ့ဘဝ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ထုတ်ဂုဏ်မှ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံဖို့ သဘောထူးဖို့ ကြံစား မဝါပေမယ့် မကြာခင်ဘဲ အုတ်ဂူကို ဝေဖန်မှု သွားလို့ ကျောအိမ်စိမ်းသိုင်း ကျွန်ုပ်၊ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရကယ်’

မေနှန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ထုတ်ဂူကိုဝေဖန်ပြီ၊ ကျောအိမ်စိမ်းသိုင်းကျွန်းကို ယူခဲ့ ဘာဟာ ရှုပ်ပဲမဟုတ်သေး’

‘သိပ်မုန်တုန်ပေးပါ၊ ကျုပ်အ ကျေးဇူးတိမ်းသိုင်းကျွန်းကို ရယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်တို့လူ့ဘဝရဲ့ အန္တရာယ်က ရှိနေသေး တယ်။ ဝေါအကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားတယ်လို့ လုပ်ကြမည်တို့လိုက်ရတော့ပဲ’

‘ရှင်ဟာ ကျေးဇူးတိမ်း သိုင်းကျွန်းကို ရထားပေးမယ် စိတ်မလိုအကြောင်း ကျန်တဲ့နဂါးသိုင်း သမားတွေကို လုပ် ကြပ်မဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ငှားရမ်းခဲ့တော့ပဲမဟုတ်လား’

‘မုန်လိုစား...မိန်းမအေးလေးရယ်’

လီမင်းကွမ်းသည် နဂါးသိုင်းသမား ခုနစ်ယောက်ထဲမှ အစ်ကိုအကြီးဆုံး မိုးနဂါးဆင်းလို့ ပြစ်နေပါကတစ်ခုသည်။

လီမင်းကွမ်း(ဝါ)ထင်းလုံသည် အပြစ်မရှိကိုထုတ်ဖော် ပြောနေပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းရိုက ဝင်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကျောအိမ်စိမ်းသိုင်းကျွန်းဟာ မရှားမဟောင်းစာပေပဲ နေ့ ဘယ်ဘဝမှ တင်သားတွေ ခင်ဗျားနားမလည်နိုင်အောင် နှိပ်သည့်မိုးစားဟန်အောင်ပြီ။ ဦးလေးရွှေမီးယုကို ချဉ်းအပ် စယ် မဟုတ်လား၊ ဦးလေး ရှမ်းယုက ငြင်းလိုက်အောင် ကြပ်မဖို့အစပဲ မဟုတ်လား’

လီမင်းကွမ်း (ဝါ) မိုးနဂါးဆင်းလုံက ဝန်ခံလိုက်ပြန်

၅၀၀ ဝတ္ထုအားစိတ်

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ရှင်းငယ်လို့ ခေါ်မှ အောင်စိမ်း သိုင်း
ကျွမ်း ကျွမ်းပဲမှ ခိုတယ်ဆိုတာ မသေပါဘဲ ကြားနိုင်တော့
မှပေါ့၊ ခါပေမယ့် ကျွမ်းတစ်ချက် သတိလစ်သွားတယ်၊
မင်းဟာ သူ့ပြောကြားရုံပါပဲ သူ့ဆီမှာ ရောက်နေပြီး စားပေညာ
ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတယ်ပဲ'

မင်းရဲ့ တံကြိတ်လိုက်သည်။

'ခါကြောင့်လဲ ကျွမ်းကိုပါ လုပ်ကြံပစ်ဖို့ ကြားစား
တွေကို စစ်ချားခိုင်းအစွဲတင်ပေး ယုတ်သား'

'ဟင်း...ဟင်း...ခါအမှန်ပဲပေါ့၊ ကဲ...မင်းတို့နှစ်ယောက်
မိလားစိတ်သိရရင် အော်လောက်ပါပြီ'

'ဘာလို့...ကျွမ်းတို့ကို အကောင်ကြံတေ့စုမလို့လား'

မင်းရဲ့က ခုလိုဆိုသလို မေနှန်းကလည်း ခပ်တည်တည်
ပြောလိုက်လေသည်။

'နေလဂိုဏ်းက ကြားစားတွေကို အထင်စားရပ်
မှားသွားလိမ့်မယ်'

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'နေလဂိုဏ်းဟာ အင်တောန် ကြားစားစရာကောင်း
ဆိုတာ ကျွမ်းသိပါတယ်၊ ခါပေမယ့် မင်းမှ အကဲဖြတ်
တယ် ဟုတ်လား'

'တာရှင်'

'မင်း အတွင်းဝန်ရထားတဲ့ တချိန်မှ တစ်ခါတည်း
ခွင့်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကျုပ်အတွက်
အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲပေါ့လေ'

ထင်းလုံမှာ မေနှန်းအတွင်းဝန်ရာ ရထားသည့်တို့ သိ
ထားသည်ဖြစ်ရကား မေနှန်းအစား ဝမ်းရိုပါ မျက်နှာ
ပျက်သွားကြလေစေသွားသည်။

မေနှန်း တံကြိတ်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ အတွင်းဝန်ရာ ရထားတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်ကို
အတူ အစားခင်းခင်းကြို ဆုံးပုနိုင်ပါသေးတယ်'

မေနှန်းသည် ရှေ့သို့ထွန်းထွက်လိုက်ပြီး အောင် နော်
နိုက်လိုက်လေသည်။

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်း လှိုက်သည်။

'မင်း ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လို့'

သူက လက်ခုပ်အစုံတို့ ယမ်း ဖြိုခဲသွားအခါ...

'ဂုန်း.....'

'အင်း.....'

ကျွယ်လေခင်ဘောအသံ တွက်ပေါ်လာတာ ခေ့နန်း
အစေးညိုလှိုင်စဉ်သွားလေကေစုသည်။

ညိုခ'

ခမ်းရိုထိတ်လန့်အံ့စားကစား နားပျော့ကစား ပြေး၍ဝေးမ
လိုလေသည်။

ခေ့နန်းသည် နှုတ်ခမ်းထေးစဉ်မှ သွေးချာယိုစီးကျစေ
သည်။

တူး၏အခြေအခန့် မဟန်သည်ကိုမြင်ဆွင် ဝမ်းရီခံပြင်း
လာ၏။

သို့သော် ထင်လုံအားမယဉ်နိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး
အဝတ်ခံရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိလျှင် အကြီးဘကျယ်
စိတ်ပျက်ဆွေးလေတော့သည်။

'မင်းတို့တို့ နှုတ်ပိတ်ပစ်ရမှာ ကျုပ်စိတ်မစေခင်းပေါ့ဘူး၊
လွှဲမရွေးခမ်းသာလို့ လုပ်ရတာ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ'

ထင်လုံက ရယ်သွမ်းသွေးကစား ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာ
သည်။

ခမ်းရို ပင့်သင်၍လှိုက်လှိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ အပေးအယူ ဖတ်ခွင့်လုပ်ကြမယ်၊ ခင်ဗျား
ရထားတဲ့ ကျောစီးပိမ်းသိုင်းတျမ်းကို ကျုပ်တို့ အဓိပ္ပာယ်

ပြန်ပေးမယ်၊ သူ့ကို အဆင်ချမ်းသာပေးပြီး လွတ်ပေးရ
မယ်'

ခေ့နန်းအဆင်ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်
စေသည်။

'ဘေးပြောတယ်'

ဆင်းလုံ လှိုင်လှိုင်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ကျေးဇူးတစ်စုံသိုင်းတျမ်းကို မင်းက အဓိပ္ပာယ် ပြန်ပေး
မယ် ဟုတ်လား'

'တုတ်တယ်'

'ကေခင်းပြီ၊ ကျုပ်သေဖူးတုတ်တယ်'

ထင်လုံက ချက်ချင်း အအေးတူလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်...

'ကျုပ်သေဘေးတူဘူး'

ကျွယ်လောင်သေခ စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်
ဖောက် ရှိလားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အစစ်ဖြုတ်နေတယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်။ ဆံနား၊ လှုပ်ကြွ
ခံလိုဖို့ရသလို အန်တိုဩီးလီ စတင်ကြားထဲမှာ ပုန်းအောင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ကျန်ခက်ခက်နဲ့ ပြန်ယူရှာတာ
စတင်ရှင်ရဲ့အလေးစားကို တွေ့ရတာနဲ့ ပြဿနာပေါ်နေပြီ
ဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ်။ ဝါဒီ ခြေရာခံပြီး လိုက်လံ
တာ၊ ခုအော့ မိုးနဂါးဆင်းလို့ ပြေးမလွတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဝမ်းရီ ကျေနပ်သွားတယ်။

စန်းတုံး ရောက်လာပြီနော်။ ထင်းလုံအား ဆုံးမနိုင်
မဟုတ်ဘူး ယုံကြည်စားလေတယ်။

'ဟား... ဟား... ဟား'

ထင်းလုံက ကားတိုက်ရယ်မေးဆိုက်လေတယ်။

'သူ့ဆောင်စားလေး၊ ဝင်းဘေကဆီနီမူဒီပဲ'

ကြိုးဝါးရင်း လက်နှစ်ဖက်တွေ ထမ်းစား စတင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတယ်။

'ဟူး...'

ပြင်းထန်သော လေပူလှိုင်းတစ်ခုနဲ့ စန်းတုံးထံသို့
တိုက်ခတ်သွားလေတယ်။

ထူးဆန်းသော မေတ္တာ

ကျောထိရဲ့အေးအတွင်း၌ ထူရံလစပြီဖြစ်သလို၊
ထပ်မံရောက်ရှိလာသူမှာ ပေခါအားစန်းတုံး ပြန်လေ
တယ်။

စန်းတုံးကိုမြင်လျှင် ဝမ်းရီသမီးက သွားလေးတည်၊
ညှိုးလေး... မြန်မြန်လေး။ ခိုမှား ကတယ် အရားခံအစစ်
တွေ့ရပြီ။

စန်းတုံး ရယ်မောလိုက်တယ်။
'လိမင်းကုမီးဆိုတဲ့လူက နဂါး သိုင်းသားတွေထဲ
ဝါဝင်တဲ့ သစ္စာပေးအပ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် အစက
က တွေးမိပြီးသေးပါ။ လိမင်းကုမီးဆိုတဲ့ လူက ကြောင်
အန်တိုဩီးပြောထုတ်ပေး ဖိတ်ခင်စားပြီ။ လိုက်ရ
ကြည့်ခဲ့တာမို့ နဂါးကားလုံသာ ကေချင်တန်းဆေး

စန်းတုံးကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစု
စည်းထား ပြန်လည်စစ် ဖိုက်ခိုက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်ဆား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြဘော့မှ ထင်း
လိုမည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ကြောက်စရာအတောင်
လူဆစ်ယေး၏ ဖြစ်နေကြောင်း စန်းတုံး သိလိုက်ရ၏။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်းက မှားယွင်းနေပြီဟု သိလိုက်ရ
မည်နှင့် ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်ခွင်းတိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်
သော်လည်း နှေးကွေးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

‘ဝန်...’

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ စန်းတုံး မှာ
ကျေးဇူးဂုဏ်ပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေထော့သည်။

‘ဟေး... ဟေး... ဟေး...’

ထင်းလုံ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
စဉ်။

သိင်္ဂါညှော့ခေတ်သာ ဗေဇာလေးစန်းတုံးတို့မှ သူ့အား
ပေးပို့နိုင်ခဲ့ သိင်္ဂါကုတ်တင်ကုတ် အတွင်းမှပင် အားရခိုင်
လွှာပြီ ဟုတ်ပါလား။

ထင်းလုံက ခက်ရာပြင်စွာရထားသည့် မေနှင်းနှင့် သိင်္ဂါ
ပညာမထတ်သည့် ဝမ်းရီတို့အား အမှုမထားပါ။

စန်းတုံး နှေးကွေးသို့လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်။

မေနှင်းအားယူ၍ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သူမသည် ဝက်ထဲမှသော ဓားပြောင်ဆစ်လက် ကိုတိတ်
ဆစ်ထုတ်ယူကာ ထင်းလုံ၏ခနဲခဲကျောကို ပစ်ပေါက်
လိုက်လေသည်။

‘ဝန်...’

ဓားပြောင်သည် ထင်းလုံ၏ နှော့ခံကျောဆီသို့ တန်း
ဆန်းတော်မတ် တိုးဝင်သွားလေသည်။

‘လူ့ခမ်း’

ထင်းလုံမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်ပီပီ ဓားပြောင်ဖြင့်
ချောင်းမြောင်း ဖိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို သိထားပြီး လက်
နှောက်ပြန် ရှေ့ယမ်းလိုက်စာ...

‘ခြင်...’

ခမ်းမြောင်မှာ ပုထိုးထုတ်ခံရပြီး မြေပေါ်ကျသွား၏။
ထင်လုံက ပေးနန်းတားလှည့်မကြည့်ဘဲ ရေဆီလွှမ်း
ထွက်သွားလေသည်။

‘ထိုစဉ်...’

‘ကျုပ်ဘို လွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူးဗျာ’

ခန်းတုံးအဖော်ခေါက်က ဈေးကွက်ထဲသို့ ပြန်လာညီ
ခန့်ဝင်လာပြီ။ ထင်လုံအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ယူစားခင်းစားပေး၊ ကျုပ်အဖော်ကြိုခင်း၊ သိဘေးတဲ့ မင်း
ကိုလို့ အရှင်မထားဘူး’

လယ်ဝါးဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်၏။

ခန်းတုံးသည် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်၍ မရမှန်း သိသဖြင့် စကား
ပတ်ချေခင်ထိမိကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြန်လာညီတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

သို့တိုင် ကျေနပ်မှုမှာ ကျင်းမြေပေါ်သို့ ပြန်ရကား
ကြီးကြီးခွေခွေ၍ မရဘဲ ထိုတိုက်ခိုက်ဆိုင်မိ ပိုမိုကြိုပြန်လေ
သည်။

‘ရန်...’

ကျယ်လောင်သောအား အုတ်ပေါ်လာသည်။

ခန်းတုံးမှာ ဒဏ်ခံရပြီး ဝမ်းရိတ်ပြန်နေသောအခါ
လွင့်စဉ်လာပြီ။ မြေပေါ်ထဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ညီလေး...’

ဝမ်းရိတ်သည် အထိတ်အလန့်ခေါင်းက ခန်းတုံးထံ ပြေး
ထွားပြီ။ ပေးမလိုက်လေသည်။

ခန်းတုံးက လူးလိမ့်တလိုက်လေသည်။

လှမ်းခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်ခံရပြီးဖြစ်နေပြီ...။

‘ခေါ...’

ဝါးစပ်ထဲမှ ထွားဖျား အန်လုတ်လိုက်လေသည်။

‘ညီလေး... ညီလေး’

ဝမ်းရိတ် ပေးမထားလိုက်၏။

ယခု ထင်လုံအား ယန်စားမည့် ခန်းတုံးမှာ ခက်ရာ
ရသွားခဲ့ပြီ မြန်ပါသည်။

ထင်လုံအား မည်သူ့ထံ ယန်စားမည့်နည်း။

ဟန်သာခြင်းမပြုနိုင်လျှင် ထင်းလိုက် ဇာတ်ကားကြောင့်
သေဆုံးသွားကြရမည်သာတည်း။

ဝမ်းရီသည်သိုင်းပညာစတတ်မြောက်သောအခါ ယောက်ျားဖြစ်လျှင်
လောလောသည်။

သိုင်းပညာစတတ်လျှင် လူယုတ်မာ ထင်လိုအား ရင်ဆိုင်
နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

'ဟား...ဟား...ဟား'

ထင်းလိုက် ဟားတို့ကိုယ်ပေးလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ အမှုများစတင်နိုင်မလျှင် မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး
ကို ဝိကျော့စက်ကုထံမှ ခြံရံနံ့သံပြုတ်ပစ်လိုက်မယ်'
ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဝမ်းရီကလည်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ဝမ်းရီသည် ထင်းလိုက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လျှင်
ခေနှင်းနှင့် မန်းတုံးတို့ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

လူတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်တွင် ရှိနေကြသော်လည်း
ယခုအခါ၌ ထင်းလိုက်အား ရင်ဆိုင်ကြမည့်သူများ မြစ်နေ
ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ကာ ဝမ်းရီနှင့် လှမ်း
ဆွဲလိုက်ကြလေသည်။

'အင်း...'

ဝမ်းရီ ငယ်မလှိုင်ဖြင့် နောက်ဆက်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီး နောက်ဆက်လိုက်ပါ'

'ရှင် အသုဘချင်သလား'

နှစ်ယောက်သားပြောလိုက်ကြသော စကားချင်းထဲတွင်
မတူကြပါချေ။

'ဟား...ဟား...ဟား'

ထင်းလိုက် ဟားတို့ကိုယ်ပေးလိုက်လေသည်။

'လူခွဲ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထစ်ပြိုင်နက်ထည့်
ဝင်လာကြတော့ ကျုပ်တို့ အချိန်တုန် သက်သေစာပေ။'

စီးကြိုတို့ ခိုခိတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ခေနှင်းနှင့် ခေနှင်းတို့သည် ခက်ရာများ ရရှိထားကြသော်
လည်း ခွန်အားရှိသမျှ ထုတ်ဖော်ကာ ဇာတ်ကားကြောင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

'ဟား...'

ဤသို့ပေးသိများ ကျယ်လောင်စွာ လှည့်ပေါ်လာလေ
သည်။

၉၂၀ ဝတ္ထုအောင်

စန်းတုံးနှင့် မေနှန်းထိုသည့် ထင်းလုံထံသို့ ခုန်ဝင်ပြီး
ဆက်ဝါးများဖြင့် ခိုကံချလိုက်ကြရာ ဆက်ဝါးရိပ်များသည်
ထင်းလုံ၏ တစ်တံ့ယလုံး ပျံလွှမ်းဆွေးစော့သည်။

လူတို့၏ တုံ့လဲခိုကံမှု ခံလိုစိတ်ပါးစေ ထင်းလုံသမီးသားသည်
မယုတ်ဝါးချေ။

ဝမ်းရိုသည် မေနှန်းတို့ အနိုင်ရပါစေဟု ကျိတ်ပြု၍ ဆူ
ဆောင်းနေမိလေသည်။

‘ဟား!...ဟား!...ဟား!’

ထင်းလုံက ဟားတိုက်ရယ်မေဟော မိုးနဂါးလက်ဝါး
ဆိုင်းဖြင့် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြသောအခါ ဝမ်းရို၏ဆုဒဘောင်
မပြည့်ဝဘဲ ဖြစ်ဆွေးလေသည်။

‘ဝုန်း!...’

‘အား!...’

စူးရှတယ်လေခင်ဆော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

စန်းတုံးနှင့် မေနှန်းတို့ အနှေးကင်းတစ်သို့ လှင့်စဉ်အကြား
လေထော့သည်။

ဝမ်းရို မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။
ထင်းလုံ၏လက်ချက်ဖြင့် မေနှန်းနှင့် စန်းတုံးတို့ သေဆုံး
သွားကြတော့သည် ထင်မိလေသည်။

ဝမ်းရို အံကြိတ်လိုက်သည်။

‘လူယုတ်မာကြီး...သေပေတော့’

လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ထင်းလုံထံသို့ တစ်
စုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

‘ဝုန်း!...’

ဝမ်းရို၏လက်သီးထိုးချက်သည် ထင်းလုံ၏ရစ်ဝကို ထိမှန်
သွေးစေသည်။

သို့သော် ထင်းလုံအဖို့ ဖြုတ်ကိုက်သားစားမိသော ချိစစ်
လိမ့်မည်။

‘ဟား!...ဟား!...ဟား!’

ထင်းလုံက ဟားတိုက်ရယ်မေဟော ဝမ်းရို၏ရင်တတ်ကို
ဆက်ဝါးဖြင့် ပီထွန်းလိုက်သည်။

‘မင်း၏ အဆုံးချစ်ရာရှိသောတယ်၊ အသာနေလိုက်ဦး’
‘ဝုန်း!...’

ဝမ်းရို စယ်ဝေဖို့ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။
မေနှန်းနှင့် စန်းတုံးတို့သည် စက်ကုမ္ပဏီရထားသည်ကို
ဝင် အမှုမထားဘဲ အားစင်ကား ဖြေဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြပြန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထင်းလုံ ဆိုသြသွား၏။

လူငယ်သုံးယောက်မှ ခွဲနှုတ်ကြီးလှပြီ။ အကြီးက ဆက်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ မတုတ်ပါလား။

ထင်းလုံ ခေါ်သြထုတ်စားသည်။

“မင်းတို့ ယေချင်နေကြစားလား၊ စိတ်ချ...မင်းတို့ရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ်”

လက်ဝါးနှင်ဖက်၌ အတွင်းအား စုစည်းကာ ဆီးကြို ရိုက်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

ဝမ်းရိမ္မာ ငယ်ယိုင်ပြန်နေ၏။

ကြေးကံရွံခြင်း၊ ခေါ်သြဖြစ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ စေ့ညှိ ခံစားချက်များ၊ ရေပြမ်းဖြစ်ပေါ်နေရတာ၊ မေးပန်းနှင်း နယ်ခက်သို့ ဖြစ်လာလေသည်။

အဆက်ချ၍ မဝသလို နှုတ်ပေါ်၌ ချွေမျှားနှိဉ့်လာတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မေနှန်းနှင့် စန်းတုံးတို့သည် ထင်းလုံထံ ပြောဝင်တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

စမ်းရိတ် ဟိုတိုလည်သည် နှစ်ကြည့်လိုက်ရာ မြေပေါ်၌ ကုန်နေသော မေနှန်းစမ်းရိတ်တို့ ထွေသွား၏။

ချက်ချင်း ကောဆီယူကာ ထင်းလုံက ဆီသို့ လှည့်ဖို့ စီစဉ်...

‘စိုန်း...စိုန်း...’

‘အား...’

‘အုန်း...’

မေနှန်းနှင့် စန်းတုံးတို့ စူးမြူစွာအော်ဟစ်ကာ ငယ်ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။

ထင်းလုံက တူတို့အား အလှူတံစားပေးဘဲ...

‘သေဝေတော့’

တရကြိမ်၊ နှိတ်လံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စမ်းရိ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘သေဝေတော့’

မျှားထိုးစုံခိုက်ကာ လက်ထဲမှ ခေါ်မြှောင်ဖြို့ အားထွက်ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

‘ခုတ်...’

‘အား...’

ခေါ်မြှောင်သည် ဟာလေးကမ်းအင်းပြန်နေသော ထင်းလုံနှင့် ရင်ဝတ် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထင်းလုံ ဝန်းရဲခဲထိကျသွားလေအံ့သည်။

မာမုတ်လင်သေခံဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ဝန်းတုံး၊ အံ့ကြသွား၏။

ဝမ်းရဲပစ်လိုက်သောအခြေခံသည်ကား အင်းထေး၏ မစွာပြင် ထင်းလုံ၏ချစ်ခင်ကောင်းကို ထိမှန်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ် ပါသေး။

ထင်းလုံသည် မြေပေါ်၌ထိုကျကစ မလှုပ်မယူ ခံဖြစ်နေ စေတူသည်။

ဝန်းတုံး၊ ဝမ်းသာသွားသည်။

'တစ်ကံကြီး'

ဝမ်းရဲဘက်သို့လှည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

'ဝန်း...'

ဝန်းမှား မြေပေါ်သို့ အချစ်ကြီးပြုစီဆို ကျသွားသည် ကို တွေ့မြင်လို စိတ်ဝလေးတော့သည်။

'ညီ...ညီမ...မေနှင်း'

ဝမ်းရဲသည် မေနှင်းကိုအပြာအလာ ဝေ့ထူကစားသော တကြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

မေနှင်း၊ လူးလှန်လေသည်။

လူစက အားယူကာ မြှားလေးသည်။

'ဘာကောင်းစွန်းအ ရှင်ကိုသတ်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်မ အားကြောင့်သူ ကို ဘယ်ပစ်လိုက်ရတယ်ဆို အာရင်သိ ဘလေး'

ဝမ်းရဲ ဘာမှမပြောပါ။

မေနှင်းက ထူ၏အမည်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါ လေး။

'ရှင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကျွန်မအလုပ်လခခံထားရမယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရှင်ကိုမသတ်ရမှာစိုးရိမ်လို့ပဲ၊ ကျွန်မဟာ နေလ ရိုက်ကံအဆိုတာ ရှင်မမေ့မိဘူး'

'ညီ...'

'ရှင် သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်'

မေနှင်း၏ အသံ ကပြည့်၊ ပြည်တော်မိဝင်အပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ဝမ်းရဲ ခေါင်းခါထမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ်ထုပ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ ကျုပ်ကို စိတ်ကောင်းစား ပြောပေမယ့် ကျုပ်စိတ်နှလုံးပါဘူး၊ ညီမရဲခဲထိမှန်တယ်ဆို ခံစားချက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နှလုံးထုပ်ပါမယ်၊ ကျုပ်... ကျုပ်...'

၃၂၆ ဝတ္ထုအောင်

ဝေဖန်ဆုံးအောင် မပြောနိုင်အောင်ပေါ့၊ ထို၏ အသံမှ
လည်ချောင်းထဲ၌ ထစ်ဆို့ ပျောက်ကွယ်သွား၊ နလိုမျှ နီလို
အစို၌ မျက်ရည်များ၊ ရစ်ဝဲ သေအေးတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြေသံများ ကျယ်စေ့စင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
ကစ ဖေဒါဂိုဏ်းသားများ၊ ပြေးလွှား ဝင်ရောက်စားကြ
သည်ကို တွေ့မြင်လို့ အံ့သရတော့သည်။

ဗုဒ္ဓရိုက်သမားများ၊ ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ် သွားပြီး
ခနဲခက် သိုင်းလောကမှာ ဖအားချမ်းသာ သူ့သား သေသည်။
ဖေနန်းသေဆုံးသွားပြီးလျှင် နေလဂိုဏ်းတူသည် ထိုဝ
ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများသည်၊ ခေါင်းဆောင်စို့
ကြံတော့ပါ။

ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းသည်၊ မသင်မရှားပျော့စွာ
ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဘေးထိပ်ခသာ နားရင်ခြည်ခသာ၏တွင် စန်းကျင်
တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေသည်။

ခမ်းရိုက် အစေး ချိုပျော်ကြည့်နေ၏။

အခက်အား ဖြစ်ကြံ ဆွဲခွဲခသာ အပြစ်အပျက်များသည်
သု၏အဝတ်အစုံအလင်၊ ဝေ့ပျောက်သွားနိုင်မည် မသွက်
ပါချေ။

စန်းတုံးတ နှုတ်ဆန်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်၊ အားလပ်
အခါ ဗေဒါဂိုဏ်းကို အလည်လာခဲ့ပါဦး'

ဝမ်းရီ ခေါင်းညှိတ်ရိုက်သည်။

'စိတ်ချ... မကြာခင် ဈာန်ဆန်ဆက်လေ့မယ်လို့ ထင်
ပေးပါတယ်'

ပြောသည့်အတိုင်း အရေဖတ်ဆာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
စန်းတုံးတုံးယုံကြည်ထား၏။

ထင်းလုံသေဆုံးသွားပြီးနောက် ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်း
ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းအား ဝမ်းရီ ရရှိထားကြောင်း
စန်းတုံးတုံးလည်ထားစေသည်။

ဝမ်းရီသည် သိုင်းလောကသားအဖြစ် ခံယူမည်ထုမထု
ပါ။ စုမ္မာ ကျောက်စိမ်းသိုင်းကျမ်းအား ရယူထားသည်မှ
အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး၊ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်
ကြောင်း ထောင့်ပေါက်ထဲထဲသေတည်း။

ရွေးအဟောင်းစေပေတတ်ကျွမ်းသည့်ဝမ်းရီ၏ ကျေးဇူး
စိမ်းသိုင်းကျမ်း၌ပါဝင်သော သိုင်းကုန်များ၏ သဘော
ထက်များစွာ တစ်ဖွယ်ပြန်ဆိုပြီးလျှင် မိမိတို့ သို့လားရောက်

၁၂၀ ဝတ္ထုအားပီ

ပွဲဆောင်ပေးလိမ့်မည်ဟုစဉ်းစားတားတတ်စိတ်ချ ယုံကြည်ထား
မေ့သည်။

ဝမ်းရီသည် နှုတ်ဆတ်ထွက်ခွာဆွေးနွေးစေ စဉ်းတုံး၏
နားဆီကျောကို ရေးပေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်များကို သင်ခန်းစာထုတ်
အရေးဥပဒေ စိုးရိမ်ရေးနှင့် ထေးချမ်းသားယာရေးအတွက်
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားဆောင်ရွက်သူများရန် သန့်ရှင်း ချယ်
မေ့သည်။

ကျေးဇာတိစိတ် သိုင်းကျမ်း၏ သဘောအရားများကို
အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုထားပြီး စဉ်းတုံး၏သက်တံ အပိုလိုက်ခြင်း၊
ပြင် သိုင်၊ လေဝတဇကျိုး၊ အမျှအတူ၊ သယ်ပိုးရာရာထံ
အညီဟုလည်း ယုံကြည်စားလေ့မော့သည်။

ပြုံးပါပြုံး